

TIRSDAG DEN 19. JANUAR 2010

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 15.00)

2. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

3. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

4. Det nylige jordskælv i Haiti (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er erklæringen fra EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og næstformand i Kommissionen, Catherine Ashton.

Vi vil endvidere høre fra kommissær De Gucht, men den første, der får ordet, er Catherine Ashton. Det glæder mig at byde Catherine Ashton velkommen, da jeg har arbejdet meget sammen med hende i anden sammenhæng, og jeg ønsker hende alt godt i den nye stilling.

Catherine Ashton, *EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik/næstformand i Kommissionen.* – (EN) Hr. formand! Mange tak for de venlige ord. Mine damer og herrer, jeg har anmodet om denne forhandling for at opdatere Parlamentet om situationen i Haiti efter det forfærdelige jordskælv den 21. januar. Tabene er katastrofale og ødelæggelsen overvældende. Op imod tre millioner mennesker er ramt af tragedien, og antallet af døde er fortsat stigende.

Det er en massiv humanitær og politisk katastrofe. Vores umiddelbare fokus er at arbejde sammen med FN og den haitianske regering om at afhjælpe lidelserne for befolkningen i Haiti. Vores engagement over for genopbygningen af Haiti er permanent. Der er endvidere mange europæiske borgere, som har mistet livet, og der er ca. 1 000 personer, som fortsat savnes.

EU har reageret hurtigt, ikke for at skabe overskrifter, men for at hjælpe de nødstedte mennesker. Efter rådgivning fra FN modstod vi fristelsen til straks at tage til Haiti. Det ville kun have afledt opmærksomheden og de knappe midler fra hjælpearbejdet. Vi vil naturligvis tage til Haiti, lige så snart det er relevant, og jeg har aftalt med hr. De Gucht, at han vil tage til Haiti i denne uge for at overbringe EU's kondolencer og understrege vores engagement over for befolkningen. Han vil endvidere benytte lejligheden til at gennemgå vores hjælpearbejde indtil nu og drøfte situationen med FN og vores hjælpearbejdere på stedet for at identificere de mest presserende behov i de kommende uger og måneder.

I mellemtiden fortsætter vi med at arbejde på højtryk på alle fronter, herunder med humanitær bistand og politisk og sikkerhedsmæssig støtte. I de sidste par dage har jeg været i løbende kontakt med udenrigsminister Clinton, FN's øverste ledelse, EU's udenrigsministre og Canada, som leder gruppen "Friends of Haiti". Formålet er at sikre en effektiv og koordineret international indsats. Jeg vil rejse til USA i denne uge for at følge op på dette og andre spørgsmål sammen med den amerikanske regering og FN's generalsekretær og andre relevante personer i New York.

FN har anmodet om umiddelbar økonomisk støtte – 575 mio. USD – samt logistisk støtte til transport af humanitær bistand. I går anmodede FN's generalsekretær også om politi- og militærforstærkning til FN's fredsbevarende mission.

Jeg anmodede i går det spanske EU-formandskab om at indkalde til et ekstraordinært møde i Rådet (udenrigsanliggender) for at hjælpe med at mobilisere og koordinere vores indsats. For første gang siden ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten forener vi nu indsatsen fra Kommissionen og Rådet samt medlemsstaterne i en omfattende indsats under min overordnede koordinering. Det er en banebrydende indsats.

Vi havde et produktivt rådsmøde i går. Alle var enige om behovet for en hurtig indsats og tæt koordinering med FN. Hvad angår økonomisk støtte nåede Rådet frem til følgende konklusioner. Rådet bifaldt Kommissionens foreløbige tilsagn om 30 mio. EUR i umiddelbar humanitær bistand ud over de 92 mio. EUR, som medlemsstaterne foreløbig har givet tilsagn om.

Rådet bifaldt Kommissionens foreløbige tilsagn om 100 mio. EUR til umiddelbar bistand til ikkehumanitære formål, f.eks. rehabilitering og genopbygning, og noterede sig Kommissionens foreløbige tilsagn om, at den vil stille 200 mio. EUR til rådighed for aktioner på længere sigt.

Rådet opfordrede til afholdelse af en international conference på Haiti efter en koordineret vurdering af de behov, der er opstået efter katastrofen.

Der er helt overordnet tale om en stor indsats på kort tid. Støtten vil også være rettet imod Den Dominikanske Republik. Indsamling af tilstrækkelige midler er i øjeblikket et mindre problem i forhold til problemet med at få hjælpen ud til de mennesker, der har brug for den. Vi skal sikre, at støtten er rettet imod bæredygtig politisk og fysisk genopbygning. Efter anmodningen fra FN's generalsekretær om hjælp med transport af den humanitære bistand og politiforstærkning opfordrede Rådet mig til at identificere EU-medlemsstaternes bidrag og stille forslag til denne mobilisering. Det arbejder jeg på.

Vi holdt et møde i Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité umiddelbart efter Rådets møde for at følge op på situationen. Der foreligger foreløbige tilsagn om medlemsstaternes bidrag, herunder eventuelle bidrag gennem den europæiske gendarmeristyrke. Rådets forberedende grupper vil i de kommende dage fortsat arbejde intenst på at etablere en hurtig og målrettet indsats.

Rådet (udenrigsanliggender) holder møde igen næste mandag. Vi vil følge op på situationen i Haiti og overveje yderligere aktioner.

Det er nu, at EU's udenrigspolitik skal stå sin prøve i de nye tider med Lissabontraktaten. Befolkningen i Haiti – og vores egne borgere – forventer en hurtig, effektiv og koordineret indsats. Og det er, hvad vi mener, at vi leverer.

Jeg ser frem til at arbejde sammen med Parlamentet om denne opgave og er glad for at være her i dag og fremlægge yderligere oplysninger og høre Deres synspunkter.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil starte med at understrege katastrofens omfang, der er uden fortilfælde – hvad angår betydningen for befolkningen, men også hvad angår betydningen for landet som helhed.

Haiti er et af de fattigste lande i verden. Det er et land i en kronisk skrøbelig situation, hvis eksisterende grundlæggende funktioner og kapaciteter er stærkt påvirket. Det internationale samfund er også ramt hårdt. Ansatte i FN, flere ngo'er og Kommissionen savnes stadig, og det er med til at forklare, hvor vanskeligt det er at organisere støtte på stedet. Man må forstå, at det ikke er mangel på kompetence, men at selve støttegrundlaget er ramt. Hjælpeaktionerne gennemføres ikke så hurtigt, som man kunne ønske, selv om det er tydeligt, at der sker fremskridt hele tiden.

Det handler med andre ord ikke blot om at redde menneskeliv. Vi skal rent faktisk redde hele landet. Derfor har den højtstående repræsentant, Catherine Ashton, anmodet om dette ekstraordinære møde i Rådet, og det har været et meget nyttigt redskab til tackling af problemet. Lad mig lige helt kort nævne fire vigtige udfordringer.

Først og fremmest skal vi naturligvis imødekomme de humanitære behov. Disse er enorme og vedrører hovedsageligt medicinsk hastebehandling af de skadede personer, vand og sanitet – da der f.eks. er risiko for kolera – fødevarer og husly. Det, der er størst mangel på, er operationsfaciliteter, primær sundhedspleje og medicin, vandbehandlingsudstyr, fødevarestøtte, nødindkvartering og logistisk støtte. Det, der er mindst mangel på, er eftersøgnings- og redningskapacitet.

Prioriteterne for den organisatoriske og koordinerede indsats er at færdiggøre behovsvurderingen, få et bedre overblik over de mere detaljerede behov og organisere logistikken omkring transport. Disse spørgsmål vil også blive behandlet inden for rammerne af EU-institutionerne.

Endelig skal vi organisere koordineringen af det internationale hjælpearbejde. Det er altid meget vanskeligt under sådanne omstændigheder. Jeg ønsker at understrege, at de europæiske ECHO- og MIC-hold var på stedet blot timer efter jordskælvet. De har arbejdet på stedet lige siden for at bidrage til behovsvurderingen

og koordineringen af bistanden. Vi arbejder sammen med hold fra OCHA, en FN-organisation, og er i løbende kontakt med John Holmes, koordinator for FN's nødhjælp.

Næste skridt er at bygge eller genopbygge statens grundlæggende kapacitet. Dette er meget vigtigt. Haiti skal fungere igen, ikke blot fysisk – de fleste bygninger er forsvundet – men med problemer som de mange ledende skikkelser, der fortsat savnes, og statsstrukturer, som er alvorligt påvirket.

Rådet bifalder, at vi hurtigst muligt vil sende en gruppe EU-eksperter til Haiti med den specifikke opgave at vurdere de mest kritiske behov for den haitianske statslige og civile administration med henblik på at yde teknisk støtte. Vores diplomatiske personale og samarbejdspersonale på stedet er naturligvis bedst i stand til at vurdere situationen, men de er overbebyrdet. Det vil blive mere og mere presserende i de kommende dage. EU kan sammen med Kommissionen og Rådet spille en ledende rolle i reetableringen af de statslige institutioner rent fysisk og med hensyn til bemanding.

Dernæst er der naturligvis planen om at genopbygge landet, hvor vores indsats skal være mere langsigtet end den umiddelbare hjælpefase. Om et par uger forlader mange af de nødhjælpshold og hjælpemidler, som fortsat er på stedet, landet, og der er risiko for – meget typisk for denne form for katastrofe – endnu en katastrofe, hvis vi ikke opretholder vores bistand og støtte.

Vi skal hurtigst muligt udvikle omfattende og koordinerede fælles planer om EU-aktioner til afhjælpning af krisen på mellemlang og lang sigt. Vores tjenestegrene arbejder på sagen. I disse planer skal det sikres, at der er en relevant fordeling af arbejde blandt EU-institutionerne og medlemsstaterne, og at der etableres en dermed forbundet nødrehabiliterings- og udviklingsstrategi med en bæredygtig og glidende overgang mellem umiddelbar nødhjælp og mere langsigtet hjælp.

Vi har opfordret alle medlemsstaterne til at deltage fuldt ud i disse bestræbelser og at føre alle vores aktioner med hensyn til effektiv koordinering og bistand ud i livet. Denne situation vil sætte vores engagement og indsats på en prøve, som vi skal bestå, hvis det skal lykkes at hjælpe Haiti.

Endelig er der den økonomiske indsats. Som den højtstående repræsentant allerede har skitseret, vil Kommissionen yde et stort bidrag, først og fremmest til humanitær bistand – 30 mio. EUR, hvoraf den største del – 22 mio. EUR helt nøjagtigt – er helt nye midler, der lægges oven i den eksisterende humanitære bistand, som vi yder Haiti. Den hurtige genopretningsstøtte – som ikke er humanitær bistand, og hvorunder mine udtalelser om de statslige institutioner naturligvis hører – beløber sig til 100 mio. EUR med en 50 % balance mellem omdirigerede midler og nye midler, og så er der den langsigtede genopbygningsstøtte, hvor der nu er afsat et foreløbigt beløb på 200 mio. EUR.

Derefter må vi se, hvor vi står. Nu hører vi tale om beløb i omegnen af 10 mia. USD. Det forekommer mig at være mange penge, og de kan under ingen omstændigheder matches af Kommissionens budget. Vi må vente og se i forbindelse med donorkonferencen og medlemsstaterne, hvordan vi helt nøjagtigt kan deltage med et højere beløb. Dette er EU-pakken, som nu er fastsat, ud over alle de bidrag, som allerede er givet og vil blive givet af medlemsstaterne.

Som den højtstående repræsentant har udtalt, vil jeg besøge regionen – Haiti og Den Dominikanske Republik – i morgen tidlig for at drøfte situationen med myndighederne, herunder indsatsen for at genopbygge de statslige institutioner. Præsidenten og de store ngo'er vil være til stede. Jeg vil endvidere besøge Den Dominikanske Republik. Det er vigtigt, at vi også møder disse myndigheder, da der er tale om et naboland. Man kan allerede se, at situationen kan ende med at være grænseoverskridende i nogen grad, så det er vigtigt at tale med de dominikanske myndigheder.

Det er alt, hvad jeg har at sige på nuværende tidspunkt. Når jeg vender tilbage mandag eftermiddag, vil jeg rapportere tilbage til Udviklingsudvalget.

Gay Mitchell, for *PPE-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Jeg er sikker på, at Parlamentet gerne vil mindes de savnede ansatte i FN og EU og alle de personer, der savnes og lider i Haiti lige nu.

Det glæder mig endvidere, at kommissær De Gucht tager til Haiti, og at han vil rapportere tilbage til Udviklingsudvalget, når han vender tilbage på mandag. Det er en meget velkommen udvikling. Med kommissærens egne ord er katastrofens omfang uden fortilfælde, og det er efter min opfattelse en rimelig beskrivelse af et land af denne karakter, og derfor – og jeg nævner det blot i forbifarten – er jeg af den faste overbevisning, at EU skal være mere synlige.

Nu, hvor vi har en højtstående repræsentant, som er næstformand i Kommissionen, skal denne person være mere synlig i forbindelse med spørgsmål som disse.

EU er den største donor i verden og har doneret 60 % af støtten, og vi er formentlig også den største donor i forhold til humanitær bistand. Men hvor man tydeligt kan se, at der er amerikanske hospitalsskibe på stedet, er den eneste påmindelse om EU de medlemsstater, der kommer ind fra Belgien, Irland og Det Forenede Kongerige osv. EU's tilstedeværelse bør også være synlig. Hvorfor ikke kampgrupper? Hvorfor ikke stående grupper, der udskiftes løbende, og som er altid er klar til at tage til området, når sådan noget som dette sker?

Jeg ønsker at slutte af med at sige, at det, der er sket i Haiti, bunder i fattigdom, og at vi ikke må glemme Haiti, når denne frygtelige tragedie er afhjulpnet, og der ikke mere er så meget fokus derpå. Det er på tide at tackle den grundlæggende fattigdom i Haiti én gang for alle.

Linda McAvan, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vores tanker går i dag til befolkningen i Haiti under denne tragedie, og jeg er sikker på, at alle medlemmer ønsker at kondolere befolkningen i Haiti. Det er en tragedie, men som Gay Mitchell har slået fast, er det en tragedie i et land, hvor 75 % af befolkningen allerede lever under fattigdomsgrænsen. Når vi tænker på fremtiden, er det noget, vi virkelig skal fokusere på.

Offentligheden har reageret helt fantastisk på udfordringen om at hjælpe Haiti. I Det Forenede Kongerige alene er der indsamlet 30 mio. GBP på blot et par dage – fra offentligheden og endda under en finanskrisen – så vi ved, at borgerne er med os i vores bestræbelser på at indsamle midler til Haiti.

Jeg ønsker at takke den højtstående repræsentant, Catherine Ashton, for den indsats, hun har ydet i etableringen af en hurtig indsats fra EU i denne sammenhæng. Vi lærte faktisk i forbindelse med tsunamien, at god koordinering er lige så vigtig som de økonomiske midler, som vi lægger på stedet. Det handler ikke om hvilke lande, der yder støtten, det handler om at få støtten ud, at få den leveret i samarbejde med FN.

På længere sigt glæder det mig, at der vil blive afholdt en international konference på Haiti. Vi skal vurdere alle aspekter af spørgsmålet om Haiti, herunder den udestående gæld, og jeg håber, at problemerne med Haitis gæld vil være på dagsordenen på den internationale konference. Haiti skylder internationale kreditorer 890 mio. USD, og en stor del deraf skal gå til IMF. IMF har givet Haiti et lån på 100 mio. USD. Kan vi konvertere det til et tilskud? Der er ingen mening i at svække Haiti i yderligere 100 år. Jeg håber derfor, at spørgsmålet vil være på dagsordenen på IMF's møde.

Jeg håber ligeledes, at vi kan tage andre spørgsmål op til behandling, og jeg er enig i, at grænsespørgsmålet i forbindelse med Den Dominikanske Republik er lige så vigtigt. Jeg vil endnu en gang takke for den store indsats, og jeg håber, at Parlamentet vil arbejde hårdt på at fastlægge en hensigtsmæssig og koordineret strategi.

Liam Aylward, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil starte med at ønske den højtstående repræsentant, Catherine Ashton, held og lykke med de mange udfordringer, som hun står over for under sit mandat. Som hun udmærket er klar over, og som FN også har erklæret, er situationen i Haiti den værste humanitære katastrofe i årtier, da antallet af savnede, ofre og dødsfald fortsat stiger.

De menneskelige omkostninger af denne tragedie er ubeskrivelige. Selv om nødhjælpen er begyndt at nå frem, er vi alle klar over de betydelige problemer, som nødhjælpsarbejderne står over for i forsøget på at få hjælpen frem til dem, der har allermest brug for den.

Ngo'er på stedet har oplyst, at skærpet sikkerhed, logistiske problemer og bureaukrati skaber problemer for ydelsen af bistanden og forværrer den katastrofale situation. Det er disse problemer, der får balancen mellem liv og død til at svinge for befolkningen i Haiti.

Der er brug for målrettet lederskab og koordineret støtte i alt det hårde arbejde til afhjælpning af lidelser og kaos. Ngo'er, regeringsorganer, internationale organisationer og lokale myndigheder skal samarbejde for at yde nødhjælp til de mange sektorer og nødstedte.

Det er tydeligt, at Haiti har brug for massiv international støtte lige nu. Reaktionen fra de europæiske borgere og deres enorme generøsitet og solidaritet har været fantastisk. Meddelelsen i går om opnåelsen af et beløb på over 420 mio. EUR i humanitær bistand fra EU til Haiti viser lederskab og engagement, men selve gennemførelsen af støtten skal være koordineret og effektiv.

EU's erklærede målsætning er at konsolidere og styrke den globale nødhjælp. Jeg håber, at Catherine Ashton og hr. De Gucht vil arbejde målrettet på at opfylde denne målsætning under deres respektive besøg i USA, Haiti og andre lande senere på ugen.

Den langsigtede udvikling af det fattigste land på den vestlige halvkugle skal prioriteres. Tildelingen af EU-støtte på 200 mio. EUR for at hjælpe Haiti med genopbygning på lang sigt er en positiv start, men når kameraerne er slukket, og verdens opmærksomhed er rettet imod andre begivenheder, skal EU som global leder kunne leve op til sit ansvar.

Eva Joly, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru højtstående repræsentant, hr. kommissær, mine damer og herrer! Denne nye humanitære krise, som Haiti er kastet ud i, overstiger måske alle tidligere kriser i omfang, og jeg tvivler på, at det er muligt at finde de rigtige ord, når vi skal tale om ofrene, tale til de overlevende og til familierne for at fortælle dem, at vi føler med dem og er os vores ansvar bevidst.

Selv om jordskælvet var meget voldsomt, forklarer det ikke alene skadernes omfang. Det skyldes også den kroniske fattigdom, som Haiti har lidt under i så mange år. Det internationale samfund har indtil videre ikke været i stand til at ændre forholdene i landet. Men endnu værre er det, at de internationale institutioner, Europa og dets partnere ved at pålægge Haiti nogle politikker, som vi nu ved ikke fungerer, har gjort landets sociale væv, dets økonomi og dets institutioner endnu mere skrøbelige.

I 1970'erne var Haiti næsten selvforsynende med fødevarer. Landet dækkede 90 % af sit behov for landbrugsprodukter. I dag importeres mere end halvdelen. Det har klart skadet den lokale produktion. Haiti var allerede før jordskælvet et land uden ressourcer, fordi det var berøvet de ressourcer, det havde ret til.

Først skal vi altså yde Haiti så stor hjælp som muligt for at afhjælpe den akutte nød. I den henseende kan vi kun beklage, at det har været meget vanskeligt at få iværksat den internationale hjælp. Vi skal forbedre vores procedurer for fremtiden. Men vi skal først og fremmest forstå, at den langfristede udviklingsbistand ikke vil være effektiv, hvis vi gennemtvinger det, vi mener, er de rigtige prioriteter, mens alle de, der befinder sig i landet, fortæller os, at vi tager fejl. Vi skal stille spørgsmålstejn ved vores egne metoder, og det vil ikke kunne virke, hvis vi ikke forøger de midler, der afsættes til udviklingspolitikken på lang sigt. EU har offentliggjort det støttebeløb, Haiti vil få, og medlemsstaterne har gjort det samme. Det drejer sig om 130 mio. EUR på kort sigt og 200 mio. EUR til de langfristede behov.

Lad mig sammenligne disse tal med andre tal, med de 155 mia. USD, som bankerne i City og Wall Street agter at betale til nogle få tusinde mennesker, som arbejder i bankerne. Det rejser spørgsmålet om, hvilken udviklingsmodel vi ønsker at arbejde for globalt.

Det er nødvendigt at sende øjeblikkelig humanitær hjælp, men det er ikke nok. Den humanitære hjælp kan under ingen omstændigheder erstatte udviklingsbistanden, og udviklingsbistanden må ikke kunne opfattes som et diktat af de lande, som den er beregnet til at hjælpe. Vi kan bedst hjælpe de lande, der har store vanskeligheder, ved at blive ved med at respektere dem og sørge for, at de kan bruge deres egne ressourcer. Vi skal eftergive Haitis gæld og betale vores gæld til landet.

Det er vores pligt over for ofrene i Haiti at hjælpe dem med at genopbygge deres land, der var ødelagt allerede før denne naturkatastrofe, som nu fuldstændigt har lagt det øde.

(Bifald)

Nirj Deva, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vi føler med Haitis befolkning i denne lidelsens stund. Jeg vil rose Baroness Ashton og Karel de Gucht for det, der allerede er sket og bliver gjort. Der er ingen tvivl om, at der vil blive afsat midler. Jeg oplevede personligt tsunamien, der ramte Sri Lanka og dernæst Indonesien. Jeg har overværet jordskælv i Tyrkiet. Jeg var vidne til, hvad der skete i Kina. Hver eneste gang noget sådant sker, bliver vi taget på sengen, ikke hvad angår vandrensningstabletter og telte eller rent vand, men infrastruktur. Vi siger, åh, infrastrukturen er ødelagt. Naturligvis er den ødelagt. Vi skal derfor meget hurtigt kunne levere en nødinfrastruktur.

Hvordan kan det gøres? Hvad med et hangarskib? Det har elektricitet, det har atomkraft, det har generatorer til rensning af vand, og det har helikoptere. Kunne vi etablere en global beredskabsstyrke, der ville være parat til at rykke ud med et øjebliks varsel, og som kan levere midlertidige havne, midlertidig husly og al den infrastruktur, der bliver ødelagt? Vi har brug for nytænkning for at finde ud af, hvordan vi kan redde menneskeliv umiddelbart efter en katastrofe.

Patrick Le Hyaric, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru næstformand og højtstående repræsentant, hr. kommissær! Jeg vil endnu en gang gerne understrege, at vi er dybt berørt af det, Haitis befolkning og Haitis børn gennemlever.

De har nu i syv dage levet og overlevet i et absolut helvede. Den globale bølge af solidaritet varmer os om hjertet, men det er stadig nødvendigt at konsolidere hjælpen og koordinere den bedre med det klare formål at hjælpe Haitis befolkning, der tørster, sulter, er hjemløs og står uden den mest elementære lægehjælp. Vi hylder alle de mænd og kvinder, der deltager i dette arbejde.

EU har besluttet at frigøre de første midler. Men det er ikke nok. EU's bistand skal øges betydeligt, og det globale banksystem skal inddrages. De europæiske fødevareroverskud skal hurtigst muligt sendes til befolkningen i Haiti.

Lad os være ærlige. Vores kontinent har en stor gæld over for Haiti, og det er vores pligt at rette op på mange års dominans og udplyndring. Vi skal drage en lære af den måde, denne ø, Caribiens perle, er blevet kontrolleret på af de internationale finansielle institutioner, som har kvalt landet med en forfærdelig gæld og en lige så forfærdelig rente på gælden.

Europa-Parlamentet bør gøre sig til fortaler for en øjeblikkelig og ubetinget eftergivelse af hele gælden. Vores gruppe ønsker, at man på den kommende konference i Montreal effektivt træffer forberedelser til en international konference om rehabilitering, genopbygning og bæredygtig udvikling i Haiti i samarbejde med Haitis befolkning.

Denne genopbygning skal ske under FN's auspicer, således at Haitis befolkning kan genvinde sin økonomiske og politiske suverænitet. Haiti må ikke blive offer for et magtspil mellem stormagterne. Vi hilser naturligvis USA's hjælpeindsats velkommen, men vi skal være på vagt og ikke tillade, at de nordamerikanske ledere bruger denne frygtelige katastrofe som et påskud til at besætte landet, styre det og oprette militærbaser.

Europa skal fremstå som et eksempel. Europa skal være besjælet af et eneste mål, en eneste bekymring, nemlig at hjælpe Haitis befolkning, Haitis børn.

Fiorello Provera, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! jeg vil gerne udtrykke min absolutte solidaritet med alle dem, der er blevet ramt af denne naturkatastrofe.

I situationer som denne med omfattende ødelæggelser af bygninger og infrastrukturer og med tusindvis af døde er det næsten umuligt at levere effektiv hjælp uden et minimum af offentlig orden og sikkerhed. Enhver hjælpeaktion er vanskelig uden en nøje koordinering af indsamlingen af de nødvendige varer og materialer og uden en velordnet uddeling af hjælpen. Det er nødvendigt at vide, hvad der er brug for, hvem der har brug for det, og hvornår.

Vi skal også holde os en anden ting for øje, nemlig at de offentlige og private donorers gavmildhed ofte er blevet forrådt, og at store beløb ikke er nået frem til dem, der virkelig havde brug for pengene. Derfor er det nødvendigt med et strengt kontrolsystem for at forhindre, at pengene bliver spildt eller stjålet, især når det drejer sig om skrøbelige lande med stor korruption og meget lidt styre. Europa skal bevise sin egen effektivitet. Jeg håber, det vil lykkes.

Nick Griffin (NI). – (EN) Hr. formand! Den forfærdelige situation i Haiti er chokerende. Det er kun menneskeligt at føle medlidenhed med de uskyldige ofre for denne naturkatastrofe.

Vi er alle sammen godt betalt og har råd til at give. Jeg vil give mine dagpenge for i dag, hvis alle britiske medlemmer vil gøre det samme. Men vores vælgere har ikke råd til Deres gavmildhed med de skatter, de skal betale.

Globaliseringen har ødelagt vores industrier. Bankerne har ødelagt vores økonomier. EU's bureaukrati kvæler vores erhvervsliv, og fidusen med kulstofafgiften kaster millionvis af mennesker ud i en dræbende brændstoffattigdom.

Dødstallene i Haiti er chokerende, men denne vinter vil mere end 50 000 pensionister alene i Storbritannien dø en alt for tidlig død som følge af kulden og prisen på varme.

I Europa vil dødstallene overstige de hundredtusinde, men fordi sandheden er beskæmmende for den politiske elite, og fordi den understreger den generende sandhed, at vi har global nedkøling, vil denne skandale blive begravet lige så stille som vores ældre døde medborgere.

Hundredtusinde af vores egne borgere dør som følge af regeringens svigt og EU's kolde afgifter, men til trods herfor insisterer De på at smide andre folks penge efter en katastrofe i andre folks baghave. Det er ikke medlidenhed. Det stinker af hyckleri.

Jeg ved, at stedet her har svært ved at vedkende sig vores kristne arv, men bibelen afslører som altid den evige sandhed, som de fleste her foretrækker at ignorere – Første Timotheusbrev 5,8: "Den som ikke sørger for sine egne, og særlig sørger for sin egen husstand, har fornægtet troen og er værre end en vantro".

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Hr. formand, fru højtstående repræsentant! Som det er blevet sagt, var katastrofen voldsomt stor på grund af jordskælvets styrke. Den er uden tvivl en af de alvorligste, vi har set, og vi frygter derfor forfærdende høje dødstal.

Jeg vil ikke desto mindre udtrykke min tilfredshed med Kommissionens og medlemsstaternes hurtige reaktion og med deres tilsagn om at sætte en omfattende hjælpepakke på 429 mio. EUR af til afhjælpning af den humanitære nødsituation og til genopbygningen af Haiti. Men vi må beklage, at europæerne ikke har koordineret deres indsats, og at EU's indsats ikke er synlig nok, hvilket står i stærk kontrast til den amerikanske hjælpemaskines effektivitet, og det betyder, at vi glemmer, at EU er verdens største donor af humanitær bistand og udviklingsbistand.

Kommissionen har ligeledes brugt Fællesskabets civilebeskyttelsesordning, som koordinerer medlemsstaternes bistand, og som for øjeblikket udgør kernen i vores krisereaktionssystem. De seneste begivenheder bekræfter, at det er nødvendigt at forbedre EU's reaktion på krisesituationer. Det er afgørende, at vi får en virkelig organisation med civil beskyttelseskapacitet, og derfor vil jeg gerne minde Dem om hr. Barniers forslag fra 2006 om at oprette en europæisk civil beredskabsstyrke, som ligger parat, og som kun mangler at blive ført ud i livet.

Formanden for Det Europæiske Råd, hr. Van Rompuy, talte desuden i dag for en hurtig udrykningsstyrke. USA har i løbet af ganske få dage påtaget sig den ledende rolle i rednings- og koordineringsspørgsmål. Det er vigtigt at erindre om, at OCHA, FN's Kontor for Koordinering af Humanitære Anliggender, har spillet en vigtig rolle i den centrale og globale koordinering, og at OCHA er bedst egnet til at gennemføre en sådan koordinering.

Men det må ikke misforstås. Det drejer sig ikke om at føre flagkrig. Men en god organisering betyder, at der spares penge og tid, og jeg mener, at de europæiske borgere har ret til at vide, hvad EU gør.

Patrice Tirolien (S&D). – (FR) Hr. formand! Er Haiti dømt til ulykke?

Lige siden landets uafhængighed har naturkatastrofer efterfulgt politiske katastrofer, og vi står i dag over for en tragedie af historisk omfang. Der er døde, tilskadekomne, utallige ødelagte bygninger, og de nationale politiske strukturer og samarbejdsstrukturene er fuldstændig tilintetgjort.

Vi skal overvinde skæbnen. EU skal deltage i nødhjælps- og genopbygningsbestræbelserne. Det skylder vi de mange bånd, vi har til Haiti. Det er først og fremmest historiske bånd. Haiti er en tidligere koloni, og det var en af de rigeste. Det er også diplomatiske bånd. Cotonou-aftalen betyder, at landet er en privilegeret partner, og det er geografiske bånd, da Haiti er nabo til EU takket være regionerne i den yderste periferi.

Krisen i Haiti er desuden den første prøve for den nye Tjeneste for EU's Optræden Udadtil, som De står i spidsen for, fru Ashton. Det, vi har set indtil videre, har været positivt. Denne katastrofe understreger ligeledes denne strukturs udfordringer og de forbedringer, der skal gennemføres i den, da USA's reaktion, uagtet at vores kontinent har udvist solidaritet, sætter spørgsmål ved vores mobiliseringskapacitet.

Så de bemærkelsesværdige bestræbelser for en europæisk koordinering af indsatsen og medlemsstaternes bidrag må ikke skjule, at drøftelserne vedrørende indsættelsen af en europæisk gendarmeristyrke har været vanskelige. Det er vigtigt, at EU's bidrag styres af FN, men de vanskeligheder, vi har konstateret, bør føre til den konklusion, at EU skal udstyres med en selvstændig, integreret struktur, som har de nødvendige midler til at klare så komplicerede opgaver som humanitær nødhjælp.

Til slut vil jeg gerne understrege, at genopbygningsfasen udgør en enorm udfordring. Der er mange opgaver, administrative, økonomiske, sociale og miljømæssige. Dette er måske året, hvor vi vil se en frisk start for Haiti. Det er en stor politisk udfordring for Europa, som skal træde i karakter og fremstå som en synlig leder i denne proces.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Hver aften minder fjernsynets nyhedsudsendelser os om de ubeskrivelige lidelser i Haiti.

Lidelserne finder måske kun deres sidestykke i den næsten verdensomspændende medfølelse, som Haiti er omgivet af. Denne medfølelse er tydeligvis spontan og oprigtig, men kortlivet. Sandhedens time vil komme om nogle uger, når medierne begynder at interessere sig for andre begivenheder. Hvis ingen tager stafetten op, risikerer Haitis befolkning endnu en gang at stå alene, forladt og overladt til sin egen skæbne.

I et land, hvor der stadig er meget at gøre, først og fremmest rehabilitering og genopbygning, er det vigtigt at sørge for, at de forskellige faser fører til en virkelig udvikling. EU råder over en bred vifte af redskaber og stor erfaring på dette område. Derfor er udfordringerne for samfundet i Haiti, som er fortvivlende fattigt, også sandhedens øjeblik for EU.

Det er i de kommende dage og måneder, at vi skal kunne handle effektivt og beslutsomt. Det er det vigtigste aspekt set ud fra et rehabiliteringssynspunkt, efter at vi har fået genoprettet den sikkerhed og ro og orden, som er en forudsætning for en koordineret indsats i et land, hvor alt er blevet lagt i ruiner efter jordskælvet, herunder også de institutionelle strukturer.

Jeg mener derfor, at det er klogt at understrege ét væsentligt aspekt, nemlig at rehabiliteringen og genopbygningen af Haiti skal gennemføres af haitianerne selv. Det er deres udvikling, vi taler om. Vi kan hjælpe dem i partnerskabets ånd. Det ville være godt, hvis Europa bekræftede dette på de planlagte internationale konferencer om Haiti.

Vi siger ja til partnerskab, nej til paternalisme og neokolonialisme!

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Hr. formand! Vi kan alle være enige om, at dette er en af de største katastrofer, vi har set i denne region i de sidste 200 år. På vegne af mine kolleger i gruppen De Europæiske Konservative og Reformister og også på vegne af mine landsmænd i Den Tjekkiske Republik vil jeg gerne udtrykke min medfølelse og deltagelse med alle ofrene og med alle dem, der lider. Men uanset denne tragedie er der ikke desto mindre tegn på, at EU selv efter undertegnelsen af Lissabontraktaten stadig savner koordinering og er ude af stand til at reagere hurtigt. Det minder mig lidt om en drage med fire hoveder. Vi har en formand, premierministeren i det land, der har formandskabet, formanden for Kommissionen og den indstillede kommissær. Personligt mener jeg, at vi må erkende, at EU i denne sag er blevet taget på sengen. De, der ikke har sovet i timen, er borgerne i de enkelte medlemsstater, som dag efter dag har leveret konkret og finansiell hjælp.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Vi vil gerne tilslutte os resten af verden og give udtryk for vores deltagelse og medfølelse i forbindelse med den tragedie, der har ramt Haitis befolkning, og vi udtrykker vores fulde solidaritet, men der er visse ting, som vi mener, er afgørende, og som vi gerne vil understrege.

Vi bør begynde med at fordømme alle enkeltpersoner og alle lande, der forsøger at bruge denne katastrofe til at vende tilbage til neokolonialismen. Det synes at være en sådan holdning, der ligger til grund for udstationeringen af tusindvis af væbnede nordamerikanske tropper, til trods for at størstedelen af befolkningen lever i fattigdom og er ofre for multinationale selskabers udnyttelse og fremmed indblanding, især fra USA's side.

Vi skal give humanitær bistand, samarbejde og støtte til genopbygning i hele det omfang, som Haitis befolkning fortjener på grund af deres værdighed og mod. Vi skal huske, at Haiti var det sted, hvor 400 000 afrikanere, der var blevet solgt som slaver af europæerne, gjorde oprør mod slaveriet og gennemførte den første revolution på det amerikanske kontinent.

Der skal sendes koordineret hjælp så hurtigt som muligt, men det skal gøres uden at forfalde til neokolonialisme.

Roberta Angelilli (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det, der finder sted i Haiti, er en enorm tragedie, som er naturskabt, men som også skyldes, at Haiti ikke er en stat, der er dette navn værdigt, da landet er ude af stand til selv i lille udstrækning at håndtere katastrofen og den humanitære nødsituation, ude af stand til at håndtere hjælpen til civilbefolkningen, som nu er ofre for skruppelløse mennesker.

Røde Kors har udsendt en advarsel. Det er nødvendigt, at EU på konferencen i Montreal den 25. januar taler med én stemme og kræver, at den humanitære indsats koordineres under én ledelse, ellers risikerer vi kaos, og at hjælpen går til spilde, herunder også de meget store og værdifulde beløb, som Kommissionen nævnte i dag, og det samme gælder for medlemsstaternes hjælp.

Til Baroness Ashton vil jeg sige, at der bør gøres en særlig indsats for børn, især forældreløse børn. De skal først og fremmest have hjælp, herunder psykologisk støtte, ellers vil de være dømt til fattigdom og udnyttelse. Vi skal ligeledes sikre, at det internationale samfund ikke kun er rede til at forenkle adoptionsprocedurerne. Det ville blot føre til en form for lovlig deportation af børn, og det har Haiti ikke brug for.

Hr. Frattini, den italienske udenrigsminister, har ret, når han foreslår, at der bygges huse og hjem, således at børnene kan vokse op i værdighed i deres eget land, samt at man fremmer midlertidige rejser til udlandet med ferie og især uddannelse for øje. Jeg skal slutte med et spørgsmål. Er vi rede til på internationalt plan at reducere eller eftergive Haitis gæld?

Corina Crețu (S&D). – (RO) Hr. formand! Hele verden udviser for øjeblikket solidaritet og deltagelse med ofrene for det katastrofale jordskælv i Haiti, der endnu en gang har understreget, at det er nødvendigt at handle hurtigt og koordineret i sådanne situationer. En begrænsning af tabene afhænger af, hvor effektiv hjælpeindsatsen er, som det allerede er blevet sagt, og de internationale agenturers og organisationers optræden har, som også EU's Kontor for Humanitær Bistand, været forbilledlig. Det samme gælder de enkelte medlemsstater.

Jeg mener, at der bør oprettes en hurtig europæisk operationel interventionsstyrke, for situationen i Haiti viser, at det udover at give den bistand, de overlevende har brug for, er nødvendigt at opretholde den offentlige ro og orden og garantere befolkningens sikkerhed. Vi befinder os for øjeblikket i en situation, hvor vi hører mange protesterende stemmer og beskyldninger om, at det er hensigten at foretage en militær besættelse af landet under påskud af at yde humanitær bistand. Men i en situation, hvor FN-styrkerne ikke er tilstrækkelige eller er blevet overhalet af begivenhederne, bør EU involvere sig endnu mere, især da EU nyder stor troværdighed i regionen.

Jeg tror, at EU skal se i øjnene, at der forestår en omfattende genopbygningsproces i Haiti, samtidig med at det er nødvendigt at stabilisere de statslige strukturer. Naturligvis er det vigtigt at udvise medfølelse med landets indbyggere, der er udsat for disse forfærdelige prøvelser, og i den forbindelse skal der findes konkrete løsninger, der kan lette adoptionsprocedurerne for de børn, der er blevet forældreløse efter denne katastrofe, og den hårdt prøvede befolkning, skal tilbydes konkret hjælp.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Hr. formand, fru Ashton! Vi lytter til stemmer fra forskellige sider i salen, men de har en ting til fælles, nemlig at EU's reaktion, den politiske reaktion, ikke var tilstrækkelig og ikke godt nok koordineret. Jeg tror, at vi skal takke de velgørende organisationer for, at de spontant og ufortøvet varetog de øjeblikkelige behov.

Derudover bør vi overveje, hvordan tingene kan gøres bedre. Jeg har kun et spørgsmål til fru Ashton, som for første gang står over for en sådan situation i sin nye stilling. Jeg vil gerne spørge, hvad der er den vigtigste konklusion, hun drager af denne begivenhed og af de fejltagelser, vi taler om her, og hvad der er mere vigtigt, hvad vi kan ændre i fremtiden? Det er efter min mening det, det er vigtigt at overveje, og det er også i vid udstrækning vores rolle at gøre os disse overvejelser.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Hr. formand, fru Ashton! Nu er det nok. Nu er det nok. Det er det samme i alle katastrofer. Franskmandene sender et fly og hjælp, belgierne, italienerne, tyskerne, alle gør det samme, og hver gang gør de det alene. Det er den samme historie hver gang. Og på stedet er resultatet altid det samme, nemlig ingen koordinering, forspildte muligheder for ofrene og manglende organisation.

Hvornår vil det ende? Hvornår vil Kommissionen endelig gøre noget? Kom ikke og fortæl os, at det er kompliceret, for projekterne ligger parat. Vi skal bare bruge dem. I 2006 foreslog hr. Barnier, at der oprettedes en europæisk civil beredskabsstyrke, hvor medlemsstaterne bidrog på et frivilligt grundlag uden at skulle vente på en mulig enstemmighed blandt de 27, men ved at samle de allerede eksisterende nationale civilbeskyttelsesenheder, ved at træne dem sammen og bruge fælles redningsteknikker, fælles kommunikationsmetoder og fælles hovedkvarterer.

Fru Ashton! Det er let. Gør det sammen med dem, der vil. Hvad de andre angår, så vil de slutte sig til os, når det går op for dem, at dette er fremtiden. Der blev afgivet tilsagn efter tsunamien, men alligevel er der intet blevet gjort indtil nu.

Jeg vejer mine ord, når jeg siger, at Kommissionens mangel på handling er kriminel. Hvorfor er Europa dømt til at gentage sine fejltagelser? Fru Ashton! Der er ingen, der anfægter Deres gode vilje, men meddel i dag, at denne europæiske koordinerende styrke vil blive oprettet. Parlamentet vil følge Dem. Hvis De har brug for

støtte, er vi her for at hjælpe Dem. Men hold for himlens skyld op med at tale om koordinering, gennemfør denne koordination. Vent ikke på den næste katastrofe!

Michael Cashman (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil sige, at der er folk, der handler, og der er folk, der taler. Jeg vil derfor gerne lykønske Rådet, Kommissionen og den højtstående repræsentant med det, de har gjort. Intet af dette kunne forudses. Vi kunne ikke forestille os, at noget sådant kunne ske.

Jeg har siddet her og lyttet til billig politisk pointscoring over for den højtstående repræsentant, over for medlemsstaterne og over for Kommissionen, og den underliggende tone har været, at fordi det er en amerikansk hånd, der redder et menneske fra ruinerne og redder et liv, så skal man feje denne hånd væk og kalde det neokolonialisme, og at man på en eller anden måde ved at angribe Haiti gør den lidende befolknings liv bedre. Skam Dem.

Lad os sikre, at vi koordinerer indsatsen. Overlad koordineringen til amerikanerne – hvis det redder liv, redder det liv. Glem den politiske retorik.

Baroness Ashton! Tillykke med at have afsat dette beløb. Tak fordi De ikke spiller for galleriet og bruger luftrum for at komme ind i Haiti bare for at tage dertil og vise, at De er der. Hvad ville det hjælpe? Det ville være absolut nyttesløst. Vi skal være vrede på vegne af de mennesker, der har brug for redning, og lad os derfor koordinere indsatsen sammen med amerikanerne. Lad os sparke til FN, således at de leverer den nødvendige hjælp, og lad os holde op med at score billige politiske points.

(Bifald)

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg er enig med hr. Juvin i, at den humanitære bistand er dårligt koordineret. Men jeg vil ikke kun tale om den humanitære bistand, men også om det, man kalder teknisk og strukturel bistand eller udviklingsbistand. Katastrofen kunne ikke forudses, men vi ved, hvor forfærdelig en stat Haiti er, og for at gøre tingene endnu værre er landet nu blevet ramt af denne ulykke. Vi har længe vidst, at Haitis situation er meget dårlig, og at landets strukturer fungerer meget dårligt. Vi ved også, at hvis de havde fungeret bedre, og hvis vi havde organiseret bistanden og det tekniske samarbejde bedre før jordskælvet, så ville disse strukturer have kunnet fungere bedre, og som følge deraf ville vi bedre have været i stand til at hjælpe nu, og det ville have reddet mange tusinde mennesker, men sådan var det ikke.

Er det fru Ashtons hensigt i sin egenskab af højtstående repræsentant og medlem af Rådet at gøre en specifik indsats med faste datoer for at koordinere de forskellige europæiske landes tekniske samarbejde, således at de tredjelande, som vi yder bistand til, virkelig også kan udnytte den bistand? Vil vi bruge udveksling af bedste praksis mellem lande, som har stor erfaring, hvor det tekniske samarbejde fungerer godt, og lande, som først lige er begyndt at bruge dette tekniske samarbejde? Vil der blive iværksat en god og stærk europæisk politik, som tredjelande virkelig kan bruge, således at vi ikke yder humanitær bistand i blinde og i hastværk, når hundrede tusinde mennesker uventet befinder sig i en tragisk situation?

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Hr. formand, fru højtstående repræsentant, mine damer og herrer! Den store katastrofe, der har ramt Haiti, kræver øjeblikkelig reaktion, og der er igangsat mange redningsaktioner, som gennemføres af de enkelte medlemsstater, selv om der er en del konkurrence mellem de europæiske lande.

Det nye Europa med sin højtstående repræsentant burde kunne yde sin egen hjælp til mennesker, der lider. Jordskælvet har oven i købet ramt det fattigste land i den vestlige verdensdel, hvor 80 % af befolkningen lever under fattigdomsgrænsen, og hvor 54 % lever i absolut fattigdom.

Men denne nødsituation rummer en anden nødsituation, nemlig situationen for børnene, den svageste del af befolkningen, som står tilbage uden familie, uden beskyttelse og ingen stat. Jeg vil derfor opfordre den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender til at overveje, hvad der kan gøres for at tillade, at europæiske lande kan modtage og tage hånd om haitianske børn op til 10 år.

Europa kan modtage dem og tilbyde dem passende levevilkår. Jeg mener for en begrænset periode, indtil forholdene igen gør det muligt for dem at vende hjem til deres eget land. Det kan organiseres, det ville være let for de europæiske lande, og det ville være en fair måde at leve op til nødvendigheden af at udvise solidaritet på, men det ville samtidig undgå, at disse børn bliver udsat for spekulative og ulovlige handlinger. Vi taler om børn, den kostbareste ressource, som vi bør beskytte i Haiti.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Hr. formand! Vi har i de sidste dage hørt en række klager over, at reaktionen på krisen i Haiti har været langsom og ineffektiv.

Der er mange, som peger på den øgede usikkerhed, den voksende håbløshed blandt de overlevende efter jordskælvet og den forfærdende mangel på fødevarer og tøj.

Det er rigtigt, at disse problemer eksisterer, og det er nødvendigt at få dem løst så hurtigt som muligt. Men vi bør rose de forskellige internationale aktørers indsats, lige fra regeringerne til de civile samfundsorganisationer og enkeltpersoner i verden.

EU hører til dem, der har givet udtryk for sin helhjertede solidaritet med Haitis befolkning. Mange har selv i dag kritiseret den påståede langsomme reaktion på krisen fra EU's side. Men EU drejer sig ikke kun om beslutninger, der træffes i Bruxelles. De nationale regeringer har allerede udsendt mange tusinde mænd og kvinder til at hjælpe Haiti, og de har givet millioner af euro i hjælp.

EU's rolle bør i højere grad fokusere på den mellemfristede og langfristede bistand og sigte på genopbygningen af Haitis byer og landsbyer, infrastrukturen, skolerne og hospitalerne.

EU kan helt sikker være det forum, den paraply, under hvilken Europas mellemfristede og langfristede bistand kan koordineres og uddeles.

Kommissionens og medlemsstaternes nylige tilsagn om at øremærke 500 mio. EUR er bestemt et stort og vigtigt skridt i denne retning, som vi bør bakke op om.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Hr. formand! Først vil jeg gerne udtrykke min deltagelse og solidaritet med befolkningen i Haiti, som er blevet ramt så hårdt af denne katastrofe.

EU er ikke en militærmagt, og det ønsker vi heller ikke at være. Men vi er en magt i verden på grund af vores sociale model. Og vi er en magt af betydning på grund af vores udviklingssamarbejde og humanitære bistand, og det er vi stolte af.

I dag udgør Haiti, eller i det mindste den katastrofe, der har ramt landet, en udfordring for de nye institutioner, der er blevet oprettet i henhold til Lissabontraktaten. For øjeblikket skal der gives humanitær bistand, men den tid vil meget snart komme, hvor vi skal genopbygge, fremme udviklingen og tilbyde støtte i bestræbelserne på at gøre landet styredygtigt og genopbygge institutionerne. Og vi skal svare på den haitianske befolknings forventninger med én stemme. Vi skal svare ved at kombinere den højtstående repræsentants opgaver med de opgaver, der falder ind under kommissæren for udvikling og humanitær bistand.

Og hvorfor skal vi arbejde sammen? Det er nødvendigt for at kunne koordinere landenes hjælp mere effektivt, for at sikre bistandens effektivitet, for at Europa kan tale med én identificerbar stemme i verden, for at Europa kan leve op til verdens forventninger i tider som disse, nemlig at hjælpe i denne humanitære krise og fremme udviklingen, i dag i Haiti, i morgen i forbindelse med en anden katastrofe, i overmorgen i en anden del af verden.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Hr. formand! Et af de fattigste lande i verden ødelagt på kun 15 sekunder, offer for et dårligt styre, offer for diktatur og korruption. Halvtreds tusinde mennesker døde, tusindvis stadig savnede og tre millioner hjemløse.

USA's reaktion har været beundringsværdig, FN's lidt mindre, men jeg må erklære mig enig i alt, hvad der er blevet sagt. Hr. Cashman! Vi fører ikke politik i dette spørgsmål, vores indsats har langt fra været tilstrækkelig. Vi er blevet efterladt i USA's slipstrøm.

De logistiske vanskeligheder vil blive overvundet – rent vand, lægemidler, fødevarer og husly – alt dette vil blive tilvejebragt så hurtigt som muligt. Men for at Haiti kan overvinde denne katastrofe og komme sig igen, har landet brug for et demokrati, der fungerer, og en økonomi, der kan brødføde sin befolkning. Rehabiliteringen af landet skal måles over år og ikke kun i ugerne og månederne efter krisen.

Som det gentagne gange er blevet sagt, vil Haiti forsvinde fra fjernsynsskærmene. Fra at være nummer et vil det i de næste par uger gå over til at blive nummer to, dernæst nummer tre, og til sidst vil det forsvinde. Og det er her, vi har den virkelige udfordring. Haiti blev i 2008 ramt af to ødelæggende orkaner. Fattigdom og trøstesløshed fulgte i kølvandet på dem. Verdens ledere gav dengang tilsagn om 600 mio. EUR. Kun 40 mio. EUR nåede frem.

Det, vi har brug for, er Haitis genfødsel, genopvækkelse, genopståen og genudvikling. Haiti skal ledes og styres ordentligt, men først og fremmest skal der fastlægges en klar og gennemførlig strategi, der kan gøre Haiti til det stolte, uafhængige og demokratiske land, som det burde være, men som det ikke er og ikke har været indtil nu, hvilket har ført til den katastrofe, vi ser i dag.

Roberto Gualtieri (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Haiti oplever en humanitær krise uden fortilfælde, og det berører os dybt. EU har pligt til at yde sit bedste i den fælles internationale indsats og bruge alle de til rådighed værende redskaber.

Med hensyn til de finansielle ressourcer er der sket betydelige fremskridt i de seneste dage og timer. Men der er brug for yderligere overvejelser, hvad angår EU's reaktion på de andre aspekter af krisen. I den forbindelse bør vi, som den højtstående repræsentant så rigtigt har sagt, ikke bekymre os om vores image, men i stedet koncentrere os om det konkrete problem.

Det har nu klart vist sig, at MINUSTAH-missionen har en vigtig rolle at spille, når det gælder civilbeskyttelse og sikkerhed, hvilket udelukker en uafhængig FSFP-mission, men EU's koordinerende rolle til støtte for FN-missionen er stadig afgørende.

I den henseende vil jeg gerne minde hr. Juvin om, at en sådan koordinering eksisterer, og at monitorings- og informationscentret fungerer på civilbeskyttelsesområdet, og at situationscentret fungerer på sikkerhedsområdet, og man kan håbe, at dette arbejde vil resultere i udsendelsen af den europæiske gendarmeristyrke, sådan som FN udtrykkeligt har anmodet om.

Det ville være nyttigt at høre fra den højtstående repræsentant og fra Kommissionen, hvordan MIC og situationscentret i praksis reagerer på så svære opgaver og prøvelser, hvordan koordineringen fungerer, og om de har tilstrækkelige ressourcer og redskaber.

Det vil også kunne hjælpe os senere, når vi skal vurdere, om disse redskaber er tilstrækkelige, og hvordan det forholder sig med den konsulære beskyttelse, men det er ikke nu, vi skal føre disse drøftelser. Nu skal der handles og gøres en indsats, og vi støtter helhjertet den højtstående repræsentants aktioner.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Milan Zver (PPE). – (SL) Hr. formand! Også jeg vil gerne udtrykke min deltagelse med ofrene for begivenhederne i Haiti, og jeg vil gerne takke Kommissionen og de europæiske institutioner for deres i det store og hele rigtige reaktion.

Men jeg spekulerer lige som nogle af mine kolleger på, om vi har handlet hurtigt nok. Måske ville det være en god idé, hvis fru Ashton, næstformand i Kommissionen, personligt besøgte hjemstedet for denne tragiske begivenhed. Det kunne vise sig at være vigtigt af flere grunde.

Jeg er uenig med dem, der hævder, at soldaters og andet ordenshåndhævende personales tilstedeværelse kunne varsle begyndelsen til en kolonihærettilgang til Haiti. Sådanne udtalelser er efter min mening hverken fair eller hensigtsmæssige.

Det er imidlertid vigtigt, at vi på den næste internationale konference om Haiti vedtager langfristede foranstaltninger til fordel for en genopbygning af de statslige institutioner, så de bliver funktionsdygtige igen. Jeg tænker her især på sundheds- og uddannelsespolitikkerne. Kun sådanne politikker og kun en udvikling på disse områder og af disse institutioner vil kunne gøre Haiti til et mere stabilt land, end det hidtil har været.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne understrege, hvor vigtigt det er, at Europa udviser lederskab, ikke kun hvad angår den humanitære nødhjælp, men også med hensyn til det langfristede samarbejde om at genopbygge landet. Vi skal arbejde sammen med de lokale myndigheder og med Haitis regering, da landet allerede er meget skrøbeligt, uden at vi behøver at gøre det endnu svagere ved at sætte de internationale organisationer i myndighedernes sted. Vi skal ligeledes arbejde sammen med de lokale ngo'er.

Jeg vil gerne udtrykke anerkendelse af det spanske formandskabs hurtige respons, både når det gælder koordineringen af bistanden og med hensyn til at stille de bistandsressourcer, som Spanien allerede havde i landet og i regionen, til rådighed for EU, i og med at Spanien jo er den største bistandsyder i Latinamerika og især i Haiti.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Hr. formand, fru Ashton! Politik drejer sig først og fremmest om symboler, og derfor mener jeg ikke, at De burde være her, men i Haiti. Derfor mener jeg ikke, at De burde rejse til USA, men til Haiti.

Jeg føler ikke – og jeg er meget ked af at sige det – at De rigtig har forstået omfanget af denne frygtelige tragedie, og Europa har, når det kommer til stykket, aldrig været mere fraværende. Vi er de største donorer, men alligevel eksisterer vi ikke.

Jeg har desuden en følelse af, at jo flere udnævnelser vi foretager, jo flere stillinger og titler vi opretter, desto mindre eksisterer vi, og det burde få os til at stille nogle spørgsmål. Hvor mange katastrofer, skal vi opleve, før EU's ledere endelig lever op til deres ansvar? Hr. Barniers forslag har ligget på bordet siden 2006. Hvad venter vi på for at vedtage det? Hvad venter vi på for at gennemføre det?

James Nicholson (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg tror, at vi alle har udtrykt, hvad vi føler, og vores tanker går til alle dem, der har mistet livet – FN's folk, Haitis befolkning og de mennesker, der lider, selv om de stadig er i live.

Vi har brug for en god og stærk koordineret indsats og intet – intet som helst – kan stille sig i vejen for det. Giv mig lov til at sige, at jeg er meget glad for de tilsagn, Europa har givet Haitis befolkning. Jeg håber, de bliver ført ud i livet, for det rørte mig, hvad der blev sagt – og det er helt rigtigt – nemlig hvad der vil ske om to uger, når Haiti ikke længere omtales i medierne, og landet ikke længere bliver nævnt i nyhederne. Hvad skal disse mennesker så gøre?

Ja, det er naturligvis nødvendigt at genopbygge Haiti, både på kort og lang sigt, men det vigtigste nu er at få hjælpen delt ud til de mennesker, der lider nød og smerte. Jeg må indrømme, at jeg er fuldstændig enig med hr. Cashmans bemærkninger. Denne situation er alt for alvorlig til, at man forsøger at score billige politiske points.

Luis Yáñez-Barnuevo García (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne bruge et par sekunder på at lykønske den højtstående repræsentant, Rådet, Kommissionen og EU's indeværende formandskab for den hurtige og koordinerede indsats, de har gjort lige fra begyndelsen.

Måske nød de ikke den samme mediebevågenhed, som blev de 10 000 amerikanske marinesoldater til del, da de ankom til øen, men alt foregik meget hurtigt og effektivt efter min opfattelse, og jeg har stor erfaring. Jeg vil gerne nævne en ting, som ikke er blevet nævnt i forhandlingen, nemlig at 50 % af de overlevende, der blev reddet ud af ruinerne i de første 78 timer, blev fundet af teams fra Europa og medlemsstaterne.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Hr. formand! Som det allerede er blevet sagt af fru Joly, er der omstændigheder, hvor ord og tal mister enhver mening og bliver groteske. Som vi har hørt, er der tale om to millioner fordrevne, og måske er det flere, mere end 200 000 døde, et land, der er blevet lagt øde, en hovedstad, der næsten er blevet slettet af kortet.

Situationen kræver, at vi får gravet de sidste overlevende ud – hvis der er nogen tilbage – at vi begraver de døde, leverer mad til de levende, uddeler vand, opererer og genopbygger. Alle rykkede hurtigt, meget hurtigt, ud med deres ressourcer, udstyr, hunde, folk og gavmildhed. Det er en kæmpe stor, en storslået indsats, men det er en national indsats.

Det er absolut nødvendigt, at Europa nu forener sine kræfter og giver den idé form, som nogle af os, mange af os, har forsvaret her i Europa-Parlamentet og andre steder i mange år, nemlig oprettelsen af en europæisk civil interventionsstyrke, grønhjelme eller hvidhjelme – farven er uden betydning – folk, ressourcer og fælles strategier.

EU-FAST, det initiativ, der blev startet af hr. Verhofstadt in 2003, eller EuropeAid, startet af hr. Barnier i 2006 – faderskabet har i sidste ende ingen betydning – idéen er, at man skal kunne handle hurtigt, være parate samtidig.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Hr. formand! Jeg finder det mærkeligt, at folk har talt om synlighed og sat spørgsmålstejn ved USA's motiver, for lige nu er det hjælp, der er brug for. Det er især tragisk, at der stadig befinder sig mennesker i ruinerne, som måske kunne reddes. Alt, hvad der kan gøres for at forbedre situationen, skal gøres.

Da man for nogen tid siden oprettede krisestyringsstyrkerne for at forstærke den europæiske udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder forsvarspolitikken, var den begrundelse, jeg fik, i det mindste i Finland, at disse

styrker kunne sættes ind også i tilfælde af naturkatastrofer, og at de kunne hjælpe over alt i verden, hvor sådanne katastrofer kunne ramme, herunder naturligvis også i Europa. Men nu har krisestyringsstyrkerne faktisk intet at lave i de forskelle egne af Europa, hvor de er udstationeret. De har intet at lave. Der er heldigvis ingen krise i Europa, så de har ikke noget at lave. Hvorfor kan man ikke bruge disse krisestyringsstyrker i kriser som denne, når der er brug for hjælp?

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand! Vi beskæftiger os i dag efter Lissabontraktatens ikrafttræden formentlig med den største tragedie, der nogen sinde er sket, og vi må forstå den højtstående repræsentants position her ved begyndelsen af sit mandat, hvor man skal løse en meget kompliceret opgave, som, vil jeg endog sige, man aldrig har stået over for før. Ja, det er rigtigt, at vi konstaterer visse mangelfuldheder i dag, og i fremtiden har vi brug for bedre forberedte fælles EU-styrker, som vil kunne deltage i redningsarbejdet. Efter min opfattelse er det største bidrag, vi kan yde i dag, at de penge, der blev nævnt tidligere, bliver sendt til Haiti, så de kan blive brugt så hurtigt som muligt til genopbygning og infrastruktur, som Haitis præsident nævnte, og de kan måske bruges til at fjerne nogle af de ødelagte huse, som ligger i ruiner i gaderne i dag.

Catherine Ashton, Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik/næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som jeg sagde i min indledning, ønskede jeg at komme for at høre Parlamentets synspunkter. Jeg noterer mig og forstår, at medlemmerne føler frustration over, at der er spørgsmål, der kunne have været håndteret bedre.

Medlemmerne stillede spørgsmål om synlighed og koordinering. Der er ingen tvivl om, at fordi USA ligger tættere på, fordi USA har kapacitet til at mobilisere sig så hurtigt, som de gjorde, er de billeder, vi vil se på fjernsynsskærmene, billeder af amerikanerne. Det faktum, at vi samarbejdede så godt og tæt med USA, er også en vigtig del af det, vi gør nu og i fremtiden.

Og der er heller ingen tvivl om, at vi, efter at jeg var blevet vækket om natten og fortalt om jordskælvet, fik mobiliseret vores folk så hurtigt som muligt. 21 medlemsstater reagerede. Vi gjorde et stykke arbejde, hvor Rådet og Kommissionen for første gang stod sammen, og tillad mig at nævne, at det kun er otte dage siden, at jeg stod her foran Dem til min høring.

21 medlemsstater med 11 eftersøgnings- og redningshold, fem felthospitaler, seks avancerede lægestationer, 40 lægehold, seks vandrensningsmoduler, alt dette blev sendt af sted så hurtigt som muligt, og jeg vil gerne takke medlemsstaterne for deres indsats. Jeg vil også gerne takke de tjenestemænd, der arbejdede og stadig arbejder dag og nat for at få dette arbejde gennemført.

Jeg spurgte på et meget tidligt tidspunkt FN i Haiti og generalsekretær Ban Ki-moon, hvor jeg bedst kunne sætte ind. Der var ingen tvivl om, at jeg intet kunne gøre på selve stedet ud over at optage kostbart luftrum, da flyene kredsede rundt over lufthavnen, fordi de ikke kunne lande på grund af landingsbanens tilstand. Jeg er ikke læge, jeg er ikke brandmand. Det var min opgave at varetage koordineringen, at tale med gruppen "Friends of Haiti", koordinere indsatsen med USA for at sikre det bedst mulige resultat af redningsbestræbelserne.

Jeg vil ligesom medlemmerne hylde de lokale ngo'er og folkene lokalt. De forfærdelige ødelæggelser, der skete, havde enorme konsekvenser for FN, som mistede mange af deres overordnede medarbejdere, og for ngo'erne, som ikke har kunnet reagere så hurtigt, som de havde ønsket, simpelt hen fordi mange af deres folk var døde.

Det har ikke gjort situationen lettere, at De har set, at vi har set mennesker, der desperat behøver hjælp, og som spørger om, hvor hjælpen er. Det har været utrolig vanskeligt at få hjælpen frem under disse omstændigheder, og jeg vil endnu en gang understrege, at folk har været utrættelige i deres arbejde på at få dette gjort. Nu er situationen ved at være bedre, hjælpen kommer frem, men De må ikke et øjeblik undervurdere, hvor vanskelig situationen har været i Haiti.

Fungerede det godt? Ja. Er jeg tilfreds? Nej. Nu hvor jeg begynder på den første uge i mit nye job, vil jeg klart sige til Dem, at jeg hører, hvad De har at sige. Jeg hører frustrationen. Jeg forstår den. Og De har ret, når De kritiserer mig og siger, at det ikke er så godt, som det kan blive i fremtiden. De har ret. Det burde og skal blive bedre og bedre.

Jeg skal nu se på, hvad der skete, og lære af det for at sikre, at vi gør mere for at arbejde sammen i fremtiden, men jeg underkender ikke det kæmpestore arbejde, der er blevet gjort, og som stadig gøres time efter time og dag efter dag.

Hvad angår det langsigtede perspektiv, har medlemmerne fuldstændig ret. Når kameraerne er væk, skal vi være der. Vi skal være der fysisk, vi skal være der med den bistand, vi kan give. Jeg er enig i, at gældsspørgsmålet skal inddrages i de drøftelser, der finder sted. Jeg er enig i, at det, der skal gøres, skal gøres i samarbejde med Haitis befolkning og med fuld respekt for den. Jeg er enig i, at det er vigtigt at få genopbygget infrastrukturen, og jeg er enig i, at vi skal sikre, at FN's rolle anerkendes, og vi skal sikre, at de kan opfylde den.

Derfor rejser jeg ikke kun til USA for at tale med udenrigsminister Clinton, men jeg besøger også FN for at tale med generalsekretæren og de centrale folk om, hvad vi kan gøre for at samarbejde i fremtiden, for det er, som De har sagt, af enorm stor betydning.

Lad mig slutte med at komme ind på den reelle situation. Som medlemmerne har sagt, er Haiti et land, hvor mere end 70 % af befolkningen allerede lever under fattigdomsgrænsen. Som det ligeledes er blevet sagt, er det vigtigt, at der bliver taget ordentlig vare på børnene, især de forældreløse børn, og ødelæggelserne vil kræve støtte i årene fremover.

Lad mig fortælle Dem lidt om infrastrukturen for øjeblikket. Hospitalerne, elektricitetssystemet, kommunikationen, vandforsyningen, havnene og lufthavnene er blevet stærkt beskadiget. De vigtigste officielle bygninger, præsidentpaladset, parlamentet, finansministeriet, justitsministeriet, planlægningsministeriet, sundhedsministeriet og indenrigsministeriet er fuldstændig ødelagt. Mange højtstående regeringseksponenter savnes. Haitis regering kan ikke fungere. Som De sagde, er Haiti allerede et af de fattigste lande i verden, og fordi det er nødvendigt at genopbygge landets infrastruktur, er jeg som Dem fast besluttet på at sikre, at vi gør det.

(Bifald)

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil først gerne sig til hr. Le Hyaric, som ønsker at sende EU's fødevareroverskud til Haiti, at det ikke er EU's holdning af den enkle grund, at Kommissionen foretrækker at købe disse produkter i regionen. Vi skal først se, om vi kan købe produkterne i regionen, før vi sender vores overskud til Haiti.

(EN) Jeg vil for det andet gerne understrege tre ting, hvad angår hele dette spørgsmål om koordinering og civilbeskyttelse osv.

For det første hører civilbeskyttelse under medlemsstaternes beføjelser, og alle forsøg på koordinering skal foretages på det grundlag. Det blev også foreslået i Barnier-rapporten, men vi er endnu ikke nået frem til en afgørelse. Det hører ind under medlemsstaternes beføjelser og ikke Kommissionens.

For det andet er EU's civilbeskyttelse og koordineringen heraf blevet stærkere og mere effektiv siden tsunamien i 2004. Virtuelle øvelser kan desværre ikke afprøve vores effektivitet lige så godt som naturkatastrofer. I denne krise henvender lande, som ikke er medlem af EU, sig til MIC for at finde ud af, hvordan de kan bidrage til hjælpearbejdet ved hjælp af EU-faciliteter.

For det tredje må vi ikke glemme, at humanitær bistand og civilbeskyttelse under den anden Barroso-Kommission er blevet samlet under én kommissær, og det er efter min mening godt. Derudover har vi nu en højtstående repræsentant med dobbeltkasket. Vi har tidligere set, at det ikke er internt i Kommissionen, at der mangler koordinering – det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik – men det er koordineringen mellem de europæiske institutioner og medlemsstaterne og mellem Kommissionen og Rådet, der sommetider halter bag efter. Hele idéen med denne dobbeltkasket var netop, at Rådet og Kommissionen skulle arbejde bedre sammen, og jeg tror, at denne krise har bevist, at der er sket fremskridt.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg er lidt ked af det, nogle talere har sagt. Som kommissær kan jeg naturligvis ikke være ked af det, jeg skal blot tage det til efterretning, men disse udtalelser viser ikke anerkendelse nok af vores folk, som i Haiti og i Bruxelles lige fra begyndelsen har arbejdet dag og nat, i weekenden, uden at klage og uden at kræve kompensation. De har arbejdet meget hårdt, og i løbet af nogle timer var de også aktive i Haiti, selv om deres faciliteter også var hårdt ramt.

Så jeg vil bede Dem forstå, at en så omfattende katastrofe ikke kan forudses, at man først kan reagere på den, når den sker, og at man skal vise, at man kan organisere en indsats på meget kort tid. Jeg mener, at Kommissionen har vist, at den kan. Jeg mener, at medlemsstaterne med det samme og massivt bakkede op om vores arbejde, og jeg mener også, at vi skulle forholde os lidt mindre kritisk til dette arbejde.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted under mødeperioden i februar.

Skriftlige erklæringer (Artikel 149)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg vil gerne udtrykke min solidaritet med Haitis befolkning, som blev ramt af et jordskælv den 12. januar, og jeg hilser EU's tilsagn om hjælp velkommen. EU er verdens største yder af humanitær bistand og udviklingsbistand. Kun nogle få timer efter katastrofen stillede EU 3 mio. EUR til rådighed for det første nødhjælpsarbejde. Der blev frigjort et beløb på 134 mio. EUR til hurtige rehabiliterings- og genopbygningsbestræbelser. Der er blevet afsat 200 mio. EUR til rehabilitering på lang sigt. Det kommer oven i de 92 mio. EUR, der er blevet givet af forskellige EU-lande. Disse beløb, der samlet når op på 429 mio. EUR, vil måske blive yderligere forøget, hvis det skulle vise sig at være nødvendigt. Jeg vil gerne gratulere Kommissionen med koordineringen af bistanden, men jeg er skuffet over, at EU ikke har været synlig nok i Haiti. Det skader EU's internationale image i offentligheden, og det står i kontrast til USA's image, som bidrog med 91,6 mio. EUR. I denne krise har der været et stort behov for lægebehandling, og derfor henstiller jeg, at man øger antallet af læger og sundhedsteknikere, samt at man giver større logistisk støtte.

Gaston Franco (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg er overrasket over, at EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik ikke tog til Haiti efter jordskælvet. Til trods for at Lissabontraktaten er trådt i kraft, har EU stadig svært ved at vise sit ansigt på den internationale scene, og det er meget beklageligt. Det forekommer mig, at det europæiske kriseberedskabssystem er alt for opsplittet, for kompliceret og ikke godt nok. Når det gælder rehabiliteringen af Haiti (hvor til der er afsat 100 mio. EUR) og landets genopbygning (200 mio. EUR), hvad vil EUF og stabilitetsinstrumentet helt nøjagtigt finansiere? Derudover skal EU for at kunne opfylde FN's anmodning om logistisk og sikkerhedsmæssig støtte efter min opfattelse kunne bruge alle de i Lissabontraktaten indeholdte instrumenter, herunder også militært. Jeg henstiller, at der hurtigt oprettes en europæisk civil beredskabsstyrke som foreslået af hr. Barnier i 2006, således at Europas indsats for fremtiden vil være velplanlagt, velkoordineret og effektiv. Hr. Van Rompuy's seneste udtalelser går i den rigtige retning. Han talte for oprettelsen af en humanitær hurtig udrykningsstyrke. Hvordan vil dette projekt helt konkret blive udformet, og hvornår vil det se dagen lys?

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) De meldinger, vi får fra Haiti, er chokerende. Det er en af de forfærdeligste katastrofer, vi har set. Men vi kan allerede nu drage visse konklusioner, som måske vil være nyttige i fremtiden. Det er tydeligt, at mekanismerne til koordinering af den humanitære bistand ikke er de bedste. Hjælpen til haitianerne ville have været mere effektiv, hvis donorlandene havde haft bedre redskaber til at koordinere deres humanitære bistand. Det er ikke kun EU, der skal forbedre samarbejdet, da der, for at der kan gøres fremskridt på dette område, kræves en konstruktiv analyse og indsats fra alle donorers side. I situationer, som den vi ser i Haiti i dag, kræves der hurtighed, tilstrækkelige midler og fleksibilitet. Det er ikke det rigtige tidspunkt i dag at diskutere, hvem der skal kontrollere lufthavnen i Haitis hovedstad. Det er naturligvis vigtigt, men afgørelser om specifikke løsninger skal træffes på et andet tidspunkt. Nu skal vi gøre alt, hvad vi kan, og koncentrere os om det vigtigste, nemlig at redde menneskeliv.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Det nylige jordskælv i Haiti har vist os, hvor skrøbeligt livet på denne jord kan være. Vi er alle blevet berørt af de billeder og historier, medierne har vist os i de sidste dage. Verdenssamfundets reaktion på denne naturkatastrofe har været overvældende, og jeg vil prise alle dem, der deltager i nødhjælpsarbejdet eller har sendt penge hjemmefra. Der vil gå generationer, før Haitis befolkning vil være kommet sig helt efter denne katastrofe, som de forhåbentlig kun vil opleve en gang i livet. Det er vigtigt, at Europa-Parlamentet viser sin solidaritet med disse mennesker. Det er mit håb, at EU kan spille en førende rolle i bestræbelserne på at give disse mennesker håb om en bedre fremtid. Kortfristet nødhjælp skal efterfølges af bistand på længere sigt med henblik på at hjælpe fremtidens generationer til at rejse sig igen efter disse forfærdelige prøvelser. Den måde, medlemmerne her i Parlamentet fra alle sider af salen har reageret på indtil nu, har været meget opmuntrende. Jeg glæder mig til at arbejde sammen med mine kolleger om at gøre, hvad vi kan for Haitis befolkning. EU skal stile efter at være et eksempel på, at de velhavende altid er villige til at rækken hånden ud til dem, der ikke er så heldige, som vi er.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), skriftlig. – (PL) Vi får hver dag tragiske meddelelser om det katastrofale jordskælv i Haiti. Det fremgår klart af disse nyheder, at Haiti er kastet ud i et totalt kaos og er uden støtte, og at landet derfor ikke kan klare følgerne af denne frygtelige tragedie. Hele verdenssamfundet, og herunder EU, har pligt til at give humanitær bistand til ofrene for denne katastrofe, som står helt uden de mest basale fornødenheder. Derfor vil jeg indtrængende opfordre de relevante EU-instanser til at handle øjeblikkeligt og effektivt for så hurtigt som muligt at få sendt den nødvendige hjælp af sted for at afbøde følgerne af jordskælvet i Haiti.

5. Situation i Iran (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse ved Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik/næstformand i Kommissionen om situationen i Iran.

Catherine Ashton, *Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik/næstformand i Kommissionen.* – (EN) Hr. formand! Dette er en vigtig lejlighed til at rejse spørgsmålet om situationen i Iran.

EU ønsker normale forbindelser til Iran, og vores bestræbelser på det nukleare område skal ses i det lys. Jeg vil i denne sammenhæng i min egenskab af højtstående repræsentant fortsætte min forgænger, Javier Solanas, rolle i de internationale forhandlinger med Iran.

Iran er et vigtigt land med en lang historie og en rig kultur samt en overordentlig begavet befolkning. De film og bøger, vi får fra Iran, er imponerende, kvindernes uddannelsesniveau er højt, man evner at føre en offentlighed debat, og den unge befolkning er dynamisk og aktiv. Det iranske samfund rummer på mange måder de træk og den kapacitet, der kendetegner et frit samfund. Truslen mod samfundet er blevet afspejlet i de uroligheder, der efterfulgte det, mange opfattede som valgsvindel sidste år. Det er naturligvis et internt iransk anliggende. Det, vi er bekymrede over, er overholdelsen af internationale normer og standarder for borgerlige og politiske rettigheder.

I den henseende er jeg dybt bekymret over meldingerne om voldelig undertrykkelse af demonstrationer og vilkårlig fængsling i Teheran og andre iranske byer for nylig, da man fejrede den hellige Ashura-dag i slutningen af december. Vi kan ikke acceptere anvendelsen af vold mod demonstranter, der søger at udøve deres ytringsfrihed og forsamlingsret. Det drejer sig om universelle menneskerettigheder, der skal overholdes, og dem, der er tilbageholdt for fredelig udøvelse af disse rettigheder, skal løslades.

Jeg konstaterer også med dyb bekymring, at mange af disse arrestationer synes at være rettet mod menneskerettighedsforkæmpere og journalister, og at mange af de tilbageholdte får nægtet adgang til juridisk repræsentation og kontakt til deres familier. Iran skal efterleve sine internationale forpligtelser og behandle tilbageholdte personer i overensstemmelse med de internationale menneskerettighedsstandarder.

En anden ny sag er tilbageholdelsen af yderligere 12 medlemmer af det religiøse samfund Baha'i. Disse mennesker skal sikres en retfærdig, åben og fair retssag i overensstemmelse med de internationale standarder.

EU har benyttet enhver lejlighed til at anmode den iranske regering om at overholde de internationale forpligtelser, som de frit og frivilligt har tilsluttet sig. Vi udsteder offentlige erklæringer og bruger andre diplomatiske midler. Vi arbejder gennem FN. Generalforsamlingen vedtog sidste måned en resolution, der fordømte situationen. Vi vil udnytte den kommende gennemgang af Iran i FN's Menneskerettighedsråd i Genève i begyndelsen af februar.

Med hensyn til atomspørgsmålet beklager vi, at Teheran ikke har fulgt op på det sidste møde mellem Javier Solana og chefforhandleren, Jalili, den 1. oktober i Genève. Vi vurderede alle, at mødet var positivt. Men i realiteten har Iran nu afvist det forslag til aftale, som IAEA fremlagde, og Iran nægter at fortsætte drøftelserne om atomspørgsmålet.

EU og dets forhandlingspartnere arbejder på at finde en diplomatisk løsning på det iranske atomspørgsmål, og med det formål for øje skal vi fortsætte med at bruge den tostrengede tilgang. Det er nødvendigt, at Iran seriøst forpligter sig til meningsfulde drøftelser.

Det er stadig vores mål at overbevise om, at formålet med atomprogrammerne udelukkende er fredeligt. Den manglende tillid blev yderlig forstærket, da vi erfarede, at Iran har bygget endnu et berigelsesanlæg uden først at informere IAEA. Derudover samarbejder Iran stadig ikke fuldt ud med IAEA, og de respekterer stadig ikke deres internationale forpligtelser.

Det er absolut nødvendigt, at det internationale samfund enigt står sammen i forhandlingerne, og at bestræbelserne bakkes op af relevante foranstaltninger. Det er vigtigt, at vi har så bred enighed som muligt, hvis vi skal nå vores mål.

Hvis Iran slår ind på en mere konstruktiv kurs i atomspørgsmålet og i spørgsmålet om regional stabilitet generelt, vil landet kunne spille en vigtig rolle i Mellemøsten og Golfområdet, og det ville afspejle dets rette plads og stolte historie.

Jeg vil slutte med at sige, at de udfordringer, Iran stiller, vejer tungt i min portefølje. Det er et land, som har et meget stort potentiale, og vi har gentagne gange vist, at vi er rede til at indgå i et konstruktivt samspil med Iran. Jeg vil fortsætte ad den vej. Det er mit oprigtige håb, at jeg i løbet af mit mandat vil kunne vende tilbage til Parlamentet med et mere positivt billede af vores forbindelser til Iran.

José Ignacio Salafrañca Sánchez-Neyra, for PPE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Baroness Ashton har ret i at være bekymret, for situationen i Afghanistan er yderst alvorlig, især hvad angår menneskerettighederne. Jeg tænker her på de borgerlige og politiske frihedsrettigheder. Her er situationen helt brudt sammen. Der sker vilkårlig anvendelse af vold, massefængslinger af oppositionsmedlemmer, mord, henrettelser, de ikkestatslige organisationer forhindres i at udføre deres arbejde, og det er umuligt at udøve pressefriheden. En delegation fra Europa-Parlamentet blev endog forbudt indrejse.

Under disse omstændigheder spørger jeg, om det er en god idé at besøge dette land på dette tidspunkt.

Baroness Ashtons udtalte sig klart og åbenhjertigt om atomspørgsmålet. Iran fremstiller stadig beriget uran til trods for det internationale samfunds advarsler. Landet afviste præsident Obamas udstrakte hånd og afviste den seneste plan, der blev foreslået af de seks, der inkluderer Rusland og Frankrig.

Jeg har et meget enkelt spørgsmål til Baroness Ashton. Har vi opbrugt vores tålmodighed med dette land? Skal vi nu gå over til mere hårdtslående metoder, eller mener hun, at det er bedst at bruge en blød-blød tilgang i forhandlingerne med det iranske styre?

Jeg vil gerne sige til Baroness Ashton, at jeg er oprigtig glad for hendes forsvar af menneskerettighederne i landet. Overtrædelserne er meget alvorlige, og efter min mening bør Parlamentet utvetydigt fordømme menneskerettighedssituationen i Iran. Det håber jeg, at Parlamentet vil kunne gøre ved at vedtage beslutningsforslaget om dette spørgsmål. Vi skal fortsætte med at stå fast, meget fast, i vores utrættelige forsvar af friheden.

Roberto Gualtieri, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I lyset af den udvikling, vi har set i situationen i Iran, kan vi ikke undgå at udtrykke vores alvorlige bekymring. Disse bekymringer vedrører den voldsomme stigning i overtrædelserne af de politiske og borgerlige rettigheder, hvilket vi kraftigt fordømmer, og vi er ligeledes bekymrede over, at Iran ikke opfylder de forpligtelser, der følger af Irans deltagelse i ikke-spredningstraktaten, som selv Iran ikke ønsker sætte spørgsmålstejn ved.

Vi anfægter ikke Irans ret til fredelig udvikling af atomenergi, og det er heller ikke vores hensigt at undervurdere den vigtige rolle, som Iran kan spille regionalt, ej heller Irans legitime sikkerhedsbehov eller behovet for at etablere et troværdigt regionalt sikkerhedssystem, der involverer alle atommagter i området. Men det er netop af denne grund, at vi ikke forstår, hvorfor Iran ikke vil efterkomme anmodningen fra Den Internationale Atomenergiorganisation om at lade uranen berige i udlandet, og vi beklager den beslutning.

I denne situation påhviler det Sikkerhedsrådet at afgøre, hvordan det internationale samfund skal reagere, og beslutte, om der muligvis skal vedtages nye sanktioner, som skal fokusere på ikkespredning, og som skal kunne bruges som et støtteredskab i den vanskelige, men uundgåelige dialog. De skal ikke sigte på og bruges til at bekæmpe styret.

Hvad angår et sådant handlingsforløb, bør EU spille sin rolle og på det rigtige tidspunkt begynde at overveje eventuelle tekniske foranstaltninger som et supplement til FN's sanktioner, samtidig med at EU bekræfter sin vilje til forhandling og dialog, som aldrig kan fornægtes, ej heller i vanskelige tider.

Vi støtter fuldt ud EU's og den højtstående repræsentants indstilling, således som den kom til udtryk i den højtstående repræsentants tale.

Marietje Schaake, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Sidste sommer blev jeg valgt til Europa-Parlamentet ved at kritisere min egen regering. Hvis en ung kvinde i Iran havde gjort det samme, ville hun sandsynligvis være blevet dræbt, fængslet, tortureret eller voldtaget.

Takket være de nye medier har vi alle set klippene, der viser, hvor brutalt det iranske styre slår ned på de borgere, som på fredelig vis taler for demokrati og frihed. Revolutionsgardens efterretningstjeneste arresterede for nylig en række menneskerettighedsjournalister, hvilket er bevis på, at det iranske styre i stigende grad ønsker at lukke landet. Deres rapporter blev i vid udtrækning brugt af de internationale journalister.

I går var det Martin Luther King-dag. Vi fejrede en mand, som marcherede fredeligt i gaderne, og som sagde, at der kommer et tidspunkt, hvor tavshed er forræderi. Fru højtstående repræsentant! Den tid er kommet for længe siden.

Præsident Barack Obama afbrød sin juleferie for at fordømme de endnu mere brutale angreb på borgerne efter Ashura. I den foreslåede tostrengede tilgang til Iran, at afbalancere det nukleare spørgsmål og menneskerettighederne, understreger USA mere og mere menneskerettighederne. Europa burde i højere grad indtage en førende rolle her, og ikke kun når det er politisk sikkert at gøre det.

Katastrofen i Haiti er en frygtelig tragedie, og jeg er glad for, at De handler. Men den menneskeskabte katastrofe, der foregår i Iran, er ikke indtil videre blevet mødt med lederskab og koordinering fra europæisk side. Det var meningen, at en delegation fra Europa-Parlamentet skulle aflægge besøg i Iran i sidste måned, men styret ønskede ikke, at vi ved selvsyn så, hvor svagt og splittet det er. Det er på høje tid, at Europa indtager én fælles holdning til Iran, og verden venter.

Er Irans nuværende styre, som har mistet sin legitimitet, og som er splittet internt, en troværdig forhandlingspartner? Hvilke foranstaltninger foreslår De vedrørende atomspørgsmålet, som vil være rettet mod regeringen uden at skade befolkningen? Er De villig til at indkalde til hasteforhandlinger om Iran i Europa?

Hvordan vil De bruge EU's menneskerettighedsinstrument til at sikre, at menneskerettighederne forbliver Europas førsteprioritet? Vi skal støtte borgerne, civilsamfundet og journalisterne. "Shelter City"-programmet, som det tjekkiske formandskab foreslog, kunne være et nyttigt instrument til at støtte iranere i Europa, der er udsat for trusler.

I de høringer, vi havde med kommissær Kroes, spurgte jeg hende, om hun var villig til at samarbejde med Dem om at gøre ytringsfrihed på internettet til en integrerende del af europæisk udenrigspolitik. Jeg stiller det samme spørgsmål til Dem.

Barbara Lochbihler, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton! Europa-Parlamentet har nøje fuldt med i udviklingen i indenrigs- og udenrigspolitikken i Iran. Delegationen til Iran har været involveret i en dialog med regeringsrepræsentanter og repræsentanter for civilsamfundet og har gjort forberedelser til at aflægge besøg i Iran i begyndelsen af måneden, men det blev desværre aflyst med kort varsel.

Netop utilfredsheden med valgsvindelen og den konstante stigning i den statslige undertrykkelse og vold har ført til, at civilsamfundets repræsentanter har henvendt sig til Europa-Parlamentet. De beder os om vores støtte til deres modige indsats for at opretholde de demokratiske frihedsrettigheder, og de opfordrer os til at tage vores egne grundlæggende værdier alvorligt. Protesterne er mange, og de fortsætter. Den iranske regering opfordres til at give politiske svar på disse uløste spørgsmål, men vi ser i stedet en stigning i de værste krænkelse af menneskerettighederne, som f.eks. tortur og vold mod fængslede, og vi hører om drab på demonstranter og uretfærdige retssager.

Mange iranere forventer ikke blot, at vi holder øje med udenrigspolitikken og atomprogrammet, men også at vi følger den interne politiske situation i Iran og gør noget. Vi hilser det velkommen, at lande som Spanien og Irland er rede til at udstede visum til forfulgte menneskerettighedsforsvarere uden om bureaukratiet og således redde dem fra akut fare. Andre medlemsstater burde følge deres eksempel, og vi anmoder også Kommissionen om at yde hurtig hjælp til dem, der forfølges politisk.

Det er begrænset, hvad vi kan gøre udefra. De afgørende ændringer skal komme fra landet selv. Men vi skal holde kommunikationskanalerne åbne til verden udenfor. I den forbindelse er det på sin plads kraftigt at kritisere udenlandske virksomheder som Siemens og Nokia, hvis teknologi bidrager til at muliggøre censuren og gøre den endnu mere effektiv.

Da der ikke er opnået enighed i forhandlingerne om atomspørgsmålet, tales der mere og mere om at indføre sanktioner. Det er imidlertid ikke klart, hvilke sanktioner der ville have den ønskede indflydelse på de politiske ledere. Hvis sanktionerne fører til en dårligere levestandard for mange mennesker, f.eks. sanktioner på benzin, forfejler de deres mål, og det ville give styret mulighed for at kaste skylden for den forværrede økonomiske situation på den såkaldte fjendtlige verden uden for.

Det er derfor af stor betydning at udvikle målrettede og intelligente sanktioner, eventuelt også rettet mod enkeltpersoner. Rådet kan således sortliste de folk, der er ansvarlige for de sidste måneders repressive foranstaltninger. Når det gælder EU's politik over for Iran, er det afgørende, at vi fastholder en tostrengt

politik. Til trods for den afvisende holdning vi bliver mødt med, er det nødvendigt at arbejde for en politisk dialog. Hvis vi isolerer Iran, vil det hverken hjælpe befolkningen eller naboerne i regionen.

Charles Tannock, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Præsident Ahmadinejads hensynsløse ambition om at udvikle atomvåben er efter min opfattelse den største trussel mod verdensfreden i dag.

EU's diplomati vil i sidste ende kun føre til succes, hvis EU indtager en enig og koordineret holdning. Nye sanktioner skal nu være målrettede og virkelig kunne skade styret i Teheran. Men vi bør ligeledes erkende, at Irans befolkning og styret i Iran ikke skal forveksles.

Siden Ahmadinejad stjal præsidentvalget sidste år, har vi set mange dissidenter og tapre unge demonstranter gå i gaderne. Disse mennesker behøver vores støtte, fordi de identificerer sig med vores værdier vedrørende frihed, demokrati og retsstaten. Ja, desperationen i Iran er så stor, at oppositionens leder Mir Hossain Musavi, som næppe er kendt for at have været demokrat, har sagt, at han er parat til at ofre sit liv for sit lands bedste. Samtidig fortsætter de skandaløse menneskerettighedskrænkelser usvækket, og mindreårige og homoseksuelle henrettes rutinemæssigt.

Vi medlemmer af Europa-Parlamentet ønsker at se et frit og demokratisk Iran, som ikke længere eksporterer terrorisme via Hamas og Hezbollah, men som indtager sin rette plads i det internationale samfund. EU bør forstærke sine bestræbelser på at fremskynde denne proces på alle mulige måder.

Bastiaan Belder, for EFD-Gruppen. – (NL) Hr. formand! I sidste uge præsenterede medierne mig for en ubehagelig påstand, nemlig at Israel før eller siden vil angribe sin ærkefjende Iran. Mens denne debat pågik i Europa, diskuterede medierne i Iran også indgående den militære option mod Teherans kontroversielle atomprojekt. Det er alt sammen zionistiske løgne og overdrivelser, var den konservative avis Kayhans dom over den påståede atomtrussel. Men der er imidlertid ingen tvivl om, at Den Islamiske Republiks atomprogram udgør en alvorlig sikkerhedstrussel – først og fremmest for Israel, men også for regionen generelt. Jeg håber derfor stadig, at det internationale samfund ikke blot vil erkende, at det forholder sig sådan, men at man også vil skride til handling. Efter min mening bør alle muligheder lægges på bordet i denne forbindelse. Men hvis der indføres effektive sanktioner, som den tyske kansler, fru Merkel, opfordrede til i går, vil det under alle omstændigheder betyde, at den jødiske stat ikke behøver at handle unilateralt.

Det fører mig til at stille et afgørende spørgsmål til Rådet, til den højtstående repræsentant. Er der rent faktisk et europæisk grundlag for en kraftig opstramning af sanktionerne mod det iranske styre? Tætte handelsforbindelser mellem en række fremtrædende EU-medlemsstater – jeg behøver ikke nævne navne, da De helt sikkert også ved, hvem det drejer sig om – og Den Islamiske Republik kunne stille alvorlige hindringer i vejen for en seriøs håndtering af atomspørgsmålet. Over flere uger har avisen The Wall Street Journal skrevet en række skarpe artikler om dette, som praktisk talt er anklageskrifter mod Europa. Baroness Ashton! Er der kort sagt et grundlag for en opstramning af effektive sanktioner mod Den Islamiske Republik Iran? Jeg afventer Deres svar.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Netop de seneste begivenheder har klargjort, at Iran tydeligvis ikke håndhæver de borgerlige frihedsrettigheder rigtigt set ud fra et europæisk synspunkt. Dødsdommen over de nyligt dømte demonstranter er et tegn på, hvor forskelligt man håndhæver de grundlæggende rettigheder og overholdelsen heraf i det land. Men det er ligeledes vigtigt at understrege, at EU's udenrigspolitik ikke må være ensidig, for vi sætter ofte gladelig kikkerten for det blinde øje, når det drejer sig om økonomisk og geostrategisk vigtige partnere – som f.eks. Kina og måske Saudi-Arabien, selv om også disse lande alvorligt afviger fra Europas idéer om demokrati og retsstaten.

Jeg er medlem af Iran-delegationen, og derfor er jeg særlig interesseret i, at den udsatte rejse til Iran bliver sat på dagsordenen igen så hurtigt som muligt, således at vi kan forbedre den bilaterale kommunikation med EU og derved muligvis også gennem en dialog være med til at afdramatisere situationen i Iran.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Hr. formand, Baroness Ashton! Den interne situation i Iran forværres dramatisk dag for dag, uge for uge. Menneskerettighederne krænkes brutalt for øjnene af os, og vi er vidne til en terror, som vi ikke har set i årtier. En hidtil uset bølge af undertrykkelse forsøger at bringe dem, der kæmper for demokratiske reformer i Iran, til tavshed. I sin kamp mod borgerne bruger regeringen også særligt trænedede væbnede unge mænd fra Basij-militsen.

Europa-Parlamentet bør fordømme regeringens overdrevne magtanvendelse og den stigende krænkelse af menneskerettighederne. Det kan heller ikke accepteres, at dødsstraffen anvendes mod oppositionen, heller ikke under påskud af, at det drejer sig om forbrydelsen "moharebeh", fornærmelse af Gud. Det er derfor

nødvendigt, at EU tager sin holdning til situationen i Iran op til fornyet overvejelse, og at vi bekræfter vores engagement i forsvaret af menneskerettighederne.

Atomvåbenspørgsmålet er meget vigtigt. Men vi bør ikke holde op med at forsvare de grundlæggende værdier blot for at opnå en taktisk fordel i forhandlingerne. Vi skal i vores drøftelser med Iran undgå at marginalisere retsstaten, ytringsfriheden eller retten til information. Disse værdier må ikke behandles, som om de havde mindre betydning.

Jeg kommer fra Polen, hvor tyranniet for 20 år siden i 1989 blev erstattet af demokratiet. Det skete takket være oppositionsbevægelsen Solidaritets ikkevoldelige aktioner og takket være en fredelig dialog mellem regeringen og befolkningen. Jeg kan ikke nu se nogen bedre vej frem for borgerne i Iran.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Hr. formand! Det iranske spørgsmål er et af de vigtigste i moderne international politik. Man skal gøre alt, hvad man kan, for at forhindre, at det iranske styre, som har været så ødelæggende for freden og sikkerheden i Mellemøsten, får adgang til atomvåben.

Men EU's rolle i forbindelserne til Iran gælder ikke kun atomspørgsmålet. Siden valget i juni, der var præget af svindel, har vi været vidne til en folkelig bevægelse mod det repressive, formørkede og antidemokratiske iranske styre.

Europa skal konsekvent forsvare de universelle menneskerettighedsværdier, som mange mennesker risikerer deres liv for i Teherans gader. Uden at der sættes spørgsmålstejn ved befolkningens suveræne ret til at bestemme deres egen skæbne, er det tvingende nødvendigt, at EU bakker op om de mennesker, der kæmper for frihed og demokrati i Iran. Intet er mere effektivt til bekæmpelse af censur, som er kendetegnende for alle undertrykkende styre, end frie og alternative informationskanaler.

I lyset heraf forventer vi, at fjernsynskanalen på farsi, som Kommissionen har udliciteret til Euronews, hurtigt vil blive funktionsdygtig.

Vi forventer også, at Baroness Ashton, den nye højtstående repræsentant, fortsat vil arbejde på kreative initiativer, der kan bidrage til større politisk gennemsigtighed i Iran, og at hun vil tage hensyn til de henstillinger, der er blevet fremsat af dem, der kæmper for et frit Iran, herunder også iranere i eksil.

Desuden bør disse bekymringer for Irans politiske fremtid være bestemmende for, hvilke nye sanktioner der vedtages i forbindelse med atomspørgsmålet. Som den iranske intellektuelle, Akbar Ganji, forklarede her i Parlamentet, er det bydende nødvendigt, at vi ikke bruger økonomiske sanktioner, der svækker folk og især den iranske middelklasse, som er den hårde kerne i oppositionen.

Intet kan gøre mere for sikkerheden i Mellemøsten, Europa og verden end et iransk demokrati, der er blevet opbygget af iranerne. EU skal gøre det til en af sine målsætninger.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Hr. formand! Der er ingen tvivl om, at Iran oplever en af sine alvorligste kriser siden 1979 på grund af dette styre, som er fuldstændig lukket af for enhver form for forandring, og som har øget antallet af de målrettede mord på modstandere, antallet af razziaer og fængslinger af fredelige demonstranter og journalister siden valgfarcen den 12. juni 2009.

Fru Ashton nævnte ved begyndelsen af forhandlingen ngo'ernes rapporter, katastrofale rapporter i denne henseende, men hun nævnte ikke den parodi på retfærdighed, der blev den franske kvinde, Clotilde Reiss, til del. Det samme er tilfældet for Baha'i-mindretallet, hvoraf syv personer siden i mandags er involveret i en retssag i Teheran. De risikerer fængsel på livstid eller det, der er værre, simpelthen fordi de har en anden tro end den herskende magt.

Meldingen er hård. Præsidentvalget ændrede intet, eller rettere det gjorde det i den forstand, at det iranske styre er blevet endnu mere radikalt, hvis det er muligt. Der sker også en radikalisering i forhold til udlandet med de iranske myndigheders kursændring i forbindelse med atomaftalen, som man forhandlede om i oktober 2009 i Wien.

Hvornår begynder vi at overveje at nævne – jeg understreger nævne – intelligente og målrettede sanktioner som dem, der blev nævnt af fru Lochbihler, dvs. sanktioner mod dette styre, som er åbenlyst antivestligt og antisemitisk? Fru Ashton! Jeg ved, at vi ikke har mange muligheder, men mener De ikke, at vi bør gøre mere her og gøre det bedre, at vi skal hjælpe Irans unge mennesker, som udråber deres vrede på internettet, at vi skal fordømme de gentagne opfordringer til at ødelægge den israelske stat, og at vi først og fremmest skal

støtte civilsamfundet og oppositionen, denne demokratiske bevægelse, som udfordrer denne præsident, der stjæler stemmer, og hans militser?

Jeg er ganske klar over, at vi skal undgå en eskalation, men vi skal også undgå, at vige uden om, og vi skal ikke gentage den fejltagelse, vi begik i Afghanistan, hvor Europa ikke kunne beskytte kommandant Massoud. Det er vores pligt at støtte lederne af den iranske opposition, således at de undgår samme skæbne.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Den interne situation i Iran bliver hele tiden værre.

Mindst otte mennesker er blevet dræbt for nylig, styret har optrappet arrestationer af kvinder – kvindelige journalister, fagforeningsfolk og intellektuelle – 30 mødre, der forlangte oplysninger om deres forsvundne børn, er blevet arresteret, og den unge martyr for frihed, Neda Agha-Soltans, grav er gentagne gange blevet vanhelliget af kugler fra skydevåben. Det er tydeligt, at styret agter at øge undertrykkelsen og indføre et terrorklima.

Udover denne interne situation ser vi et Iran, der udviser manglende internationalt samarbejde, idet Den Internationale Atomenergiorganisation nægtes adgang til Irans uranberigelsesanstalt. Det viser klart, hvad der er den virkelige hensigt med Irans atomprogram. Hvis det kun drejede sig om fredelig anvendelse af atomenergi, ville der ikke være nogen grund til at skjule dem.

Derfor bør Europa i stærke vendinger give udtryk for sin bekymring, fordi en militær atommagt kunne bringe kontinentets sikkerhed i fare og ligeledes få alvorlige politiske følger for alle regionens lande.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Hr. formand! Selv om konflikten i Iran ofte synes at være en magtkamp mellem det gamle og nye styre, er det stadig tydeligt, at dette meget lukkede samfundssystem er ved at krakelere. Situationen i Iran er bestemt et bevis på, hvor vigtigt demokrati er, nemlig hver enkelt borgers mulighed for at give udtryk for hans eller hendes politiske vilje.

De politisk ansvarlige i Iran reagerer i øjeblikket på samfundets legitime vilje med statslig undertrykkelse, der går så vidt som til idømmelse af dødsstraf. Der må øjeblikkeligt sættes en stopper for disse angreb på borgerne, da statens undertrykkelse bestemt ikke vil kunne standse samfundets vilje. Tværtimod, det viser Irans lange historie os.

Hvad angår parlamentsdelegationens planlagte rejse til Teheran, som med kort varsel blev aflyst af den iranske regering, vil jeg gerne sige, at denne rejse på nuværende tidspunkt virkelig havde været vigtig, ikke mindst for at indlede drøftelser og dialog med alle, herunder især med de lokale borgere og civilsamfundet.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Hr. formand! Iranerne har erklæret, at de var parate til en gradvis udveksling af lavt beriget uran til gengæld for brændstof. Denne form for produktion blev afvist af G6, selv om den faktisk ikke lå så langt fra det forslag, som den samme gruppe kort forinden havde lagt på bordet.

Jeg undervurderer overhovedet ikke iranernes forhandlingsevner, navnlig ikke med hensyn til definitionen af den gradvise udveksling, som de foreslog, men eftersom der er meget på spil, mener De så ikke, at afvisningen fra G6 måske kunne have dannet grundlaget for et fælles standpunkt i EU, fru Ashton? Hvorfor greb vi ikke denne mulighed?

Jeg vil gerne høre Deres overvejelser om dette spørgsmål. Jeg må indrømme, at jeg er noget overrasket over, at Europa er så påpasseligt tilbageholdende i denne debat. Vi har legitimitet, Europa har legitimitet. Lad os bruge den for at nå til en aftale.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Hr. formand! Mit første indlæg her i Parlamentet i juni sidste år handlede om Iran efter den sidste bølge af henrettelser. Dengang opfordrede jeg EU til at tage alle de instrumenter, det havde, i anvendelse for at beskytte menneskerettighederne.

Nu erfarer vi, at der fortsat finder undertrykkelse sted: af det religiøse Baha'i-mindretal, af homoseksuelle – og jeg opfordrer navnlig til løsladelse af de fængslede homoseksuelle, som i nogle tilfælde dømmes til døden – af oppositionen – hvor over 2 500 personer fra oppositionen er blevet fængslet – af pressefriheden – så sent som i mandags blev avisen Farhang-e-Ashti lukket for at have trykt en erklæring af oppositionens leder, hr. Mousavi – og af det kurdiske mindretal.

Iran er stadig en stor udfordring på den europæiske dagsorden, og det skyldes ikke kun atomtruslen, som det internationale samfund allerede træffer foranstaltninger imod. Udfordringen ligger i, at Iran har en

veludviklet evne til at påvirke praktisk talt alle de områder, hvor der gøres en indsats for at finde en fredelig og diplomatisk løsning i Mellemøsten og også i Irak og Afghanistan.

Iran ødelægger gennem sine repressive indgreb enhver mulighed for at normalisere sine forbindelser til udlandet, så det kan blive anerkendt af alle nationer og spille en konstruktiv rolle i de internationale forbindelser.

Det er den situation vi fra socialistisk side ønsker, men det kan kun ske, hvis Iran opfylder sine internationale forpligtelser, med udgangspunkt i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Iran skal ifølge betingelserne i denne konvention anerkende politiske partier, fagforeninger, ikkestatslige organisationer, retten til foreningsfrihed, ytringsfrihed osv.

EU's støtte og solidaritet, som jeg nu kræver på vegne af dem, der kræver flere rettigheder, og dem, der undertrykkes af dette styre, skal ikke forveksles med nogen form for vestlig indblanding. Den repræsenterer snarere et ønske om, at Iran opfylder de nødvendige mindstekrav, så det kan forhandle med resten af verden.

Marco Scurria (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi skriver ofte i EU's publikationer og på EU's websteder, at menneskerettighederne er kernen i den europæiske integrationsproces og det centrale element i EU's eksterne forbindelser.

De lande, der har indgået politiske eller handelsmæssige aftaler med EU, skal respektere disse rettigheder. Vi bør spørge os selv, om disse krav stadig opfyldes i vores relationer med Iran, og om det virkelig giver mening at sende en delegation til Teheran, uden at den iranske regering er gået med til et program, som begge sider kan gå ind for, og som også vil give os mulighed for at høre oppositionens argumenter og meninger.

Med hensyn til hvad vi kan gøre, må vi dog være varsomme med endda at tale om sanktioner, for historien viser os, at økonomiske og handelsmæssige sanktioner ofte har styrket et styre i stedet for at svække det, og de har faktisk svækket borgerne, især de fattigste af dem. Når vi som delegation har lyttet til visse personer og hørt vidnesbyrd om kvindernes og mindretallets rettigheder i Iran, har de fortalt os, at det måske ville være bedre at pålægge symbolske sanktioner, såsom kulturelle sanktioner.

I de seneste dage har mange repræsentanter og intellektuelle i hele Europa rettet en appel til UNESCO om ikke at organisere Verdensfilosofidagen i Teheran. Jeg synes, at det er en forpligtelse, som også dette Parlament kan påtage sig, idet det ikke skal glemmes, at Neda Agha-Soltan var filosofistuderende, og at dette symbol kunne samle Parlamentet i sin opfordring til UNESCO om at gennemføre dette initiativ.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I de seneste uger har vi oplevet, at den iranske regering eller det iranske styre har gjort sig skyldige i alvorlige krænkelse af menneskerettighederne og de mest grundlæggende demokratiske frihedsrettigheder.

Så for dette Parlament og for Europa drejer problemet sig ikke længere bare om vores forbindelser med et land, der ønsker en atompolitik uden om de anerkendte forskrifter og de specifikke kontrolelementer, som normalt fastsættes af det internationale samfund på dette område. Der er noget nyt, eller noget gammelt er ved at blive mere akut, med hensyn til et endnu mere bekymrende problem, nemlig menneskerettigheder.

Jeg er overbevist om, at Iran kunne spille en langt vigtigere rolle i regionen. Denne nye bølge af krænkelse af rettigheder udgør dog efter min mening en prioritet for os og for den højtstående repræsentant. Regeringens stramning har ikke undertrykt stemmerne fra den demokratiske modstand. Det er nu belejligt for det internationale samfund at spille en aktiv rolle og yde støtte til dem, der er imod styret og mener, at deres grundlæggende rettigheder skal respekteres.

Vi bør derfor have en permanent tilstedeværelse der. Parlamentets delegation kan med meget præcise målsætninger tage til Iran og vise sin solidaritet med de iranske demokrater, men bestemt ikke, heller ikke ufrivilligt, støtte den iranske regerings stramninger. Jeg synes, at vi skal drøfte alt det her noget mere og opfylde vores målsætning.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg har besluttet at bruge det meste af mit indlæg på at nævne navnene på de personer, som efter sigende er fængslet i Iran, hvoraf nogle er dømt til døden for at have kritiseret det politiske styre eller forsvaret borgerrettighederne.

Ali Mehrnia, Parviz Varmazyari, Majid Rezaii, Alireza Nabavi, Ali Massoumi og Shirin Alavi Holi er angiveligt fængslet og risikerer dødsstraf for 'Mohareb', der betyder fjender af Gud.

33 kvinder fra netværket De Sørgende Mødre i Iran, hvis børn blev dræbt, forsvandt eller fængslet under urolighederne efter valget, bliver chikaneret.

Andre kvindelige aktivister og deres familier er fængslet: Atefeh Nabavi, Shabnam Madadzadeh, Mahsa Naderi, Fatemeh Ziaee Azad og Nazila Dashti.

Otte aktivister fra Committee of Human Rights Reporters er fængslet: Saeed Kalanaki, Saeed Jalalifar, Shiva Nazar-Ahari, Kouhyar Goudarzi, Saeed Haeri, Parisa Kakayi og Mehrdad Rahimi. Fire andre gik under jorden, efter at de var blevet indkaldt af efterretningsministeriet: Hesam Misaghi, Saeed Habibi, Navid Khanjani og Sepeher Atefi.

Andre fra den liberale studenterorganisation er blevet fængslet: Mehrdad Bozorg, Ehsan Dolatshah og Sina Shokohi.

Det, disse personer har til fælles, er at have rapporteret om eller givet udtryk for deres bekymringer over situationen i Iran.

Hvad agter Kommissionen eller Rådet at gøre for at få disse politiske fanger løsladt? Hvilken støtte yder Kommissionen til ngo'er, der arbejder for menneskerettigheder i Iran?

George Sabin Cutaş (S&D). – (RO) Hr. formand! Jeg er personligt af den opfattelse, at der er et stort potentiale for tætte økonomiske, kulturelle og politiske bånd mellem Iran og EU. Dette potentiale bliver dog fortsat ikke udnyttet. Forbindelserne mellem Iran og EU støder på store vanskeligheder, når der tages fat på følsomme emner, såsom Irans atomprogram eller menneskerettigheder.

Jeg synes, at den iranske side skal leve op til EU's ønske om dialog. Landets afvisning af at indgå i en dialog kan kun begrænse overførslen af idéer og erfaringer inden for områder af fælles interesse. Jeg må minde Dem om, at EU er Irans største handelspartner, og eftersom Irans mål er at blive medlem af Verdenshandelsorganisationen, ville et tættere handelspartnerskab med EU bidrage til Irans forsøg på at overholde organisationens standarder.

Men så længe iranerne udviser manglende åbenhed over for samarbejde, er det ikke muligt at have en konstruktiv dialog mellem Iran og EU.

Salvatore Tatarella (PPE). – (IT) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Baroness Ashton, De har tegnet et dramatisk billede af situationen i dette storslåede land, der har en storslået historie, kultur og civilisation.

Der er undertrykkelse af dissidenter og oppositionen, der er meget alvorlige restriktioner på borgerrettighederne, der er krænkelse af frihedsrettighederne, der er et bekymrende atomprogram, og der er en trussel mod Israel og freden.

Desværre har jeg ikke forstået, hvilke initiativer Europa agter at iværksætte for at sætte en stopper for denne situation og forsvare freden, friheden og borgerrettighederne. Jeg håber, at De i konklusionerne på denne forhandling kan komme med fakta, initiativer og holdninger, der skal indtages, og måske også svare på hr. Scurrias forslag.

Jeg indgår i en delegation, som har arbejdet hårdt for at få den iranske regerings tilladelse til at tage til Iran, og som, da den måtte annullere rejsen som en protest, ikke kunne gøre det, og som også måtte lide den skam at blive forment adgang af Iran.

Jeg går ind for en dialog med Iran, men det italienske parlament og delegationen skal resolut redegøre for vores holdninger om kampen for frihed og de rettigheder, som bliver truet.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Hr. formand, fru kommissær! Irans nuværende regering overtræder åbenlyst menneskerettighederne og tramper på sine borgeres grundlæggende rettigheder. Det seneste bevis herpå er mordet på otte personer i forbindelse med Ashura-højtideligheden og det faktum, at fem oppositionsmedlemmer i øjeblikket afventer fuldbyrdelsen af deres dødsdom.

Irans nuværende styre er den største trussel mod verdensfreden. Det er svært at forstå, at det internationale samfund skal kigge på fra sidelinjen, mens den iranske regering stille og roligt har fået lov til at udvikle et militært atomprogram og ignorere Det Internationale Atomenergiagenturs synspunkter. Landets nuværende lederskab får lov til åbent at true med at tilintetgøre en af De Forenede Nationers medlemsstater, Israel. Det støtter også terroristgruppen Hizbollah, som er aktiv i Libanon og Syrien.

På en måde minder disse begivenheder om situationen for 60 år siden. Vi behøver ikke at tænke på, hvad vi kunne have gjort anderledes for at undgå hadet. Men hvis vi i dag træffer virkningsfulde foranstaltninger, kan vi forhindre det samme i at ske.

Vi må begynde med hurtigst muligt at pålægge økonomiske sanktioner over for den iranske regering. Som situationen er, ville det være bedre, hvis EU's Iran-delegation blev forhindret i at tage af sted, da mullaherne kun ville udnytte rejsen med propaganda for øje. Lad os huske på, at problemet i dette tilfælde ikke så meget er, at der er så meget ondt, men snarere at de gode forbliver tavse.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Hr. formand! I slutningen af sidste år oplevede Iran de største oppositionsdemonstrationer siden de demonstrationer, der fulgte efter præsidentvalget i juni, hvor den siddende præsident blev erklæret for vinder. I sammenstød med sikkerhedsstyrkerne døde otte personer, flere hundrede blev såret og flere hundrede blev fængslet. Studerende, der støttede oppositionen, blev angrebet på universitetsområdet, hvilket fik 88 af universitetets professorer til at reagere i form af en appel til Ayatollah Ali Khamenei om at holde inde med voldsanvendelsen mod demonstranterne.

Situationen i Iran er stadig mere alarmerende, og det gælder også på internationalt plan. Tyskerne overvejer at indføre sanktioner over for regeringen i Teheran, og den tyske kansler, fru Merkel, har sagt, at Iran ikke har reageret på Vestens opfordring om at samarbejde om at afslutte dets atomprogram. Israels premierminister har også efterlyst strenge internationale sanktioner over for Iran. Efter hans opfattelse kan et styre, som tyranniserer sit eget folk også hurtigt udgøre en trussel mod hele verden.

Vi skal samtidig med at respektere Irans suverænitet kraftigt understrege det ansvar, som landets myndigheder har for at respektere menneskerettigheder, politiske rettigheder og borgernes rettigheder, og vi bør også understrege, at Irans ret til at udvikle sit eget atomprogram ikke må betyde, at det samtidig udgør en trussel mod det internationale samfund. Den tålmodighed, som det internationale samfund har udvist i sin dialog med Teheran er nu ved at slippe op. Verden må ikke lade sig blive taget som gidsel af de nuværende politiske lederes aggressive og provokerende politik. Det spanske formandskab og den diplomatiske leder, fru Ashton, bør indlede drøftelser om dette med Rusland for at inddrage Moskva i en fælles pressionspolitik over for Iran.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Hr. formand, fru Ashton! Begivenhederne på Ashura-dagen og den blodige nedkæmpelse af de seneste demonstrationer i Iran har vist, at det har været en stor fejl at drage kunstigt skel mellem styrets stramning indadtil og den uflexible politik, der føres udadtil, navnlig med hensyn til Irans atomspørgsmål.

Udsigten til yderligere sanktioner synes derfor at være uundgåelig og endda ønskelig. Jeg vil gerne høre Deres synspunkt vedrørende tidsplanen og de eventuelle sanktioners præcise natur, så vi kan skabe en tydelig forbindelse mellem de interne begivenheder i Iran og atomspørgsmålet.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ønsker ikke at fortsætte opremsningen af grundene til vores uenighed med den iranske regering.

Da det endnu ikke er blevet nævnt her, vil jeg lige gøre opmærksom på en af de mest alvorlige krænkelse af borgerrettigheder, som går ud over de unge. Den iranske regering har undertegnet FN's konvention om barnets rettigheder, men fortsætter ikke desto mindre med at idømme mindreårige dødsstraf.

Efter denne debat kunne jeg tænke mig, at Baroness Ashton for det første påtager sig opgaven at udstikke en fælles holdning for hele Europa og Parlamentet til begivenhederne i Iran og for det andet sørger for, at den interparlamentariske delegation for forbindelserne med Iran noterer sig, at landet må skifte kurs.

Jeg protesterede sammen med hr. Scurria og hr. Tatarella til delegationen. I en officiel erklæring udtalte den, at den under alle omstændigheder ville besøge Iran, selv om den havde stillet en kategorisk betingelse om at få lejlighed til at møde og føre en dialog med oppositionen. Fremover ønsker jeg, at delegationen indtager en anden holdning og fortsætter støtten til og dialogen med de eksilerede repræsentanter for oppositionen, ikke mindst fru Myriam Rajavi, som er et typisk eksempel på denne situation. Det er snarere det, EU skal gøre, i stedet for at pålægge sanktioner.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg må sige til fru Ashton, at jeg er bange for, at vores håb om at overbevise det iranske styre om vores bekymringer desværre vil være forgæves.

Vi har faktisk at gøre med et diktatur af i går, og det der er behov for nu, er at fokusere på muligheden for at ændre det. Styret går op i sømmene, og det iranske folk har siden juni tappert vist, at de ikke har tillid til og ikke støtter dette løgnagtige og aggressive diktatur. Hvorfor skulle vi så fortsætte med at gøre det?

Vi må virkelig støtte civilsamfundet og den demokratiske opposition, herunder Council of National Resistance, som er den eneste organisation, der har frembragt et meget klart demokratisk program for et atomfrit Iran.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Hr. formand! Den tyske avis, Süddeutsche Zeitung, skrev i dag, at den offentlige anklagemyndighed i Teheran i går mandag krævede, at fem oppositionsmedlemmer blev idømt dødsstraf. Ifølge Amnesty International er der her tale om den 17-årige Ali Mehrnia, 54-årige Parviz Varmazyari og Majid Rezaii, Alireza Mabavi og Ali Massoumi. Når et styre som det i Teheran, som ikke bare er anakronistisk, men også slår ned på sin egen befolkning med dødsdomme, steninger og andre metoder, og vi som EU ikke tager de nødvendige skridt, gør vi os først og fremmest skyldige over for dem, der ønsker at opbygge et fornuftigt samfund, og over for de børn, som vokser op under forhold, der er alt andet end dem, som vi – og her er jeg enig med min kollega, som desværre ikke længere er til stede – ønsker for et fremtidigt samfund. Jeg forventer nogle beslutsomme og klare udtalelser fra Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik her, og jeg ønsker ikke bare, at vi kræver sanktioner, men også at vi iværksætter disse sanktioner.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg tror, at det står klart for os alle her, at det iranske styre er et diktatorisk og kriminelt styre. Spørgsmålet er, hvordan vi skal reagere over for dem?

Jeg vil gerne klart give udtryk for min støtte til den delegation, der skulle være taget til Iran fra dette parlament. Delegationen ville i løbet af en hel dag have mødtes med oppositionsmedlemmer og dissidenter. Det ville have styrket dem. Det er, hvad de ønskede. Så jeg er meget ked af, at dette delegationsbesøg ikke kunne blive til noget.

Jeg har et enkelt meget konkret spørgsmål til Dem, Baroness Ashton. Flere medlemmer her har talt om sanktioner. Fra min erfaring som nationalt parlamentsmedlem og fra mangeårige drøftelser med mange personer går jeg virkelig ind for intelligente sanktioner, der f.eks. er målrettet specifikke medlemmer af Revolutionsgarden ved at sætte dem på en vetoliste for besøg eller rettet mod andre bestemte personer.

Jeg er meget imod at pålægge sanktioner i hele landet, da det sandsynligvis vil styrke regeringen, da fattigdommen dermed stiger, der vil f.eks. ikke være adgang til benzin, og det ville bidrage til at støtte styret frem for at svække det.

Struan Stevenson (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg er enig med hr. Kelam og hr. Alvaro. Tiden til dialog og engagement med Iran er for længst forpasset.

Folk dør næsten dagligt i gaderne i protest mod det fascistiske styre. Så sent som i går, som De har hørt, forlangte en selvbestaltet domstol i Teheran dødsstraf for fem demonstranter, der blev arresteret under Ashura-uroighederne den 27. december.

Nok er nok. Ikke mere snak, ikke mere eftergivenhed. Vi har brug for strenge sanktioner. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan vise de almindelige borgere i Iran, at vi bakker op om deres protester.

Niki Tzavela (EFD). – (EL) Baroness Ashton! Det var med glæde, at jeg observerede Deres nøgterne holdning, der er præget af respekt for Irans historie og stolthed. Iran er et særligt tilfælde, og det glæder mig, at De anvender den diplomatiske tilgang, der kendes som "smart power", nemlig en blanding af sanktioner og dialog. Jeg opfordrer Dem til at fortsætte dialogen.

For det meste befinder de lande, som fordømmer sådanne lande, sig meget langt fra den kultur og mentalitet, der præger lande som Iran, Irak og Afghanistan. Jeg foreslår, at De udvider den gruppe, som De har nedsat for at fortsætte den åbne dialog med Iran, og inddrager de lande, som traditionelt har haft gode relationer med Iran, som f.eks. mit land, Grækenland, særligt nu med den nuværende socialistiske regering. Regionen kan ikke klare endnu en krig. Jeg gengiver her Israels og De Forenede Arabiske Emiraters bekymringer over Irans atomprogram. Fortsæt dialogen, og jeg tror, at vi vil få resultater.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Hr. formand! Tre korte spørgsmål. For det første blev den førende iranske atomforsker for nylig myrdet i et brutalt terrorangreb. Hvad er EU's holdning til denne sag? Det er mærkeligt nok ikke blevet nævnt her i dag. Det finder jeg meget beklageligt. For det andet, hvorfor er det lige, at det iranske atompotentiale er et større problem og en større trussel mod freden end f.eks. Israels? Hvorfor gør EU ikke også noget ved det? For det tredje blev der i 2006 af den daværende socialistisk-liberale regering i

Ungarn givet ordre til at affyre skud ind i mængden af fredelige demonstranter. 14 personer fik bl.a. øjenskader. Mange af dem blev blinde. Trods vores gentagne krav nægtede EU dengang og nægter EU stadig at gøre noget ved denne begivenhed. Hvad er forskellen? På samme vis gør De ikke noget ved de flere hundrede politiske fanger, som har været fængslet i Ungarn. Selv i dag er der en hel del politiske fanger i fængsel i Ungarn. Jeg takker og ser frem til Deres svar.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Hr. formand, fru Ashton! Den iranske oppositionsleders nevø, Seyed Ali Mousavis', forsvinden og død er et af mange tragiske eksempler, der viser den nuværende sørgelige forfatning i Den Islamiske Republik Iran.

Det iranske styres legitimitet efter det meget tvivlsomme valg i juni er mildest talt kritisabel. Vores opgave er derfor så vidt muligt at støtte det iranske civilsamfund i dets modstandsbevægelse. De kan være sikker på den fulde støtte, som vores Parlament vil give Dem for at forkaste denne type adfærd.

Jeg vil gerne understrege, at det iranske styre ved fortsat at bestride oppositionens rolle ikke vil kunne overbevise os om sin vilje til at arbejde i den iranske befolknings interesse. Oppositionens ret til at eksistere og dens ret til fri konkurrence blandt partierne, hvilket gør det muligt at repræsentere forskellige holdninger i det iranske samfund, er positive tegn, som vi længe har ventet på. Det er dog langt fra realiteten i Iran.

Mange mener nu, at det er helt op til det iranske styre at tage sig af demonstranternes krav og det internationale samfunds krav for at iværksætte en demokratisk overgang. Europa skal være hovedvidne til det, der er retsstaten.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand, fru Ashton! Iran er et centralt land, der påvirker fredsstabiliseringen i hele verden og dele af Mellemøsten. Der hersker naturligvis ikke tvivl om, at vi må forsvare menneskerettighederne og resolut udtrykke vores bekymringer over de krænkelser af oppositionens rettigheder, som har stået på i flere måneder. Jeg vil dog gerne sige, at EU først og fremmest aktivt bør iværksætte et antiatomprogram, for hvis Iran får atomvåben, ville det udgøre en kæmpe trussel mod en stor del af Mellemøsten.

Vi ved derudover, at tilskyndelsen til revolution i Yemen og støtten til Hamas i Gaza og al-Qaeda i Afghanistan sandsynligvis også delvist er inspireret af den iranske politik. Hvad det angår, er der mere end nogensinde brug for en vis balance, og jeg mener også, at Saudi-Arabien bør spille en vigtig rolle. Jeg mener, at vi fra fru Ashtons side bør have en meget aktiv dialog og et stærkt engagement på dette område.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne som altid i denne forbindelse påpege, at vi her i Europa faktisk kun anerkender det personlige ansvar og af princip afviser altomfattende mistænkeliggørelse. Jeg er sikker på, at fru Ashton som brite sandsynligvis har stor sympati for idéen om at ramme de parter, der er skyldige i sådanne situationer, med en blokade, men ikke et helt folk, som mere eller mindre uskyldigt befinder sig i denne situation. Vi bør stræbe efter drøftelser. Mit spørgsmål er følgende. Har De mulige samtalepartnere i Iran, som De kan kontakte og føre faglige og saglige drøftelser med inden for passende politiske rammer?

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg ser det ikke som min opgave at forsvare et styre af ayatollaher i Iran eller dets antidemokratiske holdninger. Men jeg har to ting at sige: For det første at den ikkevoldelige ytringsfrihed bliver undertrykt selv i Europa og selv blandt EU-medlemsstater. Derudover udnytter USA og dets allierede på ret kynisk vis aktiviteterne og begivenhederne i Iran til at nære en krigsbevægelse mod Iran, og jeg synes, at en sådan reaktion ville være fuldstændig ude af proportioner.

Catherine Ashton, *Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og næstformand i Kommissionen.* – (EN) Hr. formand! Jeg mener, at vi har haft en ekstremt vigtig og rettidig debat, først og fremmest fordi vi har gentaget den forpligtelse, vi har i EU over for menneskerettighederne som vigtige værdier.

Og faktisk kræver vi i vores dialog med Iran ikke andet, end at de lever op til de internationale aftaler, som de villigt og frivilligt har undertegnet, og det er et grundlæggende element i den måde, vi må håndtere disse spørgsmål på, og parlamentsmedlemmerne har både ved at navngive enkeltpersoner og ved at beskrive begivenhederne i Iran fremhævet de problemer, som virkelig bekymrer os.

Nogle parlamentsmedlemmer har også påpeget, som hr. Gualtieri sagde, at det i sidste ende skal være uundgåeligt at føre en dialog. Det er meget vigtigt, at vi fortsat tilbyder en strategi med en "meningsfuld dialog". Men jeg gør det vel vidende, at min forgænger, Javier Solana, brugte seks år på at føre dialog, seks år på at tilbyde at fortsætte den debat. Så der skal være dialog, men ikke som en undskyldning for inaktivitet

fra Irans side, men snarere som et middel til at sikre, at vi udvikler stærkere forbindelser, og at vi opnår det, vi mener, er vigtigt.

Og i den forbindelse kunne forhandlingerne om medlemskab i Verdenshandelsorganisationen, som har stået i stampe i lang tid, være en måde, hvorpå vi kan fremme den debat, diskussion og støtte, som kan få styret til at komme videre.

Mange parlamentsmedlemmer har talt om betydningen af sanktioner, men jeg går især ind for intelligente og intelligente sanktioner. Det er af afgørende betydning for os, at vi, når vi begynder at tænke på det næste skridt, og hvis og når vi overvejer muligheden af sanktioner, at vi erkender, at de skal være målrettet specifikt med henblik på at opnå det, vi ønsker, og ingen her i forsamlingen ønsker at se, at den almindelige befolkning i Iran lider som en konsekvens heraf.

Det gør debatten meget vigtig, men kræver også, at vi bruger energi og tid på den. E3+3-tjenestemænd mødtes i New York i lørdags, og vi havde en dialog om emnet, naturligvis også med Rusland.

Der er ingen tvivl om, at vi ønsker at videreføre det meningsfulde samarbejde med Iran gennem dialog, men hvis Iran i sidste ende forkaster den, så må vi i forbindelse med vores tovejspolitik rejse spørgsmålet om sanktioner, og som følge af mødet er der allerede taget hul på overvejelserne om passende videre foranstaltninger.

Det er også noget, der skal drøftes i Udenrigsrådet på mandag, og det er delvis derfor, at jeg er så opsat på at høre parlamentsmedlemmernes synspunkter, da jeg også er ved at forberede mig på disse drøftelser.

Hvad angår den delegation, der skulle besøge landet, er De formand for delegationen, fru Lochbihler. Det er meget vigtigt, at rejsen endnu ikke officielt er blevet aflyst. Jeg synes, at det er vigtigt at overveje, om det er noget, vi skal gå videre med. Jeg håber, at mødet snart finder sted, endnu en gang med det for øje at forsøge at holde dialogen åben.

Vi har specifikt på foranledning af dette Parlament opnået, at Euronews fra midten af 2010 begynder at sende sine udsendelser på farsi. Det er også vigtigt, når det gælder, hvordan vi effektivt anvender kommunikation og teknologi.

Det er svært at forestille sig at blokere adgangen, hvis vi samtidig blokerer adgangen til de oplysninger, som folk ønsker at få, og det er noget, som jeg mener, vi skal være opmærksomme på.

Og med hensyn til at se på, hvad vi gør i fremtiden, har parlamentsmedlemmerne gjort det klart, hvad de ønsker, at vi skal overveje. Som jeg har sagt, overvejer E3+3 allerede disse muligheder. Vi har Udenrigsrådet. Jeg har tilkendegivet, at vi ønsker at se på intelligente sanktioner i forbindelse med denne tovejspolitik. Jeg har gjort det klart, og jeg fortsætter med at gøre det klart, at jeg er åben over for og rede til at have denne dialog, og jeg beskrev i mine indledende bemærkninger dette store lands potentiale, men vi gør det med den overbevisning, at vi ikke kan fortsætte med at anvende dialog som en måde at undgå handling på.

Jeg vil afslutningsvis sige, at jeg var meget imponeret over den sætning, som præsident Obama anvendte i sin tale ved overrækkelsen af Nobelprisen, da han sagde, at når vi ser på betydningen af vores fortsatte engagement, "mangler engagementet med undertrykkende styrer harmens tilfredsstillende renhed. Men [...] intet undertrykkende styre kan gå nye veje, medmindre det har mulighed for en åben dør"

Døren er åben for denne meningsfulde dialog, så vi kan komme videre, men når det er sagt, går jeg absolut ind for at anerkende den tovejspolitik, som min forgænger anlagde, og om nødvendigt gå videre med den.

Formanden. – Kære kolleger! Disse drøftelser har varet fra kl. 15 til kl. 20, hvilket er fem timer. Jeg foreslår, at vi tager fem minutters pause, så den højtstående repræsentant og andre, som har været i forsamlingen, og som fortsætter i forsamlingen, kan trække vejret, og at vi genoptager mødet kl. 17.35, altså om fem minutter.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Hr. formand! Inden vi holder pause, vil jeg gerne lige komme med en oplysning, Baroness Ashton, De talte om delegationen til Iran. Delegationen skulle være taget til Iran den 8.-10. januar, men det delegationsbesøg blev aflyst. Faktisk blev det aflyst af de iranske myndigheder.

Mange af os lagde pres på for at få delegationsbesøget aflyst endnu tidligere – selv om delegationens formand ikke tog notits af os – på grund af afprøvningen af langtrækkende missiler, nedskydningen af demonstranter og alle de andre uroligheder, der fandt sted i juleperioden. Så til information er det delegationsbesøg altså aflyst, og Parlamentet skulle faktisk have sørget for at aflyse det noget tidligere.

Formanden. – Jeg var ikke klar over, at der var en oplysningsprocedure. Hr. Van Orden, jeg gav Dem lov til at fortsætte, men for at være retfærdig over for alle de andre, var det altså ikke en bemærkning til forretningsordenen.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted under første mødeperiode i februar i Strasbourg.

(Mødet udsat kl. 17.30 og genoptaget kl. 17.35)

FORSÆDE: Roberta ANGELILLI

næstformand

6. Situationen i Yemen (forhandling)

Formanden. – Mødet er genoptaget.

Næste punkt på dagsordenen er redegørelse ved Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og næstformand i Kommissionen om situationen i Yemen.

Catherine Ashton, *Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og næstformand i Kommissionen.* – (EN) Fru formand! Vi ved, hvorfor Yemen er på vores dagsorden i dag. Vi har fulgt Detroit-bombemandens spor fra USA over Europa og Afrika til Yemen. Så vi blev på ny mindet om, at vores egen sikkerhed er i fare, hvis vi ikke hjælper lande som Yemen, der kæmper med at imødegå utallige udfordringer på samme tid.

Terrorisme er det umiddelbare fokus, men det er kun en af flere indbyrdes forbundne udfordringer. Den ustabile situation i den nordlige del af landet har fået næring af en væbnet konflikt med Houthi-oprørere. Der er en konflikt om jord- og vandrettigheder og langvarige spændinger med den sydlige region, som har følt sig marginaliseret siden foreningen i 1991. Regeringen har hidtil været i stand til at opretholde en vis stabilitet, men efter at olieindtægterne er svundet ind, kæmper staten nu med at bevare kontrollen over dele af det nationale territorium.

Dertil kommer sørøveri i Adenbugten, smugleri, migration og menneskehandel fra Afrikas Horn og nu også stigende jihad-terrorisme. Yemen har en væsentlig befolkningstilvækst og en støt stigende utilfredshed blandt unge. Det er fortsat svært at opnå en bred intern politisk konsensus om vejen fremad.

Midt i alt dette er der én ting, der står klart: Ingen af os har råd til at have et område med lovløshed, der strækker sig fra Afrikas Horn til Afghanistan. Vi ville selv skulle betale prisen.

I de sidste 18 måneder har EU fremhævet Yemen som en prioritet i sin strategi for bekæmpelse af terrorisme og sin omfattende strategi for statsopbygning og udvikling. I oktober vedtog Rådet nogle omfattende konklusioner om Yemen. Vi forsøger nu at samle alle vores nøgleaktører rundt om strategien. Det britiske initiativ til at afholde et møde på højt plan med og om Yemen i næste uge kunne derfor ikke komme på et bedre tidspunkt.

Et centralt punkt på mødet vil være sikkerhed. Der er nu en vigtig pakke under udarbejdelse, som skal bidrage til regeringsindsatsen: uddannelse inden for retshåndhævelse og retshåndhævelsesudstyr, et bedre retsgrundlag og strafferetligt system, arbejde om antiradikalisering og forebyggelse af konflikter. Det kommer oveni de 11 mio. EUR, der under Kommissionens udviklingsprogram blev afsat til uddannelse af politi og strafferetlig behandling af ungdomskriminalitet.

Etableringen af al-Qaeda i Yemen er et symptom på dybereliggende problemer. Forbindelsen mellem økonomiske, politiske, sociale og sikkerhedsmæssige udfordringer er af afgørende betydning. Derfor har vi brug for en omfattende strategi. Det er også vigtigt, at staten Yemen styrker sin kapacitet til at opfylde befolkningens behov i hele landet. EU foreslår at øge sine udviklingsmidler med en tredjedel for perioden 2011-2013. Den humanitære bistand fra ECHO fortsætter i 2010. Vi bringer gentagne gange problemerne med adgang til de mange fordrevne befolkningsgrupper på bane over for regeringen.

Intet støttebeløb kan dog erstatte regeringens eget engagement og initiativ. Præsident Salehs erklærede engagement til fordel for en national dialog med alle relevante aktører kan potentielt set bidrage til at nå en

ny national konsensus, hvis alle aktører inddrages, og der tages hensyn til deres interesser. Det internationale samfund bør give denne dialog en stabil støtte. Det er den eneste bæredygtige vej frem.

Sidst, men ikke mindst skal de regionale nøgleaktører også inddrages i den fælles arbejdsindsats med Yemen, ikke mindst Saudi-Arabien. Mødet i London giver en uvurderlig mulighed for at inddrage Saudi-Arabien, USA og andre i en meningsfuld international dialog om og med Yemen. Jeg ser frem til vores drøftelser.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, for PPE-Gruppen. – (ES) Fru formand! Efter Talibans drabelige præstation i går i Afghanistan, hvor vi ikke skal glemme, at vi har 100 000 soldater, der kæmper for frihed, og det mislykkede terrorangreb over Detroit her i julen, mener jeg, at det er på sin plads at spørge sig selv, om terrorismen står stærkere nu, end da friheden blev angrebet med den barbariske sammenstyrtning af tvillingetårnene i New York.

Vi har lige haft en debat om Iran, og vi kan se, hvad der sker i Afghanistan, Pakistan, Mellemøsten, Somalia og selv begivenheder her i hjertet af vores kontinent med angrebene i Madrid og London. Det spørgsmål, vi må stille os selv, for vi må alle drage vores konklusioner af disse begivenheder, er, om vi gør det godt nok.

Det er rigtigt, at der er en ny faktor, nemlig at vi nu har hære uden nogen synlige fjender og fjender, som ikke har hære. Præsident Obama tog dog alligevel hurtigt affære efter det mislykkede angreb over Detroit, og i løbet af meget kort tid besøgte general Petraeus for tredje gang Yemen. Vi kan se, at USA har mobiliseret en betydelig økonomisk hjælpepakke og har udviklet en politik, der giver resultater.

Fru Ashton, De har lige talt til os om de konkrete foranstaltninger, som EU overvejer at iværksætte, og De har oplyst os om beløb ud over de 11 mio. EUR. Det beløb, som USA har brugt, er steget fra 67 mio. USD i 2009 til 167 mio. USD i 2010.

Mit spørgsmål er derfor følgende: Når vi konfronteres med terrorisme, mener De så, at områderne for udenrigspolitik, sikkerhed, forsvar, udviklingssamarbejde, bistand, handel, og endog også kultur og civilisation, alle går op i en højere enhed, og at vi må indse, at vi, når vi står over for farer og trusler, som berører os alle ligeligt, også alle bør være fælles om reaktionen?

De talte om at koordinere samarbejdet med USA. Kan De oplyse os om, på hvilke betingelser dette samarbejde, som er så vigtigt og nødvendigt, finder sted?

David-Maria Sassoli, for S&D-Gruppen. – (IT) Fru formand, fru Ashton, mine damer og herrer! Min gruppe er meget bekymret over situationen i Yemen, for der er en global trussel dér. Det mislykkede forsøg på at sprænge et amerikansk fly i luften, truslerne mod udenlandske ambassader og al-Qaedas intensivering af angreb, det seneste i Afghanistan, skal tages meget alvorligt.

Desværre er Yemens indenlandske situation ikke nogen hjælp, og vi må huske på, at det som et af verdens fattigste lande er præget af alvorlig vandmangel, høj arbejdsløshed og en økonomi, der er stærkt afhængig af indtægter fra olie og gas, som forventes at være brugt op i løbet af de næste 10 år.

Jeg mener derfor, at det er af afgørende betydning, at EU handler i form af et tæt samarbejde med Kommissionen om humanitær bistand og udvikling og den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender om fælles sikkerhed, samarbejde med politistyrker og grænsekontrol.

Jeg må også nævne vores bekymringer med hensyn til stramningen over for repræsentanter for den politiske opposition i landet, journalister og menneskerettighedsforkæmpere, hvilket de humanitære organisationer i Yemen længe har gjort opmærksom på. Jeg betragter det derfor som en prioritet at sikre, at humanitære organisationer kan rejse ind i Yemen og arbejde under fuldstændig sikre forhold.

Jeg håber også, at EU gør en indsats for at få Yemen til at opfylde de forpligtelser, der blev indgået i 2006 på den internationale konference for donorlande, nemlig at fremskynde den politiske og økonomiske reformproces for at fremme demokratiet og befolkningens levevilkår.

Siden angrebet den 11. september har vi erfaret, at hvis vi skal skabe sikkerhed i usikre områder, afhænger det af, i hvor høj grad vi er villige til at øge levestandarden. Demokratiet starter herfra, nemlig fra evnen til at slå bro mellem rige og fattige lande.

Holger Krahmer, for ALDE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Det virker lidt symptomatisk på mig, at vi i EU generelt, men også især i Parlamentet, automatisk drøfter visse landes situation, som på ingen måde er ny. Desværre sker det ofte, at pludselige begivenheder fører til, at vi her i Parlamentet fremsætter bølger af politiske krav, som jeg til tider finder temmelig tvivlsomme. Jeg synes ikke, at det giver et godt indtryk af os,

hvis et mislykket bombeangreb på et fly bare resulterer i en generel debat om Yemen. Vi bør være klar over, at det vil være passende at overveje en strategi for, hvordan vi skal håndtere denne situation.

Jeg synes også, at situationen i Yemen kræver en præcis analyse, navnlig med hensyn til, at det er en kuldsejlet stat, hvor regeringen har mistet kontrollen over store dele af landet. Vi bør analysere, hvilke risici det kan have for Europa. Risiciene synes at være, at terrorister bliver trænet dér, og risiciene synes også at være, at der klart foregår piratvirksomhed ved Yemens kyster. Vi, og måske også fru Ashton, bør overveje, hvad vi kan gøre for at modvirke disse risici. Som jeg ser det, kan det centrale spørgsmål meget vel være, hvordan vi kan støtte Yemens regering, så den kan genvinde kontrollen over landet og dermed dæmme op for disse risici. Vi skal naturligvis også føre alle de andre debatter om en langsigtet opbygning af landet, men jeg mener ikke, at der egentlig er nogen pointe i, at Parlamentet på nuværende tidspunkt fremsætter en liste af krav inden for alle politiske områder, fra pressefrihed til kvinders rettigheder, eller at vi bliver taget alvorligt, hvis vi gør det. Det vil ikke få os til at nå vores mål i Yemen, så vi bør i stedet koncentrere os om, hvilken håndgribelig bistand vi kan yde i den nuværende situation for at løse et presserende problem.

Franziska Katharina Brantner, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg går lidt videre med det, som den foregående taler har sagt. Yemen er bestemt ikke en ny krise. Situationen er i årtier blevet skærpet, og den forværrede politiske situation fremgik tydeligt af Kommissionens midtvejsevaluering.

Jeg mener, at vi virkelig bør fokusere på den politiske kontekst, nemlig den langvarige konflikt i nord mellem regeringen og Houthis og urolighederne i syd, som De selv nævnte, og nu spreder den nordlige konflikt sig i regionen og berører Saudi-Arabien og Iran.

Så spørgsmålet er, hvad vi helt præcist skal gøre. Jeg har lige hørt opfordringer til, at der under stabilitetsinstrumentet iværksættes en FSFP-mission, som kan dele midler ud til uddannelse af flere borgere, men jeg tror ikke, at det er en hensigtsmæssig tilgang, det er i det mindste ikke en krisereaktion, medmindre vi accepterer konceptet permanent krise.

Jeg mener, at vi må presse på for et øget engagement fra Golfstaternes Samarbejdsråd i Yemen, og ikke kun fra Saudi-Arabien. Vi har brug for, at denne organisation samler de forskellige parter i Yemen, regeringen, oppositionen, de sydlige separatister, Houthis og de regionale aktører i en form for fredslignende proces, og jeg mener, at det f.eks. skal støttes og finansieres af stabilitetsinstrumentet. Det er, hvad jeg mener stabilitetsinstrumentet skal bruges til.

Hvis vi har endnu en FSFP-mission og endnu en omgang uddannelse under stabilitetsinstrumentet uden en målrettet politisk proces, tror jeg ikke, det vil hjælpe os. Jeg opfordrer Dem kraftigt til i højere grad at anvende stabilitetsinstrumentet som et politisk varslingsinstrument forud for en politisk proces og støtte og finansiere det. Jeg mener, at det vil være umagen værd.

Jeg vil gerne tilføje et andet punkt. Kønsligestilling er blevet nævnt, og De kom ind på det, og jeg mener virkelig, at det er noget vi bør satse meget på. Befolkningstilvæksten er et af de største problemer i disse lande, og som vi alle ved, kan det ikke løses, før vi har familieplanlægning, og det betyder kvinderettigheder.

Jeg ved, at De ikke vil presse på med omfattende kvinderettigheder, men jeg mener, at ligestilling mellem kønnene og især familieplanlægning er af afgørende betydning, hvis vi skal overveje, hvad vi kan gøre for at hjælpe det yemenitiske samfund.

Adam Bielan, for ECR-Gruppen. – (PL) Fru formand! Hele verdens øjne var for nylig rettet mod Yemen, efter at al-Qaeda-aktivister dér tog ansvaret for det, der heldigvis var et mislykket forsøg på at sprænge et amerikansk fly i luften ved juletid. Vi har dog længe været klar over, at den forværrede sikkerhedssituation i landet giver terroristgrupper mulighed for at søge skjul og planlægge og organisere nye aktioner. Terrorismen har spredt sig til regionen længe før 11. september, en dag, som vi alle husker. Vi skal blot tænke tilbage på al-Qaedas angreb på det amerikanske krigsskib, USS Cole, den 12. oktober 2000.

Yemen er et ekstremt vigtigt land, navnlig på grund af dets geografiske beliggenhed. Vi må huske på, at der hver dag transporteres 3,5 mio. tønder råolie, hvilket svarer til 4 % af verdensproduktionen, gennem det 26,5 km brede Bab-el-Mandeb-stræde mellem Yemen og Djibouti. Samtidig er det et land med en meget kompliceret indenlandsk situation. Bortset fra al-Qaeda, som trives dér, er der også en alvorlig opstand blandt det shiitiske folk i Saada-provinsen i den nordlige del af landet og et udbrud af vold fra løsrivelsesbevægelser i syd. Hvis vi dertil følger de negative følger af fødevarekrisen for to år siden, den seneste finanskrisen, landets svindende råoliereserver, som udgør tre fjerdedele af dets indtægter, og endelig den stadigt mere alvorlige

vandmangel, har vi et billede af et land, der ligger ned, hvilket er et ideelt mål for al-Qaeda, som i lyset af sine problemer i Afghanistan er på jagt efter en ny base.

Bortset fra en militær aktion, som på den ene eller anden måde synes uundgåelig i lyset af de lokale myndigheders passivitet og hjælpeløshed, skal det internationale samfund, herunder EU – og her appellerer jeg til fru Ashton – derfor først og fremmest bidrage aktivt til genopbygningen af statsinstitutionerne.

Sabine Lösing, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Fru formand! Medierne mobiliserer allerede befolkningen til en tredje front i krigen mod terror. På nuværende tidspunkt har USA og EU's medlemsstater dog ikke rigtig nogle strategiske valgmuligheder i Yemen og regionen omkring Afrikas Horn. Problemet er, at den herskende elite omkring præsident Saleh brutalt diskriminerer imod og undertrykker den shiitiske befolkning i den nordlige del af landet og fører krig mod løsrivelsesbevægelsen i syd, i området for den tidligere Demokratiske Folkerepublik Yemen, hvilket går hårdt ud over befolkningen. Der er ikke nogen bevislig forbindelse mellem den shiitiske befolkning og al-Qaeda, så denne idé benytter den korrupte og autokratiske de facto-regering altså blot som et røgslør for at opnå massiv militærstøtte.

Vi bør undgå at støtte denne regering med at opbygge sine sikkerhedsstyrker, hvilket kun ville være at kaste yderligere benzin på bålet. Enhver støtte skal komme alle regioner til gode, uanset deres religiøse, etniske eller politiske orientering. Der bør iværksættes og fremmes en forsoningsproces med FN og alle de lokale aktører, også i nabostaterne, som f.eks. Iran. Vi må ikke ensidigt støtte regeringen mod oprørerne. Operation Atalanta bør ikke fortsættes og udvides, bestemt ikke på det yemenitiske område, for det tjener kun de vestlige industrialiserede nationers geostrategiske interesser.

Vi bør fokusere hele vores indsats med henblik på at sikre, at EU ikke også følger USA's fuldstændig fejlagtige optrapningsstrategi i Yemen.

Fiorello Provera, for EFD-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Yemen er snarere et land med en skrøbelig stabilitet end en ny front mod terrorisme, som en eller anden kaldte det.

Den nationale regerings manglende kontrol over territoriet og grænsernes gennemtrængelighed lader det ulovlige smugleri, den ukontrollerede migration, piratvirksomheden og terroristaktiviteterne få frit spil. Reaktionen på de nye problemer med al-Qaeda i Yemen skal dog ikke kun udmønte sig i et militært pres, men også i en hjælp til de lokale myndigheder, så de kan få bedre kontrol over territoriet. Jeg gentager: de lokale myndigheder og ikke kun regeringen.

Yemens stabilitet skal dog sikres med henblik på nationalt og regionalt ejerskab, uden at der pålægges eksterne eller forudbestemte løsninger, som ofte er ude af trit med situationen i området og dømt til at slå fejl. Det kunne bane vejen for et større engagement fra Golfstaternes Samarbejdsråd, hvis økonomiske støtte til lokale projekter ville være afgørende. EU bør samarbejde med sine partnere, Yemen, G8 og Golfstaterne, og yde økonomiske og udviklingsmæssige bidrag, som får støtte fra Yemens regering.

Afslutningsvis bør langsigtede politikker, selv om de er udmærkede, ledsages af en øjeblikkelig stærk støtte af sikkerheden og kontrollen med territoriet, da vi ellers kan risikere, at staten Yemen spiller fallit, og terrorismen vokser kraftigt i området.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Det er velkendt, at Yemen i øjeblikket er arnested for islamiske ekstremister og er et fattigt land, som har en ineffektiv sikkerhed og høj koncentration af våben, og som rystes af konflikter og lider af akut vandmangel. Det er et land, hvor regeringen ikke engang synes at have hovedstaden under fuld kontrol.

Yemen befinder sig altså i brændpunktet for kampen mod terrorisme og er derfor endnu et land, hvor tilstedeværelsen af radikale islamister er en uheldig følge af USA's tidligere fejlslagne politik. Det skal vi være meget bevidste om i debatten, også om CIA's overflyvninger, de hemmelige fængsler og de katastrofale konsekvenser af USA's hidtidige kampagner i Mellemøsten.

Efter min opfattelse ville det være naivt at ligestille terrorisme med fattigdom, ligesom det ville være uansvarligt af os at lade os diktere af USA's politik og tillidsfuldt tro, at det udelukkende er med øget militær støtte til Yemen, at vi kan løse problemerne dér. Den diktatoriske præsident er udmærket tilfreds med at indsamle Vestens militære millioner, men han er tidligere gang på gang faldet tilbage på islamisterne for permanent at lukke munden på styrets modstandere.

Vi kan naturligvis ikke bare stå og se til, mens dette land forandres fra jihadisternes tilflugtssted, hvilket det indtil videre har været, til deres operations- og træningsbase. Der er også et klart behov for at drøfte, hvordan

vi kan forbedre udviklingsbistanden, også selv om det kun fjerner en lille andel af Jihad-tilhængerne fra regnestykket.

Endelig må EU ikke lade sig tvinge ind i rollen som USA's kasserer. EU skal i stedet påtage sig rollen som upartisk mægler for at bringe en dialog i stand og bane vejen for en langsigtet politisk løsning.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg har en kort kommentar og to spørgsmål til fru Ashton. Det virker, som om EU nu står i et dilemma. På denne ene side er vi nødt til at støtte en mere solid aktion mod de terrorister, der direkte udgør en trussel mod de europæiske borgeres sikkerhed. Flere islamiske ekstremistiske grupper i Yemen har været mere aktive end nogensinde før, og al-Qaeda betragter Yemen som et af de vigtigste områder for planlægning af angreb på vestlige mål og træning af militser og potentielle selvmordsbombere.

Den fejlslagne operation mod flyet fra Northwest Airlines er det seneste eksempel på den trussel, vi står over for. På den anden side skal man huske på, at forskellige menneskeretsorganisationer mere end én gang har beskyldt de yemenitiske myndigheder for at ty til tortur, umenneskelig behandling og udenretlige henrettelser. Vilkårlige arrestationer af borgere og ransagninger af hjem er almindelige, og behovet for at bekæmpe terrorisme er blevet nævnt som hovedårsagen til disse ulovlige handlinger.

Baroness Ashton, i den forbindelse og under henvisning til Rådets konklusioner om Yemen, hvilken slags støtte kan EU tilbyde Yemen, når det gælder bekæmpelsen af terrorisme? Endvidere mener EU ikke, at der er nogen militær løsning på krisen i området. Samtidig har Washington underskrevet en aftale med de yemenitiske myndigheder om et tættere militært samarbejde. Jeg ville derfor sætte pris på Deres opfattelse af og EU's holdning til amerikanernes beslutning om at gå mere aktivt ind i bekæmpelsen af terrorister i Yemen, især nu da de har underskrevet aftalen om militær efterretning og træning.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg hilser dagens debat velkommen forud for næste uges møde i Udenrigsrådet og London-konferencen, som Gordon Brown har indkaldt til.

Det kan godt være, at vores opmærksomhed blev vakt af bombeforsøget. Jeg appellerer også i dag til det internationale samfund om at gøre en indsats for at befri den britiske ingeniør, Anthony S., og fem andre europæiske gidsler, som arbejdede på et lokalt hospital i Yemen, og som har været kidnappet siden juni.

Men vi bør i vores fremtidige arbejde erkende de interne, og ikke kun de eksterne behov i forbindelse med Yemen, så vi kan bekæmpe den underernæring, der overstiger den, som eksisterer i visse afrikanske lande syd for Sahara, såsom Niger, og de krænkelse af menneskerettighederne i et land, der, som fru Andrikiienė lige har sagt, fuldbyrder det 11. højeste antal henrettelser i verden, også af børn, og så vi som internationalt samfund ikke venter på, at terroristerne rykker ind, før vi begynder at tage fat på spørgsmål om kapacitet, styring og udvikling i de svage stater i verden.

Jeg hilser den højtstående repræsentants udtalelse om bistand velkommen og anmoder hende om at sikre, at alle deltagerne i næste uges møder indgår egentlige forpligtelser om bistandsmidler til Yemen på et tidspunkt, hvor FN's appel for landet har resulteret i mindre end 1 % af de midler, der er behov for. Man bør på møderne, ligesom fru Brantner sagde, stræbe efter våbenhvile og måske en fredskonference om den seneste række kampe mod Houthis i nord og sikre adgang for den humanitære bistand i regionen. Det skal sikres, at landets olieindtægter investeres i økonomisk og social udvikling for landets befolkning. Europa skal samarbejde om at finde langsigtede løsninger for de yemenitiske fanger, som er den største gruppe fanger tilbage i Guantánamo Bay.

Jeg håber virkelig, at den højtstående repræsentant vil undersøge potentialet for et fælles FSFP-projekt mellem EU og Golfstaternes Samarbejdsråd om uddannelse af sikkerhedsstyrker i Yemen, da vores indsats i landet er yderst vigtig for så mange lande.

Endelig stammer Bin Laden-familien måske nok fra landsbyen Al-Rubat i Yemen, men det er det manglende internationale engagement, der har givet alt for mange af landets unge mulighed for at blive radikaliseret i hans navn. Det er et internationalt engagement, vi nu skal have.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Et angrebsforsøg er nok til at gøre bekræftelsen af borgernes ret til sikkerhed påtrængende. Beskyttelsen af vores samfund tvinger os derudover konstant til at søge efter en balance mellem sikkerhed og frihed.

Retten til beskyttelse, især mod et terrorangreb, er fastsat i artikel 188R i Lissabontraktaten og mere nøjagtigt i dens artikel 4, som giver EU og medlemsstaterne beføjelse til at handle på effektiv vis. Den samme artikel

gør det klart, at Det Europæiske Råd skal foretage regelmæssige evalueringer af de trusler, som EU konfronteres med. Jeg vil gerne bede fru Ashton om at præcisere, om og i hvilket omfang EU og medlemsstaterne har handlet i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Mener hun, at hun på grundlag af samarbejdet i EU fortsat kan hævde, at den amerikanske efterretningstjenestes fejl, som kom frem i lyset efter det nylige angrebsforsøg mod fly 253 fra Amsterdam til Detroit, ikke kunne have fundet sted i EU?

Et spørgsmål er absolut centralt i denne debat. Kendte alle de europæiske efterretningstjenester til navnet på den formodede terrorist? Hvis ikke, hvilke konklusioner forventer hun så at drage heraf? Vurderer hun på nuværende tidspunkt, at koordinationen og udvekslingen af oplysninger mellem efterretningstjenesterne er god nok til at udelukke den slags fejl i EU?

Vurderer den højtstående repræsentant, at medlemsstaternes efterretningstjenester har en tilfredsstillende kapacitet til at udvise solidaritet i deres samarbejde som fastsat i artikel 188R?

Borgerne har ret til at kræve en fejlfri overvågning af terrortruslen. De ville have svært ved at forstå, hvis EU på den ene side bliver ved med at sende flere og flere personlige oplysninger af SWIFT-typen til USA og på den anden side har mangler på forebyggelses- og efterretningsområdet.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Fru formand! Desværre har Yemen for længe siden udviklet sig til rugemaskine for terrorister, og det har der i årenes løb ikke været nok opmærksomhed omkring. Konflikter, lovløshed og korruption er dybt forankret.

Det er i øvrigt værd at minde om, at årsagen til britiske troppers intervention i Yemen i det tidlige 19. århundrede var at sætte en stopper for piratvirksomheden i Adenbugten, og det havde de held med i over et århundrede. I de senere år har Yemen både udviklet sig til rugemaskine for terrorister, hvor terrorangreb har fundet sted, og har eksporteret terrorisme til andre lande. Terrorgrupper er eksperter i at udnytte de muligheder, som kuldsejlede stater byder på. Det må vi være med til at hindre.

I øjeblikket yder Det Forenede Kongerige uforholdsmæssigt megen bistand. Jeg håber, at London-konferencen kan tilskynde andre lande til at gøre en større indsats, herunder EU og, det er jeg enig i, også andre regionale stater.

Vi kan naturligvis ikke håbe på at kvæle terrorismen, der hvor den opstår, og det betyder, at vi må forbedre sikkerheden i vores egne lande og have en mere effektiv kontrol af vores egne grænser. Jeg tvivler på, at EU er motiveret nok, så hvert enkelt land skal holde orden i sit hus.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Befolkningen i Yemen er offer for imperialistiske konflikter og indgriben. Jeg mener, at de imperialistiske magter ophidser til interne etniske, racemæssige og religiøse magtkampe i landet. De har i årevis ofte grebet til militær styrke. De underminerer den fredelige løsning på stridigheder, så de kan kontrollere energireserver og energitransmissionsnet i området.

Udviklingen i dette land har altid været et resultat af NATO's imperialistiske politik og den politiske støtte af det dybt reaktionære og befolkningsfjendtlige styre i landet. Med USA's stærkt forøgede økonomiske og militære bistand, under påskud af at bekæmpe al-Qaeda, og klassificeringen af Yemen som et land, der skjuler terrorister, saudiske styrkers bombing af landområder med amerikansk støtte og tilstedeværelsen af udenlandske tropper, er det muligt, at en åben imperialistisk militærintervention bliver optrappet. Det fremgår tydeligt af det nye udbrud af hysteri efter det mislykkede terrorangreb på Delta-flyet. Jeg mener, at befolkningen vil svare igen ved at optrappe kampen mod de undertrykkende foranstaltninger og imperialistiske interventioner.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru formand! Som fiktionsfiguren Lady Bracknell kunne have sagt, er det uheldigt at begå en stor fejl i den muslimske verden, men at begå hele to fejl lyder som skødesløshed.

At begå tre eller flere er tegn på dumhed, sindssyge eller et tilsigtet ønske om at skabe ufred. Yemen kaldes nu for det nye Afghanistan. Der er allerede amerikanske tropper til stede som rådgivere. Hvor længe går der, før de og deres allierede, herunder Det Forenede Kongerige, indsætter landtropper mod al-Qaeda?

Hvad skal Vesten egentlig gøre for at forhindre truslen? For det første skal den standse krigene i de muslimske lande, som dræber vestlige soldater og civile og radikalisere unge muslimer herhjemme og i udlandet. Vesten skal få tropperne hjem, så de kan beskæftige sig med indenlandsk sikkerhed og beskytte vores befolkninger og infrastrukturer.

Vesten bør føre en helt igennem neutral politik over for Mellemøsten og opgive USA's partisanpolitik, og den bør standse indvandringen fra muslimske lande og tilskynde radikale muslimer i Vesten til at indse, at de ville have meget bedre af at bo blandt deres egne trosfæller.

Angelika Niebler (PPE). – (DE) Fru formand, fru Ashton, mine damer og herrer! Forholdene for Yemens befolkning og den overordnede politiske og økonomiske situation er i de seneste måneder blevet drastisk forværret. Vi europæere må derfor sætte alt ind på én gang for alle at få landet på rette køl.

Fru Ashton, jeg vil bede Dem om at forhindre, at Yemen bliver et nyt Afghanistan. Vi må gøre alt, hvad vi kan for at bekæmpe den internationale terrorisme. Det kan vi dog kun opnå, hvis vi også støtter en fredsproces i Yemen. Vi er nødt til at skabe fred i regionen, og vi er nødt til at støtte den yemenitiske regerings fredsbestræbelser. Vi kan også endnu en gang minde Yemens regering om, at den skal sikre, at der ikke sker nogen forskelsbehandling i Yemen. Kun da kan der skabes fred. Fred kræver demokratiske strukturer, som beskytter mindretallets rettigheder. Det er vores europæiske vej, og den kan være anderledes fra andre veje. Jeg anmoder Dem i Deres nye rolle om ikke at sky nogen anstrengelser for at gå denne europæiske vej sammen med os.

Uden politisk stabilitet har Yemen ikke en chance. Med politisk stabilitet kan den lokale økonomi genoprettes, så der kan opbygges en økonomi, og befolkningen kan få perspektiv på fremtiden. Jeg anmoder Dem om at gøre en stor indsats for dette. Jeg anmoder Dem også om at gøre Deres indflydelse gældende for at sikre, at hjælpetropperne dér kan yde humanitær bistand. Der er over 130 000 flygtninge fra Somalia i Yemen. Situationen på stedet er frygtelig. Jeg sætter al min lid til Dem i forventningen om, at De vil gøre Deres indflydelse gældende her. Jeg beder Dem også forsvare de seks gidsler, de europæiske borgere, en brite og fem tyskere, som tilbageholdes som gidsler i Yemen. Måske kan De også hjælpe med at få dem frigivet.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Fru formand! Jeg er enig med Kommissionen og de kolleger, som har sagt, at situationen i Yemen er anspændt. Landet er udmattet og udpint af endeløse partisankrige og løsrivelseskampe, og folket lider under ekstrem fattigdom. En sådan økonomisk og politisk ustabilitet har allerede givet anledning til bekymring i nabolandene på Den Arabiske Halvø og truer ikke bare den regionale, men den globale sikkerhed. Nyhederne om den nylige intensivering af terrorgruppers aktiviteter er bekymrende. Lad os heller ikke glemme det mislykkede forsøg på at sprænge et fly på vej til USA i luften og truslerne mod ambassader i Yemen. USA har allerede bebudet, at det vil lægge særlig vægt på situationen i det pågældende land. Derfor mener jeg, at det i forbindelse med gennemførelsen af en fælles udenrigspolitik er Europa-Parlamentets, Kommissionens og andre institutioners pligt, navnlig efter Lissabontraktatens ikrafttræden, at gøre en fælles og samordnet indsats med det internationale samfund.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Fru formand! Jeg holder mit indlæg på slovensk, så lyt venligst til tolkningen. Yemen er et land, som plages af religiøse konflikter, stammekrige og de fejl, der er blevet begået af tidligere kolonimagters og USA's politikker. Som nogle af mine kolleger har sagt, har vi her for det første at gøre med Nær- og Mellemøsten, en ustabil region fuld af uløste problemer, og for det andet naturligvis med årsagen til alle konflikter, konflikten mellem Israel og Palæstina.

Yemen er et eksempel på alle disse problemer, og vi bør ikke narre os selv til at tro, at vi har med et lokalt problem at gøre. Yemen kæmper med en borgerkrig, al-Qaeda's højborg, en svag stat, ringe efterretningstjenester og uduelige sikkerheds- og militærstyrker. Hvad kan man forvente af London-konferencen?

Fru Ashton, efter min mening bliver det sværeste at formulere en holistisk strategi, men det er netop dét, vi må gøre. Det er det eneste, der kan løse Yemens problemer. Vi har brug for en økonomisk og udviklingsmæssig strategi, og vi er nødt til at yde Yemen den hjælp, der kan medvirke til at opbygge statens og den administrative kapacitet.

Jeg er dog af den opfattelse, at den anden betænkning, som jeg gerne vil have Dem til at fremlægge handler om, at vi ikke må narre os selv til at tro, at det her blot er endnu et problem eller et andet problem, som kan løses militært. Jeg er bange for, at der er mange tegn, navnlig i verdensmedierne, på, at vi forbereder os på en ny frontlinje og en ny væbnet konflikt. Det ville være det værste, der kunne ske i Yemen, og noget, som sikkert ville forpeste forbindelserne yderligere i hele regionen. Vi har lært nok af de militære oplevelser, vi har været vidne til i Nær- og Mellemøsten, Afghanistan og et par andre steder.

Struan Stevenson (ECR). – (EN) Fru formand! Vi talte tidligere om den forværrede menneskerettighedssituation og det brutale fascistiske styre i Iran. Vi hørte i debatten, hvordan mullaherne

har eksporteret terrorismen til Palæstina og Libanon, og hvordan de nu eksporterer deres modbydelige terrorprodukt til Yemen.

Sidst i oktober rapporterede embedsmænd i Yemen, at de havde tilbageholdt et skib lastet med våben fra Iran. De arresterede fem iranske instruktører. Våbnene og instruktørerne havde kurs mod Houthi-oprørerne.

Iran er tidligere mester i at lade andre føre deres krige. Det har de gjort i både Palæstina og Libanon. Nu ønsker Iran at anstifte en regional konflikt med det sunni-dominerede Saudi-Arabien. Jeg vil gerne sige til fru Ashton, at hvis hun håndterer Iran med fasthed, vil hun kunne fjerne en stor del af den ondartede kræftknode, der truer Mellemøsten.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Fru formand, fru Ashton, mine damer og herrer! Den alvorlige politiske, økonomiske og sociale krise i Yemen skyldes al-Qaedas operationelle tilstedeværelse i landet og den jihad-vision, der ligger bag.

Yemen er et af de fattigste lande i verden, og håndteringen af de interne konflikter er fuld af vanskeligheder på grund af den religiøse kilde til konflikten mellem de shiitiske og sunnitiske mindretal. Som det understreges i beslutningsforslaget, er det yderst vigtigt at yde hjælp, samarbejde og støtte i forbindelse med gennemførelsen af programmerne for social bistand. Vi bør dog understrege de risici, som Vesten også løber, hvis sikkerhedsproblemerne ikke håndteres klart og beslutsomt.

De grunde, der driver terrorister til at få militær træning, har rod i jihad-ideologien, som i stigende grad bliver udbredt og rodfastet også på det afrikanske kontinent, delvis som følge af det internationale samfunds ligegyldige og overfladiske håndtering, eller mangel på samme, af al-Qaeda og al-Qaeda-grupper i Somalia, Sudan og Yemen.

Vi må huske på, at der er en årsagssammenhæng mellem tilstedeværelsen af terrorister i Yemen og den række angreb, der er blevet udført for at destabilisere Somalia, som er en brik kontrolleret af al-Qaedas folk i Yemen. De er så igen afhængige af wahhabiterne i Saudi-Arabien og især af de iranske ayatollaher, som sender dem våben og penge. Støtten til Yemen kan ikke adskilles fra spørgsmålet om sikkerhed.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Fru formand! Fru Ashton, De gjorde ret i at understrege, at det vigtigste i Yemen med hensyn til sikkerhedsprioriteringen er at få gjort en ende på de interne konflikter i landet. Vi må ikke forveksle årsag og virkning, og uden at undervurdere risikoen for terror skyldes den ustabile situation i Yemen for det meste ikke terrorisme. Terrorismen udvikler sig på grund af den ustabile situation, som skyldes interne konflikter. Ud fra dette synspunkt bør EU's prioritet være at fremme og støtte de nuværende bestræbelser på at få gang i en national dialog i Yemen med præsident Saleh.

På det regionale niveau er der, som vi lige er blevet gjort opmærksom på, forbindelser til den somaliske krise og krisen på Afrikas Horn. Der er omfattende migrationsstrømme, men også våbenhandel og udveksling af jihad-krigere mellem Yemen og Somalia. Jeg vil gerne i den forbindelse høre, hvor EU står med hensyn til styrkelsen af farvandsovervågningen, som også vedrører Yemen.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Fru formand! Yemen er det fattigste land i den arabiske verden. Jeg var for kort tid siden i Yemen og så det med mine egne øjne. Der er ingen tvivl om, at fattigdom er kilden, eller i det mindste en faktor, der forstærker nogle af de mange problemer, som landet er konfronteret med.

Desværre bliver Yemens problemer i en global verden også til vores problemer. De interne konflikter, der henvises til i beslutningsforslaget og denne debat, skal løses ad politisk vej, og konfliktens parter bør respektere menneskerettighederne og den humanitære folkeret. EU bør gøre en indsats for at forhindre en optrapning af den nuværende krise. Den udviklingsbistand, som vi yder, kan, hvis den er effektiv og anvendes fornuftigt, være med til at bringe en politisk, økonomisk og social stabilisering i stand.

Der er dog ikke langt til en katastrofe. Vandmanglen og de svindende råoliereserver er blevet nævnt, men der er også problemet med katmisbrug blandt 90 % af yemenitterne, et hallucinogent stof, der dyrkes i stedet for andre afgrøder. Yemen eksporterede f.eks. tidligere kaffe, men det er ikke længere tilfældet, for nu bliver dette narkotikum dyrket i stedet.

Regeringen i Yemen og det internationale samfund må ikke kun træffe nødforanstaltninger, for de står over for strukturelle problemer, og selv om vi stopper al-Qaeda i Yemen, vil problemerne vende tilbage, hvis vi ikke fjerner årsagen til dem.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Fru formand! Som vi allerede har hørt, og som vi alle er klar over, er situationen i Yemen dramatisk fra et socialt og økonomisk synspunkt og med hensyn til den sociale samhørighed. Landet mangler vand, oliereserverne slipper op, og indbyggerne dyrker narkotiske afgrøder.

Det var præcis situationen i Afghanistan for 26 år siden, da vi i denne sal, jeg mener i Parlamentets tidligere sal, under debatten om betænkningen om narkotika drøftede fremtiden for Afghanistan. Hvis der ikke er nogen øjeblikkelig udviklingsmæssig indgriben, og hvis FN ikke får lov til konstant at være til stede på alle niveauer, kommer Yemen helt sikkert til at befinde sig i samme situation som Afghanistan i dag med uløste problemer.

Der er ikke mange måder at bekæmpe terrorisme på, og den måde Vesten gør det på, er bestemt ikke en af dem. Den eneste måde at hjælpe dette land til ikke at blive en forpost for al-Qaeda er ved at få det til at nå til en aftale med alle de arabiske lande, ikke kun Saudi-Arabien, og vi må naturligvis gøre en indsats for at hjælpe denne nation med at vende sig fra dens stammefilosofi og civile konflikter for at søge at indføre demokratiske rettigheder.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Fru formand! Det mislykkede bombeforsøg den 25. december på flyet mellem Amsterdam og Detroit tjente faktisk kun det formål at afsløre et vigtigt faktum. Det henledte det internationale samfunds opmærksomhed på situationens alvor i Yemen, for landet er som bekendt ikke kun præget af én, men tre konflikter. Bortset fra kampen mod løsrivelsesbevægelsen i syd, er konflikten i Saada-provinsen i nord blusset op igen af den offensiv, som regeringsstyrker for omkring seks måneder siden iværksatte mod al-Huthis shiitiske oprørsgrupper, og der er blevet udført luftangreb mod al-Qaedas baser.

Den humanitære situation, som også blev omtalt af FN's generalsekretær den 5. januar, er dybt bekymrende og risikerer at blive endnu værre, hvis ingen af disse konflikter bringes til ophør. Med hensyn til den internationale konference i London i næste uge mener jeg, at EU skal fremme en koordineret reaktion for at sikre dette lands stabilitet, som også kan bidrage til sikkerheden på verdensplan.

Vejen til et forenet, stabilt og demokratisk Yemen går i mine øjne gennem formuleringen af en sammenhængende plan for en øget militær og økonomisk støtte og bekæmpelse af terrorisme, som skal ledsages af konkrete foranstaltninger til støtte for landets økonomiske udvikling.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Fru formand! Yemen er ikke bare et fristed for al-Qaeda. Det er blevet gjort klart her i debatten. Landet kan meget vel udvikle sig til en slagmark mellem to af regionens stormagter, Saudi-Arabien og Iran. Yemens regering har gentagne gange beskyldt Iran for at have støttet den shiitiske oprørsbevægelse. Det tilbagevises af Iran, men sådanne beskyldninger er faktisk også blevet fremsat i de saudiske medier.

De beviser, der er blevet fremført til støtte herfor, er erklæringen fra Yemens regering om, at den i oktober 2009 standsede en iransk våbenleverance til oprørsbevægelsen, og at Irans statslige medier de seneste måneder har dækket den shiamuslimske oprørsbevægelses kamp mere intensivt og velvilligt end tidligere. 82 saudiske soldater er døde i konflikten med oprørerne i Yemen, siden Saudi-Arabien indledte sin offensiv den 4. november 2009.

Som det er blevet påpeget, er Yemen det fattigste land i den arabiske verden, men det er også klemmt inde mellem regionens stormagter, Iran og Saudi-Arabien. Jeg gad vide, om fru Ashton kan bekræfte dette og også foretage en analyse af situationen?

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru formand! Jeg er enig i fru Ashtons vurdering af situationen. De har ret i, at vi for at ændre situationen i Yemen både har brug for humanitær bistand og måske også en militæraktion. Hvis vi skal have brede foranstaltninger, kræver det også koordination, for det er ikke kun EU, som har ansvaret for at forbedre situationen i Yemen. Det er der mange institutioner, der har. Jeg vil i den forbindelse gerne stille følgende spørgsmål: Mener De ikke, at FN's og EU's indsats på det humanitære område bør koordineres på bedre vis? Vi har også med hensyn til militære spørgsmål og rekognoscering brug for en bedre koordination med NATO og efterretningstjenester, jeg tænker her navnlig på bestemte landes efterretningstjenester. Disse foranstaltninger skal koordineres, så de kan blive betydeligt mere effektive.

Paul Rübiger (PPE). – (DE) Fru formand, fru Ashton! Mit spørgsmål går på de samarbejdsformer, som vi som EU efter Deres opfattelse bør udvikle i Yemen, f.eks. med hensyn til små og mellemstore virksomheder eller energi- og vandforsyning, da kommunikation og styrkelsen af forbindelser kan spille en vigtig rolle for fremtiden. Hvilke programmer prioriterer De?

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Fru formand! Det var lige før, at Parlamentets formand kom til at udtrykke sin medfølelse med familierne til de hen ved 300 ofre, som var med flyet fra Amsterdam til Detroit. Det skulle han have gjort i går. Angrebet skete ikke ved et tilfælde. Den dramatiske hændelse var nødvendig, for at verden kunne få øje på problemet med Yemen, en ny kilde til terrorisme.

Vi står hjælpeløse over for en situation, som den vi engang stod over for i Afghanistan. Vi står hjælpeløse over for det, der nu sker i Yemen, og Europa og denne bygning genlyder af vildledte synspunkter fra menneskerettighedsforkæmpere, som følte medlidenhed med fangerne i Guantánamo. Disse fanger blev løsladt og organiserer nu igen angreb. Endnu en gang er der mennesker, som vil dø, og vi vil sige, at vi er magtesløse.

Jeg går fuldt ind for det, som hr. Zemke sagde, nemlig at vi sætter vores borgeres sundhed og liv på spil, hvis vi ikke har et militært samarbejde, et efterretningssamarbejde og et samarbejde mellem de institutioner, som har til opgave at bekæmpe terrorisme.

Catherine Ashton, *Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og næstformand i Kommissionen.* – (EN) Fru formand! Endnu en gang en vigtig og vidtrækkende debat om et område i verden, som vi i nogle år har haft fokus på. Jeg reflekterede over det faktum, at Kommissionen i perioden 2007-2010 har givet 100 mio. EUR i støtte, og at et tilsvarende beløb vil blive brugt i fremtiden i et område, hvor vi ikke desto mindre igen har reflekteret over betydningen af en bæredygtig og samordnet indsats, som mange parlamentsmedlemmer har påpeget.

Jeg synes, at fru Salafrancas kommentarer i begyndelsen er blevet gentaget og genspejlet i en række indlæg om, hvordan vi kan sikre, at vores koordination er effektiv med hensyn til sikkerhed og med hensyn til det politiske og økonomiske samarbejde om at løse de problemer, som denne nation står over for. Fru Giannakou rejste spørgsmålet om svindende vandressourcer og oliereserver. Jeg tror, at Yemen er det første land, der forventes at løbe tør for vand i omkring 2015, noget som vi er nødt til at betragte som en reel og vigtig udfordring.

For at gribe dette an må vi vende blikket mod en integreret tilgang. Et antal parlamentsmedlemmer rejste spørgsmålet om, hvilken strategi vi skal forfølge. Lad mig prøve at skitsere nogle af nøgleelementerne i den. For det første problemet med sikkerhed og terrorbekæmpelse. Nu hvor vi nærmer os mødet i London, må vi samarbejde effektivt herom, et punkt, som en række parlamentsmedlemmer har nævnt. Vi må have en hjælpepakke og fokusere på det igangværende arbejde, f.eks. i Atalanta-missionen ud for kysten, og betydningen af det.

Der bliver netop nu set på spørgsmålet om at forbedre farvandsovervågningen. Det var et emne, jeg for nylig drøftede med den spanske forsvarsminister for at se, hvad man yderligere kunne gøre for at opnå en bedre koordination og mere effektiv håndtering af den maritime sikkerhed, under hensyntagen til kystens længde og det betydelige areal, der skal dækkes.

Jeg mener også, at vi har beskrevet denne omfattende strategi for, hvordan vi skal skabe forbindelse mellem de forskellige elementer og inddrage Yemens naboer. Fru Brantner, De kom navnlig ind på Golfstaternes Samarbejdsråd. Jeg er enig. Vi prøver for en meget stor del at gribe dette an ved at samarbejde med naboerne i regionen, og jeg håber, at mødet i London igen kan samle områdets vigtigste medlemsstater, som kan hjælpe os.

Mødet i London giver naturligvis lejlighed til at samle vores tanker og gøre det sammen med USA og andre. Vi samarbejder med USA. Det er ikke rigtigt at sige, at deres tilgang er begrænset til bekæmpelse af terrorisme. De støtter også og går fuldt ind for det, vi beskriver som vores "grundårsags"-tilgang, altså den blanding af tiltag, som vi skal iværksætte for at sikre, at vi støtter dette land.

For at besvare det konkrete spørgsmål om sikkerhed bliver det uformelle møde mellem medlemsstaternes indenrigsministre afholdt i Spanien denne weekend. Jeg kan forstå, at den amerikanske modpart også vil være til stede for at drøfte de punkter, som parlamentsmedlemmerne har været inde på.

Jeg er enig med bemærkningen om, at dette ikke er et juletræ eller en ønskeseddel. Vi må være meget omhyggelige med, hvad vi mener, vi kan gøre for at gøre en forskel. Det er efter min mening lige så vigtigt som alt mulig andet at hjælpe Yemen med at få den indre dialog, som det har brug for, så det kan støtte befolkningen og løse nogle af de konflikter, som præger landet.

Med hensyn til spørgsmålet om at finde den rette form for støtte, mener jeg også, at stabilitetsinstrumenterne kan anvendes hensigtsmæssigt til at yde støtte, men det er ikke en erstatning og kan aldrig blive en erstatning

for at hjælpe regeringen med at få den indre dialog, som kun de kan have. Partnerne skal gribe til handling for at løse de problemer, som er vigtigst for Yemen.

Så for mig har det været en meget nyttig debat, og jeg er meget taknemmelig, fordi det giver mig lejlighed til at lave en dagsorden over de emner, jeg vil drøfte i Udenrigsrådet og bagefter i London, hvor jeg som sagt vil tale med regeringen om alle de områder, hvor vi kan yde støtte for at udvikle landet økonomisk, bekæmpe terrorismen og få støtte fra nabolandene.

Jeg tror, at det afsluttende punkt er at anerkende gidslernes situation, hvilket flere gange blev nævnt. Seks gidsler, en brite og fem tyskere, heriblandt mindre børn med den tyske familie, som er blevet taget som gidsler. Jeg ved, at den tyske udenrigsminister, hr. Westerwelle, for nylig har været i Yemen. Han og jeg har talt om det denne uge, og vores tanker vil altid gå til gidslerne, som i øjeblikket lider. Vi tager alle disse emner op på mødet i London, og jeg er igen meget taknemmelig for, at parlamentsmedlemmerne har rejst disse vigtige spørgsmål.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted under første mødeperiode i februar.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi har længe været vidne til koncentrationen af magtfulde geostrategiske interesser i det umådelige område, der omfatter Mellemøsten, Centralasien og Nordafrika, herunder Det Røde Hav og Adenbugten, hvor Yemen har en strategisk beliggenhed (ved siden af Somalia). Disse interesser bliver i stigende grad forsvaret med militære midler og med endnu større aggressivitet. Den nuværende situation i Yemen og befolkningens forfærdelige lidelser bør analyseres i lyset af denne situation. USA's og EU's stigende militære engagement i regionen skal forstås og fordømmes i overensstemmelse dermed. Et brutalt og modbydeligt udslag af dette var den amerikanske bombning med krydsermissiler af en formodet al-Qaeda terroristbase, hvilket vi skarpt fordømmer, og som efter sigende resulterede i mange civile ofre. Den rigtige løsning på de komplekse problemer og farer, som truer befolkningen i denne region, skal bygge på demilitarisering, respekt for de nationale love og borgernes suverænitet og et ægte samarbejde hen imod løsningen af de dybe sociale problemer, som de står med.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne som medlem af Parlamentets Delegation for Forbindelserne med Den Arabiske Halvø give udtryk for mine bekymringer over sikkerhedsproblemet og problemet med den økonomiske og politiske stabilisering i Yemen, et problem, der på det seneste har manifesteret sig ret ofte. Yemen, som er det fattigste land i den arabiske verden, får særlig opmærksomhed fra terroristgrupper, som har udnyttet landets svaghed og forvandlet det til en base for terrorangreb, der begås langt ud over landets grænser. Ifølge observatører er Yemen i fare for at gå i opløsning som følge af det shiitiske oprør i nord, løsrivelsesbevægelsen i syd og al-Qaedas terroraktiviteter.

Jeg opfordrer derfor til en styrkelse af de bilaterale forbindelser med Yemen og til udarbejdelsen af planer for de mest effektive metoder til at forbedre sikkerheden og den politiske situation, navnlig i forbindelse med det særlige møde om emnet, som Gordon Brown afholder i London den 28. januar.

7. Situationen i Irak (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse ved Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og næstformand i Kommissionen om situationen i Irak.

Catherine Ashton, Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Når vi kigger på Irak i dag, ser vi reelle fremskridt, selv om landet stadig står over for talrige udfordringer. Jeg vil dog gerne i dag fokusere på Irak nu og fremover som et land, der har et stort potentiale, og som i de forløbne måneder har opnået bemærkelsesværdigt meget.

Volden er nu på sit laveste niveau siden 2003. Selv om vi har været vidne til forfærdelige angreb på regeringsinstitutioner, var der mindre end halvt så mange dræbte civile i 2009 end i 2008. Den sekteriske vold, som var et stort problem i 2006 og 2007, er blevet væsentligt reduceret.

Irak har en ny forfatning og har afholdt flere valg med stor valgdeltagelse og under stor risiko. Takket være den irakiske befolknings mod har de demokratiske institutioner kunnet slå rod. Sidste års provinsvalg forløb rimelig smertefrit i hele Irak. Det kommende nationale valg den 7. marts 2010 kan blive et afgørende stort skridt i retning af en konsolidering af Iraks demokrati.

For vores vedkommende betyder det, at vores støtte til Irak må fortsætte og bevæge sig ind på nye områder i takt med, at situationen forbedres.

EU har ydet mere end 1 mia. EUR i støtte til Irak siden 2003. Den er gået til basale tjenesteydelser, menneskelig udvikling, flygtninge, god regeringsførelse, politisk proces og kapacitetsopbygning, alt sammen i overensstemmelse med de irakiske prioriteter. Vores integrerede retsstatsmission, EUJUST LEX, er flere gange blevet forlænget på foranledning af Irak, og den træner nu også i Irak.

EU har spillet en førende rolle med hensyn til valgbiand, og vi vil fortsat bistå Irak på dette og andre områder, indtil de irakiske institutioner selv kan påtage sig det fulde ansvar. Da der sker positive fremskridt, fokuserer vi mere og mere på irakisk ejerskab og langsigtet bæredygtighed.

Vi udvikler også vores forbindelser med Irak. Vi har lige underskrevet et aftalememorandum om energisamarbejde, og vi underskriver snart en partnerskabs- og samarbejdsaftale, som bliver det første aftaleforhold mellem EU og Irak. Det kommer til at dække emner som politisk dialog, handel, lovgivningsmæssigt samarbejde og udviklingsbistand.

Vi vil gerne have en bredere og dybere politisk dialog med Irak, som også omfatter menneskerettigheder. Parlamentet er stærkt interesseret i Irak, og vi forventer fremover at se et endnu tættere samarbejde mellem Europa-Parlamentet og Repræsentanternes Råd i Irak.

Irak skal helt klart tage mange udfordringer op. Det kommende nationale valg bliver afgørende, og det skal være frit og retfærdigt. Vi vil med vores internationale partnere følge det nøje. EU sender et hold af valgobservatører til Irak for at overvåge valget og fremsætte målrettede anbefalinger.

Irak er slået ind på en positiv kurs. Jeg er overbevist om, at det vil anvende sine nye institutioner til at finde de kompromisser, der er nødvendige for at nå en national forsoning. Vi vil for vores vedkommende fortsat stå ved Iraks side og fortsætte vores støtte sammen med FN og resten af det internationale samfund.

Jeg ser frem til vores debat.

Esther de Lange, for PPE-Gruppen. – (NL) Fru formand! Jeg vil også gerne takke den højtstående repræsentant for hendes indlæg, som slog den fornødne optimistiske tone an. Der er virkelig positive tegn. De henviste bl.a. til det mindre antal dræbte som følge af angreb og det kommende valg. Men et vellykket valg skaber ikke et demokrati eller en retsstat. For at citere en stor tysk filosof, Schiller, har et flertal sjældent bragt retfærdighed. Et modent demokrati anerkender også mindretallenes rettigheder. Jeg er virkelig bekymret på dette område. Jeg finder det skuffende, at ordet "mindretal" ikke optrådte i Deres indlæg til Parlamentet.

Hvorfor er jeg bekymret? Human Rights Watch bliver ved med at rapportere, at ikkemuslimske mindretal bliver forfulgt. Siden 2004 er 65 kirker blevet angrebet. Lokale militser driver fortsat kristne fra deres hjem. I forgårs blev en 52-årig grønthandler og far til to piger skudt ned midt på gaden i Mosul. Det resulterer naturligvis i, at de kristne mindretal fortsat flygter fra Irak. I 1991 talte de stadig 850 000. Efter Golfkrigen var der 550 000, og efter USA's invasion faldt tallet til 385 000, hvoraf 100 000 er internt fordrevne personer. EU kan ikke fortsat forholde sig passivt i denne situation. EU-traktatens artikel 2 henviser til menneskerettigheder, herunder mindretallenes rettigheder, som en af EU's kerneværdier. Vi kræver, at vores 27 medlemsstater respekterer mindretallene, og det er Deres job at indgyde denne respekt på internationalt niveau også, fru Ashton.

Kommissionen har i sin hidtidige strategi, og det sagde De selv, været meget fokuseret på at yde overordnet støtte til infrastruktur og opbygningen af et demokrati med hjælp fra FN og andre. De siger, at vi handler i overensstemmelse med Iraks prioriteter. Jeg vil gerne høre fra Dem, hvordan De vil sikre, at EU's Irakpolitik og -budget i højere grad kan tage hensyn til de sårbare mindretal. Det er måske ikke Iraks topprioritet, men det er vores. Jeg ville sætte pris på et svar fra Dem.

Silvia Costa, for S&D-Gruppen. – (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er efter min mening meget vigtigt, at Parlamentet udnytter den mulighed, som denne forhandling giver, hvad angår valget i Irak i marts.

Den irakiske politiske proces har vist sig at være vigtig – om end, som De sagde, interessant – men stadig meget skrøbelig. Det er derfor endnu vigtigere at gøre alt, hvad der er muligt, for at konsolidere og styrke landets nye institutioner og den politiske ligevægt, der opretholder dem. Dette er efter vores mening en afgørende målsætning, hvis den første betydelige tilbagetrækning af amerikanske tropper skal kunne gennemføres i august uden alvorlige følger for landets interne situation.

Sameksistensen af shiamuslimer, sunnimuslimer og kurdere, som i dag er omfattet af de føderale strukturer, skal garanteres af nye love og af politisk konsensus, som involverer alle disse parter. På dette punkt vækker valgkommissionens seneste beslutning om at forbyde en række kandidater og partier med tætte forbindelser til sunnimuslimer eller kristne bekymring – og vi vil gerne høre Deres mening om dette – så der er risiko for, at den allerede skrøbelige demokratiske proces i Irak svækkes.

Gennem de iværksatte foranstaltninger skal EU følge denne valgproces, som De sagde, men også være mere ambitiøs, hvad angår udviklingen af forholdet til Irak. EU's EUJUST LEX-program involverer os direkte i processen med at forbedre den irakiske lovgivning og de irakiske demokratiske institutioner, og vi, Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, betragter det som et positivt tegn, at Rådet har besluttet at forlænge missionen indtil den 30. august 2010.

EU skal fastholde den stærke støtte til Irak gennem sine samarbejdsprogrammer med henblik på at deltage i processen med at stabilisere og udvikle landet, og efter valget skal EU styrke forholdet mellem parlamenterne. Det skal erindres, at mange medlemsstater samarbejder med Irak, herunder Italien, inden for det vigtige kulturelle samarbejdsprogram.

Iraks politiske ligevægt er afgørende, ikke kun for landet selv, men også for den strategiske rolle, Irak kan spille i regionen for at overvinde eksisterende konflikter og sikre freden. I den henseende er forbedringen af forholdet mellem Tyrkiet og den regionale regering i Kurdistan et positivt skridt i den retning.

Som vi ved, er Irak dog stadig et land med meget alvorlige problemer, hvad angår sikkerhed og respekt for demokrati og menneskerettigheder, og med økonomisk usikkerhed. Det er de svageste grupper, som f.eks. flygtninge – der udgør 10 % af befolkningen – etniske mindretal, kvinder, religiøse mindretal og børn, der lider under de negative konsekvenser af denne situation.

Vi skal derfor spille en stadig skarpere rolle i dette område – jeg er straks færdig – delvis gennem støtte til lokale og europæiske ngo'er, der arbejder med Irak, og i den henseende kan kvinder også inddrages som strategiske medspillere for at overvinde nogle af befolkningens vanskeligheder.

Johannes Cornelis van Baalen, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Kendsgerningen er, at Irak ikke er sikkert. Det er en kendsgerning.

Hvis vi ser på Iran, forsøger Iran at opnå meget større indflydelse end nødvendigt i det sydlige Irak – i hele syden – via det shiamuslimske mindretal. Jeg hørte ikke den højtstående repræsentant nævne Irans position. Iran truer Irak. Hvad mener hun om EU's rolle, når det gælder om at holde Iran dér, hvor det bør være – i Iran og ikke i Irak?

Med hensyn til den nordlige del er der et stort problem mellem Tyrkiet og Irak, hvad angår Kurdistan. Det kan naturligvis være legitimt at bekæmpe guerillaer i det nordlige Irak, som truer Tyrkiet, men det er pointen. Den autonome region i det nordlige Irak – Kurdistan – bør sikres sin egen udvikling.

Med hensyn til aftalememorandummet om energi er det meget vigtigt, men Irak er ikke en enhedsstat. Drøftes memorandummet også med den autonome kurdiske regering? Fordi der føres drøftelser om Kirkuk, om, hvem der ejer oliefelterne osv. Tages dette i betragtning?

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at de irakiske sikkerhedsstyrker stadig ikke er veluddannede og stadig ikke fungerer ordentligt. Vi bør derfor ikke kun støtte indførelsen af retsstatsprincippet, men vi skal, hvis vi bliver spurgt, også være parate til at hjælpe dem ved at bistå deres sikkerhedsstyrker. Der skal være en integreret tilgang til spørgsmål vedrørende energi, økonomi og stabilitet. Der skal være en integreret tilgang til spørgsmål vedrørende Iraks nabolande. Vil De sige noget om denne integrerede tilgang?

Jill Evans, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Må jeg takke den højtstående repræsentant, Baroness Ashton, for hendes erklæring?

Det er efter min mening relevant at nævne, at vores forhandling i aften finder sted på baggrund af den britiske Chilcotundersøgelse af den illegale krig mod Irak og de erfaringer, der skal drages heraf. Der bringes mange oplysninger for dagen, som bekræfter det, som mange af os mente på tidspunktet for invasionen: at årsagen til krigen var et regimeskifte og ønsket om kontrol over ressourcer og ikke truslen fra masseødelæggelsesvåben. Og hvad angår den langsigtede planlægning af et Irak efter krigen, bruges ord som "dystert", "alvorlig anløbet" og "frygtelig skrøbeligt" af topdiplomater og militærofficerer i deres udsagn i undersøgelsen, så det kan ikke undre, at vi nu oplever alvorlige konsekvenser af indsatsen.

Baroness Ashton sagde, at der er sket fremskridt, og naturligvis er der det, men der er stadig alvorlige problemer. Der er ingen lovgivning til beskyttelse af mindretal i Irak. Det er stadig et alvorligt flygtningeproblem. Fagforeningsaktivister, journalister, kvindelige politikere og menneskerettighedsforkæmpere er forsvundet eller er blevet myrdet. Selvmordsangrebene fortsætter. I forbindelse med valget, der skal afholdes den 7. marts, udelukkede den irakiske valgkommission i sidste uge, som min kollega sagde, næsten 500 kandidater, primært sunnimuslimske politikere, fra at opstille. De er i forvejen underrepræsenterede i det irakiske parlament, og dette vil helt sikkert føre til yderligere spændinger og ustabilitet.

Sidste år i november opfordrede EU's formandskab den irakiske regering til at suspendere dødsstraffen og helt afskaffe den, men 900 mennesker sidder alligevel på dødsgangen i Irak, og dødsdomme afsiges ofte efter uretfærdige retssager, som i nogle tilfælde kun varer få minutter.

EU har et ansvar for at hjælpe med at opbygge et demokrati og sikre respekt for menneskerettighederne, og i rammerne for engagementet med Irak fastsættes der tre prioriterede områder med det formål at hjælpe med at opbygge grundlæggende tjenester, som f.eks. sundhed og uddannelse, styrke retsstatsprincippet og støtte Menneskerettighedskommissionen.

Partnerskabs- og samarbejdsaftalen vil danne grundlaget for det fremtidige arbejde, men vi skal kræve omgående handling med hensyn til f.eks. afskaffelse af dødsstraffen, beskyttelse af svage og udsatte grupper og styrkelse af demokrati og menneskerettigheder.

Struan Stevenson, for ECR-Gruppen. – (EN) Fru formand, Baroness Ashton! Valget bliver ikke frit og retfærdigt i Irak. For 10 dage siden besluttede kommissionen for retfærdighed og ansvarlighed at udelukke Saleh al-Mutlaq, leder af den irakiske front for national dialog i parlamentet og medlem af det irakiske parlament gennem de sidste fire år. Han er også blevet udelukket fra at deltage i det kommende valg. Det er efter min mening intet tilfælde, at denne forkastelige udelukkelse sammen med udelukkelsen af mere end 500 andre verdslige irakiske politikere blev offentliggjort på netop den dag, hvor Manouchehr Mottaki, Irans berygtede udenrigsminister, besøgte Bagdad. Saleh al-Mutlaq har været en markant kritiker af iransk indblanding i Irak, og nu har mullaherne insisteret på, at han blev fjernet fra valget.

Jeg er lettet over, at den amerikanske vicepræsident, Joe Biden, allerede har protesteret over denne udelukkelse, og jeg håber, at De, Baroness Ashton, vil gøre det samme. Medmindre Saleh al-Mutlaq og de øvrige igen får mulighed for at opstille, må og kan vi ikke anerkende legitimiteten af dette valg.

Willy Meyer, for GUE/NGL-Gruppen. – (ES) Fru formand, Baroness Ashton! Jeg beklager, men jeg deler ikke Deres optimisme. Det er godt at være optimistisk, men vi kan ikke være optimistiske med hensyn til Irak, som tingene ser ud i øjeblikket.

Som bevis for dette har Kommissionen besluttet ikke at udsende observatører, fordi den ikke kan garantere deres sikkerhed. Denne beslutning taler efter min mening for sig selv. Den viser tydeligt, at vi med Irak – og jeg ved, at De ikke vil tale om fortiden, men vi er nødt til at tale om den – har et land, der er blevet ødelagt med mere end 1 mio. døde og 4 mio. hjemløse som følge af en illegal og uretfærdig krig baseret på løgne. Der var hverken masseødelæggelsesvåben eller nogen forbindelse mellem Saddam Hussein og al-Qaeda. Det er den nøgne sandhed. Det eneste, der var sandt, var den nordamerikanske olieindustri's ønske om at få kontrol over råolien i Irak.

Det er den nøgne sandhed. Denne sandhed kan ikke med rimelighed fortsætte med tilstedeværelsen af besættelsestropper, som ødelægger alt. Det ville ikke overraske mig i dag, hvis beslutningen om at forbyde oppositionspartierne resulterede i en reel civil konfrontation. Nogle europæiske ambassader udelukker i øjeblikket ikke muligheden for et militærkup, et faktisk militærkup i Irak. Billedet er derfor meget dystert.

Jeg opfordrer Dem til at arbejde hurtigt for at trække besættelsestropperne tilbage så hurtigt som muligt. Det er den faktor, der forvrænger den sande situation i Irak. FN bør derfor overtage kontrollen og tillade en overgang, der vil sikre en tilbagevenden til normalitet for noget, der aldrig burde have været svigtet, nemlig international lov.

Bastiaan Belder, for EFD-Gruppen. – (NL) Fru formand, fru højtstående repræsentant! Julenat 2009 – mens vi var på juleferie – blev en række kirker i Irak, Mesopotamien, lukket. Trusler om bombninger førte til denne triste situation, ligesom de gjorde året før. I alle tilfælde står kirkerne ofte tomme – med og uden sådanne trusler – da flere og flere kristne forlader landet. Volden mod dem bliver ved med at stige trods deres faldende antal. Inden jul var der tre dødelige angreb i Mosul. De kristne i den tidligere relativt sikre by Kirkuk har

desuden i flere måneder været udsat for en vedholdende bølge af kidnapninger og drab, som har fået kristne familier i hundredvis til at flygte.

Der var omkring 1,5 mio. kristne i Irak i 2003, men nu har mere end halvdelen af dem gennem flugt søgt sikkerhed mod religiøs udrensning, som de islamiske ekstremister står bag. Ser Rådet, EU's 27 medlemsstater, blot stilfærdigt på, mens denne afghanistanisering af Irak finder sted, har en irakisk kristen spurgt. Jeg vil gerne høre den højtstående repræsentants mening om dette. Uanset hvad den måtte være, går Mesopotamien med sit ældgamle kristne samfund ikke en mere tolerant fremtid i møde, og det vil heller ikke være godt for Europas sikkerhed på lang sigt.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Fru formand! Forberedelserne til parlaments- og præsidentvalget den 7. marts har skabt et virvar af aktiviteter, der omfatter dannelsen af nye koalitioner og alliancer. Nogle af den irakiske premierministers modstandere ønsker at genetablere gamle alliancer, som f.eks. den irakiske forenede koalition. På den anden side forsøger premierministeren at få verdslige grupper eller uafhængige kandidater til at gå med i Rule of Law-koalitionen.

Vi må dog ikke glemme, at regeringen efter disse parlaments- og præsidentvalg også skal tilrettelægge folkeafstemningen om Kirkuk. Der er en alvorlig risiko for, at sikkerhedssituationen i Irak vil blive forværret, hvis disse valg drages i tvivl af irakiske grupper eller i tilfælde af interne konflikter.

De primære problemer for myndighederne i Bagdad er udskydelsen af folkeafstemningen om SOFA-aftalen med USA og af vedtagelsen af olie- og gasloven, faldet i olieprisen, det store antal henrettelser – der er i øjeblikket 900 dødsdømte – og anvendelsen af tortur for at opnå tilståelser. Den generelle forværring af menneskerettighedssituationen vækker stor bekymring i EU. Sidst, men ikke mindst er der stigningen i udbredelsen af korruption. Et eksempel, jeg vil nævne, er arrestationen af den tidligere irakiske handelsminister.

Hvad angår forholdet til Irak, søger Rumænien at flytte fokus fra et bidrag til den militære sikkerhed til området for civil sikkerhed. Mit land har vist, at det holder sine løfter over for dets partnere, ved at beholde sin militære tilstedeværelse i Irak, indtil missionen er gennemført.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Fru formand! Det irakiske folks demokratiske resultater skal stadig konsolideres og videreudvikles, og det samme gælder for sikkerhedssituationen. I de senere måneder har der været en opmuntrende gendannelse af alliancer, som har ydet en stor indsats for at overvinde de etnisk-religiøse opdelinger, der har kendetegnet irakisk politik i de senere år. Den succes, som det nye kurdiske parti "Change" har haft, er et eksempel på normaliseringen af det politiske liv i Irak. Valgkommissionens nylige erklæring om, at omkring 500 sunnimuslimske politikere vil blive udelukket fra opstilling, bidrager dog ikke til national forsoning, kan bringe valgprocessen i fare og give ny næring til konflikter. Nyhederne om anvendelsen af dødsstraf er også nedslående. Baroness Ashton og de europæiske ledere bør arbejde for at overbevise de irakiske myndigheder om at afskaffe den. Styrkelsen af EULEX er også vigtig i denne henseende.

1,5 mio. irakere lever stadig i nabolandene. Mange af dem vil aldrig kunne vende tilbage. De europæiske lande, der deltog i invasionen i 2003, bærer et særligt ansvar og bør tage imod flere af disse flygtninge. I den henseende er det på samme måde som ved støtte til internt fordrevne personer, menneskerettighedsspørgsmål generelt og kvinders rettigheder i særdeleshed og kampen mod korruption afgørende, at den irakiske regering genindfører ngo-loven, så samfundet frit kan organisere sig. Det er nødvendigt, at EU støtter interaktionen mellem irakiske og europæiske ngo'er. Et civilt, frit og dynamisk samfund er forudsætningen for konsolideringen af demokrati i Irak.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Fru formand, Baroness Ashton! Trods den enorme indsættelse af internationale styrker og hundredvis af ofre i den internationale koalition, herunder 23 polske soldater, er situationen i Irak stadig dårlig. Det er et land, hvor vi skal håndtere terrorangreb og forfølgelse af religiøse mindretal, herunder det kristne mindretal. Naturligvis er der sket fremskridt, når vi sammenligner med situationen for flere år siden. Vi modtager dog stadig nyheder om terrorangreb, der destabiliserer både Irak og hele Mellemøsten. Terroristerne og sponsorerne af international terrorisme ønsker at destabilisere Irak. Der er meget, som tyder på, at Iran er ansvarlig for sponsoreringen af terrorisme.

Hvad mener De, Baroness Ashton, som EU's højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik om Irans rolle med hensyn til indgriben i Iraks anliggender? Jeg opfordrer Dem til at indtage en mere markant position og samarbejde med USA med henblik på at opnå løsninger, der kan påvirke og presse Iran til at holde op med at blande sig i Iraks indre anliggender. Først da vil vi have mulighed for at skabe en relativ grad af stabilitet i regionen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL). – (FR) Fru formand, fru højtstående repræsentant! Vi deler ikke Deres optimisme hverken med hensyn til situationen i Irak eller med hensyn til fordelene ved koalitionen, da den nærmer sig blindhed. Irak blev invaderet og besat på grundlag af bevidst vildledende information om tilstedeværelsen af masseødelæggelsesvåben.

Som følge heraf blev 17 af EU's 27 medlemsstater trukket med i angrebet på og besættelsen af Irak. Landet ligger i ruiner, dets kulturarv er plyndret, og dets befolkning er dybt splittet. Religiøs fanatisme i landet rekrutter flere og flere reservetropper. Det iranske tyranni griber frit ind i landet. Valg gennemføres på forkastelig og uretfærdig vis.

Hvad vil De og vi gøre for at stille de lande, som løj, og som kunne begynde igen i morgen med Yemen eller et andet land, til ansvar? Hvilke foranstaltninger agter De at iværksætte for at fordømme besættelsesmagterne for at have grebet til ikkekonventionelle kemiske og radiologiske våben og ammunition med depleteret uran, hvis konsekvenser for kommende generationer er velkendte? Hvordan kan vi sikre, at disse våben ikke bruges i Afghanistan, når vi vendte det blinde øje til situationen i Irak?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Vi glæder os inderligt over det kommende valg i Irak, fordi det markerer endnu et skridt hen imod demokrati. Det vil ikke være et frit og retfærdigt valg, men vi må tage et lille skridt ad gangen.

Den økonomiske, handelsmæssige, kulturelle og finansielle genopbygning af Irak og sikringen af landets sikkerhed er grundlæggende forudsætninger for udviklingen af demokrati, men vi skal også fremme en styrkelse af landets institutioner. Den fredelige sameksistens af forskellige etniske og religiøse grupper i Irak kan sikres gennem en fornyelse af institutioner med gennemførelsen af en føderal konstruktion – føderalisme – der giver bred autonomi til de forskellige regioner inden for rammerne af en enhedsstat. Erfaringerne fra det irakiske Kurdistan kan være et nyttigt referencepunkt.

Jeg vil derfor gerne høre, hvad Baroness Ashton, den højtstående repræsentant, mener om det institutionelle aspekt af landet.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Fru formand! Der tales naturligvis meget om vold og frygtelige handlinger, når der tales om Irak, men det kan ikke benægtes, at en demokratiseringsproces finder sted i landet.

Jeg vil minde Dem om, at 3 912 kvinder ganske åbent opstillede til lokalvalgene i Irak sidste år. Det er omtrent 10 opstillede kvinder for hvert sæde. Det må ses som noget positivt, navnlig i et arabisk land. Det gav os også håb forud for dette års parlamentsvalg den 7. marts, navnlig da sunnimuslimerne deltog i lokalvalgene. Som det allerede er blevet sagt, afviste regeringens kommission, at give 14 sunnipartier og flere hundrede enkeltpersoner tilladelse til at deltage i valget. Blandt de berørte er forsvarsminister Abdul-Qadir al-Obaidi og Saleh al-Mutlaq, leder af den sunniledede irakiske front for national dialog.

Det irakiske parlamentsvalg er naturligvis afgørende for landets fremtid og for den fremtidige demokratisering af Irak, navnlig med hensyn til Iraks etniske og religiøse samhørighed. Jeg vil også understrege, at vi skal tale åbent om behandlingen af de etniske og religiøse mindretal i Irak. Som allerede sagt bliver det irakiske parlamentsvalg afgørende for, hvordan vi ser på Irak i den nærmeste fremtid. Hvad mener EU's højtstående repræsentant, Baroness Ashton, at EU kan gøre for at gøre det kommende parlamentsvalg i Irak mere vidtfavnende og demokratisk?

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Fru formand! I de senere år har EU i betydelig grad styrket sine forbindelser og sin indflydelse i landene i Nærøsten. EU har altid tildelt Irak stor opmærksomhed og har sammen med det internationale samfund deltaget i både genopbygningen af Irak og i fredsbevarende missioner og sikkerhedsmissioner. Forskellige grupper kæmper nu om magten i landet, hvilket hæmmer gennemførelsen af reformer, som er blevet indledt inden for forskellige områder i landet. 14 partiers udelukkelse fra deltagelse i det valg, der gennemføres, giver også anledning til bekymring. Irak har valgt vejen til demokrati, og derfor skal både EU og andre lande kræve og om nødvendigt hjælpe med at sikre, at de accepterede internationale forpligtelser overholdes, og at menneskerettigheder og frihedsrettigheder respekteres. Irak er efter min mening parat til tæt samarbejde med EU. Aftalememorandummet mellem EU og Irak om energisamarbejde, som blev indgået i mandags, viser dets ønske om at udvikle et langvarigt samarbejde til gavn for begge parter. Energimæssigt er Irak et meget vigtigt land for EU, men sikring af energiforsyningen hænger uundgåeligt sammen med økonomisk og politisk stabilitet i landet, som har manglet i den seneste tid. Dette er helt klart en langsigtet proces, men EU, den højtstående repræsentant og det internationale samfund skal efter min mening tilvejebringe midler og løsninger, som kan gøre principperne om menneskerettigheder og retsstatsprincippet til grundstenene i Iraks fremtidige politik.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Fru formand, Baroness Ashton! Hvis jeg skal beskrive Baroness Ashtons tale med ét udtryk, ville jeg betegne den som officiel optimisme. Europa og vores vælgere forventer dog efter min mening noget konkret, og de forventer sandheden. Politikere viser, hvem de er, ikke kun ved det, de siger, men også ved det, de ikke siger, og jeg hørte i den højtstående repræsentants tale ikke noget om de forhold, der har chokeret en betydelig del af den europæiske offentlighed, herunder offentligheden i mit eget land. Jeg tænker f.eks. på den udbredte forfølgelse af mindretal i Irak, herunder kristne, hvilket jeg understreger. Det er en realitet, som vi kan være sikre på.

Jeg mener, at min kollega, hr. Poreba, havde ret i det, han sagde for et øjeblik siden om iransk indblanding i Irak. Gælder det samme ikke for de irakiske myndigheder og deres skandaløse intervention i Camp Ashraf, som huser iranske flygtninge? Gør de irakiske myndigheder ikke netop dette? Dette skal efter min mening fremhæves meget tydeligt, især fordi de irakiske myndigheder modtager finansiel støtte fra EU, som de derefter bruger på en særdeles upassende måde, f.eks. i forbindelse med interventionen i Camp Ashraf.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru formand! Irak kan efter min mening bruges som et eksempel på, hvordan det nogle gange kan være nødvendigt at bruge magt for at brække ryggen på et diktatur, der ødelægger tusindvis af modstandere ved hjælp af kemiske våben. Disse beslutninger er vanskelige. Jeg synes derfor, at vi i dag, hvor vi taler om Irak, skal mindes de tusinder af soldater fra USA, Italien, Polen og andre lande, som er faldet i Irak, og sende en tanke til deres familier. De tog dertil i troen om, at de skulle tjene en god sag, og Irak er, som vi hører i dag, på vej til at opbygge et demokrati.

Jeg ved, at vi i dag opfordrer den højtstående repræsentant til at være mere aktiv, men vi ønsker at EU skal være aktivt. Tag til Irak, og fremlæg en evaluering af situationen, så den støtte, som EU yder, bruges på de betingelser, der er nævnt her, og navnlig med hensyn til beskyttelsen af mindretal.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru formand! Det er et tilfælde, at kun polske medlemmer taler i øjeblikket, men vi har erfaring fra Polens og de polske soldaters deltagelse i genoprettelsen af sikkerhed i Irak.

Jeg er enig med Baroness Ashton i, at situationen i Irak heldigvis er lidt bedre end tidligere, men den er stadig ret skrøbelig. Parallelt med de forskellige foranstaltninger, som EU iværksætter, vil jeg foreslå to specifikke foranstaltninger, fordi de efter min mening mangler. Den første vedrører et forhold, der ikke er blevet nævnt i dag. Det er overordentlig vigtigt for udviklingen og stabiliseringen af Irak, at der vedtages et program for uddannelse af unge irakere i Europa, fordi der i Irak stadig er mangel på læger, ingeniører og specialister i vanding. Vi kan yde en stor hjælp til Irak på den måde. Den anden foranstaltning vedrører beskyttelse af kulturelle klenodier, der findes i Irak. EU bør navnlig hjælpe med at genopbygge Babylon. Dette er et klenodie, som alle i verden skal bidrage til at beskytte.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Fru formand, Baroness Ashton! Mit spørgsmål vedrører det aftalememorandum, der er indgået for energisektoren. Mener De, at vi kan opnå yderligere udvikling sammen med hr. Oettinger eller hr. De Gucht? Efter min mening vil økonomisk genopbygning være løsningen, når det drejer sig om at sikre mere stabilitet i Irak. Hvis vi forbedrede forbindelserne inden for energisektoren, navnlig ved at vi leverede mere europæisk udstyr til bedre udnyttelse af energireserverne i Irak og til gengæld købte energi der, ville vi opnå en win-win-situation for begge parter. Et initiativ i løbet af de næste par uger ville være særdeles relevant i denne henseende.

Catherine Ashton, *EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik/næstformand i Kommissionen.* – (EN) Fru formand! Endnu en gang tak til alle for en vigtig og interessant forhandling. Jeg vil forsøge at opsummere nogle af de klare problemer, som medlemmerne er mest bekymrede over.

Jeg først anerkende den vigtighed, som medlemmerne tillægger problemet med mindretal. Som medlemmerne er bekendt med, er ét af de grundlæggende elementer i vores arbejde inden for rammerne af partnerskabs- og samarbejdsaftaler netop at sikre, at menneskerettigheder er kernen i vores aftaler. Vi håber, vi snart kan undertegne denne aftale med Irak, og jeg accepterer og lover så vidt muligt at sikre, at problemerne med mindretal forstås. Det er tydeligvis af stor betydning.

Jeg er også enig i det mål med hensyn til dødsstraf, som flere medlemmer har nævnt. Vores mål er bestemt at få den afskaffet af alle de grunde, som medlemmerne korrekt har fremhævet.

Jeg er endvidere enig i, at vi skal konsolidere og styrke de politiske processer, hvilket vil være af stor betydning i alt, hvad vi gør, og at vi navnlig skal sikre, at vi i forbindelse med det kommende valg har erkendt, hvad det

er, vi ønsker at opnå. Jeg forstår de punkter, en række medlemmer har rejst, herunder hr. Costa og hr. Stevenson, vedrørende problemerne med kommissionens beslutning om udelukkelse af kandidater.

Godkendelsen af kandidater har altid været en del af processen før et valg. Der er en appelprocedure, og jeg har tillid til, at den vil forløbe korrekt. Jeg vil også sige, at vi planlægger at udsende vores EU-mission i næste uge, seks uger før valgdagen, og at det vil sætte os i stand til på første hånd nøje at følge processen før valget, som er af stor interesse. Vi har tillid til og tror, at de irakiske myndigheder vil sikre en valgproces, der omfatter alle parter, af alle de grunde, som medlemmerne nævnte helt tydeligt i deres taler.

Flere medlemmer nævnte også spørgsmålet om aftalememorandummet om energi og dets betydning og vigtighed. Vi understreger i den forbindelse klart, at Irak er en enhedsstat, og at vores samarbejde er med regeringen for hele Irak. Vi støtter fuldt ud Iraks fortsatte status som en suveræn enhedsstat. Inden for dette område er det vigtigt at forbedre samarbejdet – og jeg hørte, hvad der blev sagt navnlig af hr. Rübig, der beskrev behovet for at overveje dette samarbejde yderligere. Jeg vil give denne melding videre til den indstillede kommissær.

Når jeg siger, at der er et problem med sikkerheden, er jeg også opmærksom på, at Kirkuk er et meget vigtigt problem sammen med andre omstridte grænser. Jeg beskrev det som én af Iraks største udfordringer i øjeblikket. Jeg mener helt klart, at Irak selv skal løse disse problemer. Det er Irak, som skal håndtere det. Jeg vil dog gerne støtte FN's bistandsmission for Irak, som har ydet en betydelig indsats med henblik på at indlede en dialog og en proces. For at være på den sikre side forventer jeg dog ikke, at dialogen vil nå op på et væsentligt niveau inden valget, i netop denne fase.

Lige et par ekstra ord om energisamarbejdet. Det er efter vores mening en del af indsatsen for at udvikle en omfattende og integreret energipolitik for Irak. Det handler om forsyningen og forsyningssikkerheden mellem Irak og EU og bør naturligvis omfatte udviklingen af vedvarende energi, navnlig sol- og vindenergi, og forbedring af energieffektivitetsforanstaltningerne i Irak. Jeg håber, at vi også kan etablere et samarbejde inden for teknologi, forskning og industri i de kommende måneder og år. Det punkt blev fremført tydeligt.

For at gå videre til spørgsmålet om den nylige aflysning af delegationen rejste hr. Meyer spørgsmålet om kommende sikkerhedshensyn. Vi ønsker bestemt at se en forbedring i forholdene, som jeg har angivet, så der kan udsendes en valgobservationsmission med deltagelse af medlemmer af Parlamentet. Dette vil være af stor betydning for medlemmerne i den kommende proces, og, som jeg sagde, vil vi snart udsende repræsentanter.

Flere medlemmer rejste spørgsmålet om tilbagetrækning af tropper. Præsident Obama har naturligvis annonceret en tilbagetrækning af alle kamptropper inden august 2010, hvilket i praksis betyder, at tilbagetrækningen vil blive indledt kort efter det nationale valg. Det er igen af betydning og vigtighed. Jeg har allerede sagt, at vi snart udsender valgkontrollører, som forhåbentlig vil hjælpe os med at løse de problemer, medlemmerne har nævnt i den forbindelse.

Hvad angår Camp Ashraf, har vi konsekvent og gentagne gange mindet Irak om, at dette komplekse problem skal håndteres i fuld overensstemmelse med international lovgivning og bestemt uden vold.

For at komme tilbage til udgangspunktet er jeg optimistisk med hensyn til Irak. Der er betydelige udfordringer, og medlemmerne har med rette mindet os om disse betydelige udfordringer. Vi kan dog med det kommende valg og med muligheden for øget samarbejde se en mulighed for EU med dets værdisystemer og de ting, vi især lægger vægt på: menneskerettigheder, mindretallets rettigheder, problemerne med dødsstraf, udvikling af et stærkt samarbejde om energisikkerhed og -forsyning og tættere samarbejde med regeringen, samtidig med at vi præciserer vores forventninger – en fremtid for Irak, der er fredelig og demokratisk. Vi skal sikre, at vi hele tiden arbejder hen imod dette mål.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted på det næste møde i februar i Strasbourg.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Jeg kender kun få lande relativt tæt på Europa, som har kunnet udskyde deres "demokratiseringsproces" i flere årtier. Irak, hvor enheder fra EU-lande desværre har efterladt negative spor, er bestemt et af dem. I øjeblikket ligger en af de mest verdslige stater i den islamiske verden i ruiner med konstante stridigheder mellem tre af dens samfundsgrupper. Det eneste, der står tilbage fra fortiden, er blot minder om landets relativ gode uddannelses- og sundhedssystemer og en forholdsvis udbygget

infrastruktur. Det er det eneste land i regionen, hvor det kurdiske mindretal var selvstyrende, selv om landet på ingen måde blev ledet af et ideelt demokratisk styre. Spørgsmålet er dog i det store hele, hvilket land i regionen vi kan beskrive som et land med et ægte demokratisk styre? Den fuldstændige ødelæggelse af den irakiske stat efter den amerikanske hærns invasion repræsenterer sammen med den delvise nedbrydning af landets infrastruktur af social-, sundheds- og uddannelsessystemer et gigantisk tilbageskridt. Skalkeskjulet af et såkaldt demokratisk valg kan på ingen måde skjule det. De aktuelle forsøg på at bortlede opmærksomheden fra de nuværende problemer ved hjælp af iscenesatte retssager mod fremtrædende personer fra Saddam Husseins regime er naive. Kun en person uden kendskab til situationen overhovedet vil tro på, at situationen kan blive bedre på denne måde. Det eneste positive ved den seneste periode er, at både den amerikanske regering og den irakiske regering har indset, at forbedring ikke er mulig uden et godt forhold til Iran.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg glæder mig over den optimistiske tone i Baroness Ashtons tale, men jeg vil alligevel fastholde en vis skepsis i min vurdering af situationen i Irak. Trods mange forestillinger er landet stadig ustabil internt, og det kan bestemt ikke siges, at demokratiet har "slået rod". Vi kan ikke tale om stabilisering i et land, inden for hvis grænser mellem 1,8 og 1,9 mio. borgere er fordrevne, mens endnu 1 mio. har forladt landet, og flygtningene lever under særdeles fattige forhold.

Det er afgørende, at vi kontrollerer de metoder, der aktuelt bruges til at forsyne flygtninge i Syrien og Jordan samt fordrevne flygtninge i Irak med støtte fra udlandet. Denne støtte skal sikres i en tilstrækkelig lang periode. Hvor længe? Det ved vi stadig ikke. Ligesom en læge ikke standser behandlingen ved de første tegn på bedring, må vi dog ikke lade os vildlede af overoptimistiske prognoser.

(Mødet udsat kl. 19.25 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

8. Anden revision af AVS-EF-partnerskabsaftalen (Cotonou-aftalen) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Eva Joly om den anden revision af partnerskabsaftalen AVS-EF (Cotonou-aftalen) (2009/2165(INI)) (A7-0086/2009).

Eva Joly, ordfører. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Revisionen af Cotonou-aftalen giver os mulighed for at drage nytte af de kriser, vi oplever: den økonomiske og finansielle krise, den sociale krise, fødevarekrisen, klimaændringerne, energiudfordringerne og den stadige eksistens af ekstrem fattigdom.

Den dominerende økonomiske model er stadig modellen for det løsslupne frie marked, og vores livsstil har ikke kun vist sine begrænsninger, men har faktisk forårsaget disse multidimensionale kriser uden fortilfælde. Vi skal derfor radikalt revidere alle vores politikker.

Den betænkning, der i dag er blevet forelagt Dem og enstemmigt vedtaget af medlemmerne af Udviklingsudvalget, er efter min mening det første skridt på vej mod denne nødvendige revision.

Vi skal primært respektere kravet om sammenhæng. EU's handelspolitik, fiskeri og landbrug skal udformes på en sammenhængende måde og på en måde, som sikrer bæredygtig udvikling, og som bekæmper fattigdom og garanterer alle en anstændig levestandard og indkomst.

Jeg må desværre sige, at dette ikke er tilfældet i dag. Ved at gøre handel til et mål i sig selv og ikke til et middel til at støtte udviklingspolitikken ofrer EU befolkningerne i udviklingslandene til fordel for de multinationale selskaber. Forhandlingerne om de økonomiske partnerskabsaftaler forårsager derfor med rette kontroverser mellem AVS-landenes regeringer, sammenslutninger og civilsamfundet, der opfatter dem som en trussel mod deres økonomier.

Landbrug er et af mest problematiske områder og ignoreres stadig i tragisk grad i samarbejdet mellem EU og AVS-landene. Selv om landbrugsområder og denne sektor repræsenterer mere end 60 % af befolkningen og beskæftigelsen, er deres andel af de europæiske midler til AVS-lande næsten ikkeeksisterende.

Det skal ændres. Hvordan kan vi udrydde fattigdom, hvis vi ikke udpeger fødevarer suverænitæt som en prioritet? Landbruget skal være hjertet i EU's udviklingspolitik. Det er ganske enkelt nødvendigt at hjælpe udviklingslandene og de lokale landbrugere med at sikre, at de har fødevarer suverænitæt, fordi fødevarer suverænitæt, ligesom den demokratiske legitimitæt af disse landes regeringer, i dag trues af et nyt og

særlig bekymrende fænomen, nemlig udenlandske investorers opkøb af landbrugsjord efter stigningen i fødevarerpriser i 2007.

Kina, Saudi-Arabien og endda Qatar ejer nu tusindvis af hektarer i udviklingslande. EU og AVS-landene skal tage fat på dette problem, som sandsynligvis vil skabe voldelige konflikter og oprør som følge af sult, navnlig ved at gøre adgangen til naturlige ressourcer, som f.eks. jord og vand, til en af den lokale befolknings grundlæggende og ukrænkelige rettigheder.

Et andet problem, der er vigtigt for mig, er problemet med skattely. Følgerne af disse er slemme nok for industrilandene, men de er endnu værre for økonomierne og de politiske institutioner i udviklingslandene. De ulovlige finansielle strømme, som de tillader, svarer angiveligt til et beløb, der er så meget som 10 gange større end beløbet for den officielle udviklingsbistand.

Standsningsen af denne blødning er et spørgsmål om sammenhæng og troværdighed. Et første skridt kunne være indførelse af bindende ordninger, som pålægger de multinationale selskaber automatisk at oplyse om deres overskud og de skatter og afgifter, de erlægger i alle de AVS-lande, hvor de er aktive. Det ville begrænse omfanget af misbrug og tab for udviklingslandene.

Endelig vil jeg benytte denne forhandling til endnu en gang at understrege det demokratiske underskud af denne revision, som parlamenterne ikke er blevet inddraget i. Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU skal dog styrkes.

Jeg håber, at forhandlerne vil benytte den lejlighed, de gives, til at foretage de nødvendige ændringer af dette partnerskab og gøre det til en succes, som primært vil være til gavn for befolkningerne i AVS-landene.

Vital Moreira, *ordfører for udtalelse fra Udvalget om International Handel*. – (PT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Udvalget om International Handel, som jeg har æren af at være formand for, har besluttet at tage stilling til den igangværende revision af Cotonou-aftalen af to grunde.

For det første er handel en afgørende del af forholdet mellem AVS-landene og EU. For det andet har Cotonou-aftalen resulteret i nye økonomiske partnerskabsaftaler, som grundlæggende er handelsaftaler.

Vi har derfor besluttet at deltage ved at fremlægge en betænkning, som jeg er ordfører for.

I denne betænkning udtrykker vi bekymring over to ting: for det første med hensyn til detaljerne i de økonomiske partnerskabsaftaler og de parlamentariske overvågningsinstitutioner, de har etableret, f.eks. Cariforum, og for det andet med hensyn til udnyttelsen af synergieffekterne, samtidig med at begge institutioners autonomi respekteres. Med andre ord respekt for synergieffekterne mellem Den Blandede Parlamentariske Forsamling, der er bindeled mellem EU og AVS-landene, og de nye interparlamentariske institutioner i forbindelse med de økonomiske partnerskabsaftaler.

Karel De Gucht, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg sætter stor pris på Deres interesse for denne anden revision af Cotonou-aftalen. Det er også med stor interesse, at jeg har læst betænkningen fra Udviklingsudvalget, som giver en skarp analyse af de forhold, det drejer sig om. Vi prioriterer i hele processen at holde Parlamentet informeret, som vi har gjort det i de seneste måneder.

Der er kommet skred i forhandlingerne, og de er nu i den sidste fase. Det næste fælles ambassadørmøde vil vise værdien af disse drøftelser. Vi er på vej mod et ekstraordinært fælles ministermøde som afslutning på forhandlingerne i marts, som det er anført i Cotonou-aftalen.

Jeg vil nu komme med nogle betragtninger om betænkningen. Betænkningen har først og fremmest været medvirkende til at opretholde visse holdninger i EU. Blot for at nævne nogle af dem: Deres holdning til styrkelsen af de nationale AVS-parlamerter, til Den Internationale Straffedomstol og til andre menneskerettighedsspørgsmål bekræftede vores forhandlingsposition. Vi er ligeledes enig i den betydning, De tillægger klimaændringer og fødevarerikkerhed, og det vil blive afspejlet i det endelige resultat.

Jeg vil fokusere på fire punkter, og jeg vil starte med vigtigheden af den parlamentariske dimension i form af Den Blandede Parlamentariske Forsamling, som betænkningen tillægger stor betydning. Kommissionen ønsker at styrke den parlamentariske dimension i Cotonou-aftalen. Vores intention er derfor ikke at svække Den Blandede Parlamentariske Forsamling. Tværtimod skal Kommissionens forslag ses inden for den bredere ramme, hvor de parlamentariske overvågningsfunktioner styrkes navnlig med henblik på eksisterende og kommende økonomiske partnerskabsaftaler (ØPA'er) og programmer under Den Europæiske Udviklingsfond. Vi skal sikre maksimal synergi mellem de økonomiske partnerskabsaftaler og Cotonou-institutionerne,

herunder mellem regionale møder under Den Blandede Parlamentariske Forsamling og de parlamentariske organer for de økonomiske partnerskabsaftaler. Inden for disse nye rammer ville det være fornuftigt at reducere omfanget af Den Blandede Parlamentariske Forsamlings plenarmøder. Kommissionen erkender dog, at det spørgsmål skal afgøres i samråd med de berørte partner, og er derfor villig til at genoverveje sin holdning. Samtidig ønsker vi at høre mere om, hvordan Parlamentet ser Den Blandede Parlamentariske Forsamlings rolle og funktionsmåde i et politisk og institutionelt miljø under forandring.

Indgåelsen af økonomiske partnerskabsaftaler kræver ikke kun, at der sikres synergi mellem dem og Cotonou-institutionerne, men kræver også en opdatering af Cotonou-handelsbestemmelserne, da Cotonou-handelssystemet i dag er forældet. Vi er blevet enige med AVS-partnerne om, at vi vil fortsætte forhandlingerne hen imod regionale europæiske partnerskabsaftaler. I den forbindelse vil jeg som kommissær for udvikling understrege, at det hverken er politisk ønskværdigt eller juridisk muligt at indføre unilaterale EU-handelsordninger, som f.eks. GSP eller GSP+, inden for rammerne af Cotonou, som det foreslås i udkastet til betænkningen, da disse afhænger af autonome EU-ordninger. I modsætning dertil glæder Kommissionen sig over opfordringen til, at Cotonou lægger større vægt på handels- og udviklingsforhold generelt og bistand til handel i særdeleshed.

I betænkningen udtrykker De bekymring over, at indgåelsen af økonomiske partnerskabsaftaler og stigende regionalisering kan underminere AVS-gruppens kohærens. Kommissionen mener, at regional differentiering inden for rammerne af Cotonou snarere er en mulighed end en trussel. Regional integration er afgørende for AVS-landenes udvikling, og vi skal tage højde for denne virkelighed i Cotonou, så vi bedre kan støtte deres egen indsats for at nå dette mål. Dette betyder på ingen måde, at AVS-gruppen splittes, og vores AVS-partnere er generelt enige i denne tilgang.

Jeg vil kort kommentere sektorpolitikker, som De understreger i Deres betænkning. Vi er helt enige i vigtigheden af klimaændringer og vedvarende energi, som allerede indgår i den nuværende revision. Vi vil ligeledes inkludere fødevarerikkerhed i den regionale dimension.

De understreger også vigtigheden af god regeringsførelse på skatteområdet. God regeringsførelse er et grundlæggende princip i Cotonou-aftalen. Med udgangspunkt i artikel 9 i Cotonou-aftalen er Kommissionen i gang med at udforme en ny politik om god regeringsførelse på skatteområdet inden for rammerne af udviklingssamarbejde. Vi søger også at behandle disse aspekter i den igangværende revision. Jeg kan derfor bekræfte, at vi er enige i Deres målsætning, som er at skabe retfærdige, effektive og vækststyrkende beskatningssystemer og skattemyndigheder samt styrke udviklingslandenes deltagelse i internationale skatteprocesser.

Endelig bemærker jeg, at De beklager, at Kommissionen ikke har inddraget et bredere udvalg af aktører inden iværksættelsen af revisionsprocessen – punkt 2 og 8. Jeg er helt enig i, at der vedrørende fremtiden for forbindelserne mellem AVS og EU efter 2020 er behov for en omfattende høringsproces, muligvis i form af en grønbog. Vi skal vurdere resultaterne af denne revision og udnytte de høstede erfaringer.

Cristian Dan Preda, for PPE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest lykønske fru Joly med udformningen af denne betænkning. De emner, der er omhandlet i betænkningen, er særdeles vigtige for at sikre, at Cotonou-aftalen forbliver grundlaget for et solidt partnerskab med AVS-landene og et relevant instrument i arbejdet med de nye udfordringer, som disse lande står over for.

Forhandlingerne gennemføres i en atmosfære, der, som vi alle ved, er vanskelig og kompleks. På den ene side er AVS-landene dybt ramt både af den økonomiske og finansielle krise og af manglen på fødevarerikkerhed og konsekvenserne af klimaændringer. På den anden side står alle parterne i forhandlingerne over for en institutionel udfordring, der kræver, at tendenserne mod en regionalisering af forholdet mellem AVS-landene og EU afspejles på en passende måde. Vi skal fra i dag sikre, at den reviderede tekst indeholder alle de elementer, der er nødvendige for et samarbejde, som kan fremme effektiv udvikling og bidrage til opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene i AVS-landene.

Jeg vil også understrege, at jeg har fremsat fem ændringsforslag på vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater). Jeg tror, at de vil sikre en mere nuanceret formulering af nogle af forslagene i betænkningen. Det er f.eks. vigtigt, at vi i punkt 29 insisterer på begrebet ejerskab i forbindelse med landbrugsjord.

Hvad angår spørgsmålet om etablering af en ordning, hvor multinationale selskaber forpligtes til at oplyse om deres overskud, skal den efter min mening etableres på internationalt plan. I punkt 25 er det vigtigt klart at henvise til håndteringen af problemet med fødevarerikkerhed på en ensartet måde som en del af EU's

udviklingspolitik. Endelig afspejler synspunktet om tilbagetagelsesaftaler med tredjelande i punkt 31 ikke PPE-Gruppens holdning til dette spørgsmål.

Harlem Désir, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil også lykønske fru Joly med hendes arbejde, betænkningen og indsatsen for at tage bidragene fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet i betragtning. Vi kan, selv om vi igen har fremsat ændringsforslag, se vores bidrag i det beslutningsforslag, hun har fremlagt.

For vores gruppe er partnerskabet mellem EU og AVS-landene en del af en historisk forpligtelse, som skal bevare sit specifikke kendetegn, der ikke må blive udvandet, heller ikke af behovet for at overholde visse regler, f.eks. WTO's regler. For os er det vigtigste, at dette partnerskab navnlig bevarer sammenhængen mellem alle EU's politikker – handelspolitik, budgetpolitik – og målsætninger på udviklingsområdet, men også med indsatsen for at fremme fred, sikkerhed, demokrati og menneskerettigheder i AVS-landene.

Det er ikke kun et spørgsmål om at pålægge en model, men at samarbejde med disse lande for at sikre deres udvikling, som skal være bæredygtig udvikling. I den henseende er det vigtigt, at denne revision sætter os i stand til at inddrage nye elementer fra de sidste fem år: kampen mod klimaændringer, teknologioverførsel, støtte til udvikling af vedvarende energi, kampen mod fødevarekriser og dermed støtte fokus på fødevareresuverenitet i vores landbrugssamarbejde, finansiel deregulering, god regeringsførelse på skatteområdet og kampen mod skattely. Vi kan se vores bidrag i alt dette.

Jeg vil fremhæve to punkter. Hvad angår handel, vil en række bestemmelser i Cotonou-aftalen blive overflødige med gennemførelsen af de økonomiske partnerskabsaftaler, men vi ønsker, at aftalen stadig nævner, at de handelsklausuler og handelsordninger, som AVS-landene nyder godt af, ikke må blive mindre gunstige end dem, som de tidligere nød godt af. Vi mener, at vi bør integrere GSP, de midlertidige økonomiske partnerskabsaftaler og alle disse bestemmelser i revisionen af Cotonou-aftalen.

Hvad angår migration – vores kolleger i gruppen understreger dette – er det efter vores mening vigtigt, at det faktisk nævnes, at migrationsaftalerne skal sikre migranternes rettigheder, og at vi ikke accepterer transitordninger til lande, der ikke garanterer respekt for menneskerettighederne.

Louis Michel, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg lykønsker også fru Joly med nøjagtigheden og målrettetheden i hendes betænkning og med den meget præcise analyse, den indeholder.

Den anden revision af Cotonou-aftalen skal forbedre Loméreglerne og samtidig konsolidere enheden, sammenhængen og solidariteten mellem AVS-landene. Denne aftale skal naturligvis garantere, at disse lande kan overtage kontrollen med deres udviklingspolitik.

Det skal derfor kræves, at parlamenterne i vores partnerlande programmerer, igen behandler og overvåger aftalen. Jeg ved, at det naturligvis er en udfordring, men vi skal yde en særlig indsats for at opmuntre disse parlamenter. Det er en forventning, som vi også skal give direkte udtryk for over for myndighederne i vores partnerlande. Visse regeringer er, som De ved, tilbageholdende, når det drejer sig om at opmuntre til parlamentarisk debat i deres lande.

Jeg opfordrer også navnlig til en styrkelse af den parlamentariske kontrol og Den Blandede Parlamentariske Forsamlings rolle, navnlig via indførelse af bestemmelser i Cotonou-aftalen, som vil give Den Blandede Parlamentariske Forsamling mulighed for at modtage nationale og regionale strategidokumenter med henblik på at drøfte dem. I fremtiden skal de nationale og regionale parlamenter også efter min mening høres mere systematisk om processen i forbindelse med udformning af nationale og regionale strategidokumenter.

Jeg vil sige et par ord om tilrettelæggelsen af Den Blandede Parlamentariske Forsamlings arbejde. Vi skal bevare to sessioner. Hvis vi reducerer dem til én session, sender vi et meget negativt budskab til vores partnere. Regionale møder skal måske tilrettelægges tættere på hinanden. Den 25. januar fremsætter jeg konkrete forslag i den henseende til Den Blandede Parlamentariske Forsamlings præsidium.

Af hensyn til sammenhængen og effektiviteten skal de parlamentariske organer, der er ansvarlige for overvågningen af økonomiske partnerskabsaftaler, bestå af medlemmer af Den Blandede Parlamentariske Forsamling, så deres udviklingsdimension bedre kan sikres. Endvidere glæder jeg mig over kommissærens bemærkninger, da han udtrykte sig lige så klart om denne erklæring som den næste kommissær for handel. Jeg tvivler ikke et sekund på kommissærens oprigtighed, når han siger, at han vil tilføre en udviklingsdimension til disse økonomiske partnerskabsaftaler.

Endelig skal revisionen af Cotonou-aftalen omhandle en stigning i bistanden og finansieringen til AVS-landene med henblik på at hjælpe dem med at iværksætte de nødvendige foranstaltninger for at bekæmpe klimaændringerne.

Nirj Deva, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vi bliver ved og ved. Vi bliver ved med at tale om at afhjælpe fattigdom. Dette er den 10. version af Den Europæiske Udviklingsfond. Vi har pumpet omkring 350 mia. EUR i indsatsen for at afhjælpe fattigdom, men alligevel er fattigdommen steget.

Hvorfor har vi politikker og programmer i AVS-landene, som vi aldrig har haft i vores egen europæiske historie? Provinserne i Bruxelles eller Brabant er ikke blevet rigere eller har udryddet fattigdom ved at skabe det, som vi forsøger at gøre i AVS-landene. Vi har skabt velstand i Europa ved at skabe velstand. Hvordan skaber vi velstand i AVS-landene?

Fru Joly har meget interessant konstateret, at kapitalflugt finder sted. Hun siger, at otte gange det, vi tilfører disse lande, går ud igen. Hvorfor anvendes kapitalen ikke i disse lande? Hvorfor skaber vi ikke et grundlag, som sikrer, at kapitalen bliver i landene og bruges til at skabe job og velstand? Indtil vi har besvaret disse spørgsmål, spilder vi skatteydernes penge uden faktisk at redde ét eneste menneske fra fattigdom.

Gabriele Zimmer, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Min gruppe støtter fru Jolys betænkning. Vi opfordrer til, at bl.a. følgende problemer tages i betragtning: hensyntagen til konsekvenserne af klimaændringer og de nødvendige tilpasningsforanstaltninger for AVS-landene, AVS-landenes bekymring for, at EU's regionale forhandlinger med grupper af AVS-lande vil underminere solidariteten inden for AVS-gruppen, og muligheden for at støtte de nødvendige investeringer inden for offentlige tjenester og offentlige infrastrukturer med IB-kreditter på grundlag af Cotonou-aftalen. Samtidig er vi imod medtagelsen af kvoter for hjemsendelse af migranter fra EU til AVS-landene som en del af disse forhandlinger.

Den første revision af Cotonou-aftalen omhandlede den politiske dimension. Nu omhandler aftalen den parlamentariske dimension, og derfor er idéen om at indskrænke møderne i Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU til én gang om året uforståelig.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Hr. formand! Jeg blev chokeret, da jeg under en fødevarekonference så et skilt, der blev båret af den afrikanske delegation, med teksten: Afrika må ikke fodres. Vi bør indse, at Afrika ikke har brug for bistand, men selvbestemmelse over fødevarer. Det er interessant, at den afrikanske befolkning og de afrikanske landbrugere har samme interesse som Østeuropas efterkommunistiske landbrugere og befolkninger eller – for at sætte det endnu mere på spidsen – de franske landbrugere og den franske befolkning, nemlig de lokale landbrugeres behov for at kunne bestemme, hvad de vil producere, og hvordan de vil producere og sælge deres produkter på det lokale marked. Og den lokale befolknings interesse er at kunne spise lokalt producerede sunde og gode kvalitetsfødevarer. Idéerne om et liberaliseret globalt frit marked på den ene side og selvbestemmelse over fødevarer på den anden tilhører to forskellige begrebssystemer. Vi skal dog tydeligere støtte selvbestemmelsen over fødevarer.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Den anden revision af Cotonou-aftalen kommer på et meget interessant tidspunkt, fordi den muliggør en analyse af aftalens bestemmelser i lyset af en virkelighed i drastisk forandring. Der er sket meget siden den sidste revision i 2005: kriser inden for økonomi, fødevarer, energi og finansiering og ændringer som følge af klimaforhandlinger og deres konsekvenser for udviklingslandene.

Noget, der må interessere medlemmerne af Parlamentet, er dog Den Blandede Parlamentariske Forsamlings rolle og de mulige forsøg på at begrænse dens mødehyppighed og rolle. Jeg glæder mig meget over kommissærens erklæring om, at Kommissionen ikke har sådanne intentioner. Dette er vigtigt, fordi hverken Parlamentet, Den Blandede Parlamentariske Forsamling eller parlamenterne i AVS-landene deltog i den beslutningsproces, der har ført til ændringerne i aftalen.

Et andet vigtigt spørgsmål er regionaliseringen af forbindelserne mellem EU og AVS-landene og navnlig karakteren af denne regionalisering. Jeg er ikke modstander af regionalisering, men jeg mener ikke, at regionale møder i Den Blandede Parlamentariske Forsamling må erstatte plenarmøder. Det ville i øvrigt være mere naturligt, hvis beslutninger om Den Blandede Parlamentariske Forsamlings strukturer og arbejdsmetoder blev truffet af forsamlingen selv og ikke af aftalens parter.

Jeg tilslutter mig betænkningens opfordring til en styrkelse af de nationale parlamenter. Hr. Michel talte om dette. I fremtiden ønsker vi, at alle repræsentanter for AVS-landene, der deltog i Den Blandede

Parlamentariske Forsamlings arbejde, er medlemmer af deres eget parlament og ikke repræsentanter for deres regering.

Det er lige så vigtigt, at de nationale parlamenter i AVS-landene får mulighed for at spille en væsentlig rolle i samarbejdet om udvikling, i udformningen og gennemførelsen af programmer og i overvågningen og evalueringen af de gennemførte foranstaltninger. Dette forklarer nødvendigheden af adgang til strategiske dokumenter. Jeg er desuden naturligvis enig i, at funktioner ikke skal dubleres, og at komplementariteten og synergien mellem økonomiske partnerskabsaftaler og Den Blandede Parlamentariske Forsamling er meget vigtig.

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Hr. formand! Artikel 13 i Cotonou-aftalen er ikke blevet revideret siden 2000. Den vedrører et følsomt emne, nemlig dialogen mellem EU og AVS-landene om migration, retfærdig behandling af indvandrere, principperne om ikkeafvisning, de underliggende årsager til migration og endelig kampen mod ulovlig indvandring og tilbagetagelse, og det er disse to aspekter, som EU primært har koncentreret sig om.

Den brutale mangel på en fælles migrationspolitik, der lever op til de værdier, som Europa påstår at forsvare, risikerer i den planlagte revision af artikel 13 at styrke undertrykkelsen af og jagten på ulovlige indvandrere. Det tragiske eksempel fra den bilaterale aftale mellem Italien og Libyen, som har ført til en utålelig humanitær situation, har tilsyneladende ikke afskrækket dem, der ønsker at skærpe artikel 13 med det formål at styrke bestemmelsen om kampen mod ulovlig indvandring.

I nogle regioner – jeg tænker på Calabrien – drives der åben og direkte jagt på ulovlige indvandrere. I stedet for at handle på grundlag af den frygt, som den aktuelle krise har skabt, skal vi udpege den synergi, der skal skabes mellem indvandring og udvikling.

Hvis AVS-landene har brug for hjælp til at komme i gang økonomisk, har vi selv brug for indvandring til at modstå den aktuelle krise. Vi skal derfor koncentrere os om lovlig indvandring og mobilitet. Det er de eneste garantier mod den hadefulde atmosfære, der sniger sig ind i og slår rod i vores egne lande.

Niccolò Rinaldi (ALDE). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som liberale demokrater ønsker vi at bruge revisionen af Cotonou-aftalen til at bekræfte en idé om modernitet, der også støttes af AVS-landene. Når jeg taler om modernitet, mener jeg først og fremmest indførelse af politikker, der understreger og tillader mere frihed.

Denne frihed skal først og fremmest være frihed fra bureaukrati, som bliver mere og mere omfattende i AVS-landene, og som er en konstant hindring for økonomisk vækst. Denne frihed skal primært bruges til at give studerende mulighed for at rejse til udlandet for at studere, og vi skal efter min mening benytte denne revision til at lancere et ambitiøst program for stipendier. Denne frihed skal bruges til at udbrede nye it-teknologier, så navnlig internettet kan blive et aktiv, der er så bredt tilgængeligt som muligt.

Endelig skal den tillade fri bevægelighed for arbejdstagere, så de alvorlige tilfælde af indgriben, som fru De Keyser henviste til i sine bemærkninger om bilaterale aftaler, løses. Cotonou, som er den direkte efterfølger af Lomé og Yaoundé, har en lang historie. En gang førte den an, og hvis den kan løse nye udfordringer, vil den igen få mulighed for at spille en afgørende rolle.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil først og fremmest lykønske fru Joly med kvaliteten af hendes betænkning.

Revisionen af Cotonou-aftalen er bestemt en lejlighed til endelig at gøre stillingen op og på grundlag af de høstede erfaringer foreslå løsninger, som kan forbedre dens gennemførelse, funktionsmåde og indvirkning. I den henseende er det særdeles vigtigt, at vi klart identificerer prioriteterne.

Jeg vil fremhæve tre punkter. Vi skal for det første tydeligere beskrive indholdet af den politiske dialog. Vi må ikke miste konsolideringen af fred eller forebyggelsen og løsningen af konflikter af syne, men aktiveringen af eksisterende instrumenter og tilføjes af referencer til kampen mod handel med håndvåben og narkotika er udfordringer, der vil have en positiv indvirkning både politisk, økonomisk og socialt, når de er overvundet.

For det andet er indgåelsen af fleksible og afbalancerede økonomiske partnerskabsaftaler, der tager behørigt hensyn til den regionale udvikling, særdeles vigtig. De centrale sektorer, herunder landbrug, vedvarende energi og beskæftigelsen af unge, skal i højere grad inddrages. Der kan foretages en realistisk justering gennem en regelmæssig dialog med de lokale befolkninger.

Endelig er den institutionelle ramme afgørende. Det er absolut afgørende, at vi sikrer bedre sammenhæng mellem aftalens forskellige søjler. En styrkelse af Den Blandede Parlamentariske Forsamlings og de nationale parlamenters beføjelser vil automatisk føre til bedre parlamentarisk kontrol og frem for alt langt bedre gennemsigthed.

Endelig skal ethvert instrument, uanset om det er nyt eller revideret, bevare aftalens grundlæggende principper og ånd, og vi må under ingen omstændigheder glemme den centrale målsætning, som er bekæmpelsen af fattigdom, samtidig med at vi bidrager til bæredygtig udvikling og progressiv integration af AVS-landene i den globale økonomi.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Hr. formand! Kortfattethed er kilden til klogskab. Tillykke, fru Joly, og tillykke, hr. kommissær! Hjertet i disse forhandlinger er for Parlamentet en styrkelse af princippet om de ufravigelige menneskerettighedsklausuler og sanktionerne i tilfælde af manglende overholdelse, bl.a. med hensyn til forskelsbehandling på grund af køn, racemæssig eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder, seksuel orientering og forskelsbehandling af hiv/aids-ramte.

Jeg har fået oplyst, at visse medlemsstater ikke ønsker dette ændringsforslag, men for Parlamentet er det afgørende. Menneskerettigheder udvandes, som De ved, alt for ofte, og denne udvanding er primært til fordel for partipolitikken. Forsvaret af grundlæggende rettigheder er EU's hjertesag, og det bør derfor være hjertet i og centrum for vores forbindelser med AVS-landene.

Det er sandsynligvis sidste gang, at De, hr. kommissær er i Parlamentet med Deres nuværende portefølje, så jeg vil gerne takke Dem varmt på Parlamentets vegne. De har ihærdigt forsvaret menneskerettighederne og EU's værdier, og jeg ønsker Dem held og lykke med Deres nye portefølje.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Hr. formand! Denne reviderede version af Cotonou-aftalen omhandler centrale spørgsmål vedrørende bæredygtig udvikling og gradvis integration af AVS-landene i den globale økonomi. Spørgsmål, som f.eks. klimaændringer, energisikkerhed, uddannelse og undervisning, er afgørende for udviklingen i disse lande.

Samtidig kan den globale opvarmning repræsentere en mulighed. Omkostningerne til vedvarende energi, som disse lande har adgang til, er afgørende for deres økonomiske og sociale udvikling og tillader dem at bevæge sig mod afhængighed, hvad angår energi, så de kan modstå den globale krise.

Investering i uddannelse og undervisning er lige så vigtig for bekæmpelsen af fattigdom, arbejdsløshed, udvandring og hjerneflugt og vil hjælpe med at opbygge økonomien i disse lande.

Til sidst vil jeg fremhæve de små østater, der er særlig udsatte og sårbare. På den baggrund skal gennemførelsen af Cotonou-aftalen baseres på Mauritiusstrategien og Barbadoshandlingsprogrammet, som identificerer en række foranstaltninger, der kan hjælpe disse østater under udvikling med at opnå bæredygtig udvikling.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Hr. formand! Parlamentet mødes i dag for at træffe en beslutning om den anden revision af Cotonou-aftalen.

Jeg vil dog påpege de vanskeligheder, som Haiti i øjeblikket er ramt af. Denne situation kræver international solidaritet, handling og opmærksomhed. Mine tanker går naturligvis til alle, der har mistet livet, og alle, der gennemlever en virkelig desperat situation.

Hvad angår det aktuelle emne, ved vi, at Cotonou søger at skabe en ramme for samarbejde, som vil være EU's og AVS-landenes fælles reaktion på globaliseringen, bidrage til fred og sikkerhed og skabe en demokratisk politisk atmosfære.

Revisionen i 2005 tog et par skridt i den rigtige retning. Der er stadig meget, der skal gøres. Den globale økonomiske og finansielle krise, klimaspørgsmål og de øgede omkostninger til fødevarer og energi er baggrunden for den nye reviderede version.

Jeg vil ikke længere stemme for, at EU skal opretholde – og om muligt forøge – niveauet af bistand til AVS-landene. Jeg er enig i argumentet om, at de nationale parlamenter i disse lande skal inddrages i revisionen af aftalen, både nu og i fremtiden, og jeg gentager behovet for at de inviteres hertil.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Én af målsætningerne for den anden revision af partnerskabsaftalen skal bestemt være at fremme en kultur af ansvarlighed. Det vil blive meget vanskeligt at opnå dette uden hjælp fra civilsamfundets organisationer og ikkestatslige enheder og uden parlamenterne.

Jeg tror faktisk ikke, det er muligt at have politikker, der til fulde opfylder de reelle behov for de involverede samfund.

Et andet vigtigt aspekt er humanitær bistand. Den bistand på 300 mia. USD, der er ydet i løbet af de seneste 40 år, har ikke haft nogen virkning i betragtning af, at væksten på det afrikanske kontinent i samme periode har været på mindre end 0,2 % om året.

Dette er et dommedagsscenario, som det internationale samfund skal begynde at forstå. Det skal endelig håndtere problemet med udviklingslande som et problem, der virkelig er vores, som et problem, der berører os og dagligdagen i vores samfund, og som skal løses dag efter dag sammen med de lokale institutioner, der er på en endeløs søgen efter et svagt lysglimt af legitimitet.

Endelig vil jeg understrege, at investering i menneskelig kapital betyder, at vi skal forsøge at forstå, at den største ressource til genopretning er selve de mennesker, der gennemlever vanskelige situationer. Det er dem, der bærer ansvaret for at trække kontinentet væk fra afgrunden, og det er os, der skal åbne øjnene for de problemer, som landene med en klar målsætning har, nemlig det fælles bedste, som ikke kun vedrører AVS-landene, men også os selv og vores borgers fremtid.

Vi skal se på mennesker i stedet for penge, på indhold i stedet for overskrifter. Det vil sætte os i stand til at udnytte vores strategier med maksimal virkning.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg har gentagne gange kritiseret, at de nationale parlamenter og ngo'erne i udviklingslandene ikke inddrages i beslutninger om udviklingsbistand, og at de ikke har adgang til strategiske dokumenter. Dette skal udbedres under den nye revision af Cotonou-aftalen. Den nye aftale skal også omhandle forpligtelser fra individuelle regeringer og parlamenter til at opbygge velfungerende beskatningssystemer i deres lande. Dette er vigtigt for begge parter til aftalen. Endelig skal AVS-landene have deres egne standarder for skatteforvaltning, dvs. planlagte skatteindtægter til deres egne udviklingsmål. Det vil til gengæld hjælpe EU i dets kamp mod misbrug af skattely, skatteunddragelse og ulovlig kapitalflugt.

Som næstformand for menneskerettigheder kræver jeg, at internationale traktater også indeholder menneskerettighedsbestemmelser, ikke kun for AVS-lande. Jeg beklager, at fru Jolys betænkning, en god betænkning i andre henseender, ikke indeholder et sådant krav. Jeg opfordrer indtrængende Kommissionen og det spanske formandskab til at udbedre dette.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Den betænkning, som vi drøfter i dag, omhandler mange problemer i forbindelse med fødevarer sikkerheden i AVS-landene. Vi kan efter min mening ikke drøfte dette emne uden også at tale om nogle af kendsgerningerne i det europæiske landbrug.

EU kan og bør endda spille rollen som regulator på de globale markeder. Hvis Europa reducerede sin landbrugsproduktion, ville stigningen i fødevarerimport bidrage betydeligt til den globale stigning i fødevarer priserne. Derfor skal EU's fødevarerproduktion fastholdes på et konstant niveau af hensyn til europæerne og af hensyn til borgerne fra AVS-landene og andre lande.

Disse aspekter vedrørende de fattigere landes fødevarer sikkerhed hænger derfor efter min mening også nøje sammen med fremtiden for EU's fælles landbrugspolitik.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil også udtrykke min støtte til den særdeles gode betænkning fra min kollega fru Joly. Partnerskabet mellem AVS-landene og EU er mere nødvendigt end nogensinde før, og tragedien i Haiti viser det omfang, hvori dette partnerskab er uundværligt og bestemt skal styrkes.

Det er usædvanligt at drøfte alt dette med en kommissær, der i dag er ansvarlig for udvikling, men i morgen er ansvarlig for handel, og netop derfor har jeg tre forslag til kommissæren.

For det første skal vi, som andre har sagt før mig, fortsat afholde to årlige møder og ikke reducere dem til ét, hvad angår parlamentarisk kontrol og forsamlingen.

Hvorfor underlægges de økonomiske partnerskabsaftaler for det andet ikke parlamentarisk kontrol i forbindelse med AVS-lande i stedet for et strengt kommercielt system, så parlamenter også her kan inddrages og gøres ansvarlige for kontrollen med konsekvenserne af de økonomiske partnerskabsaftaler for befolkningerne og forsvaret af deres interesser inden for disse rammer?

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Revisionen af Cotonou-aftalen skal fremme en ændring i EU's politik for samarbejde og udviklingsbistand. Denne politik skal være rettet mod ægte samarbejde og solidaritet og skal hjælpe med at fremme AVS-landenes autonome og suveræne udvikling.

Der er et væld af ordninger, som i øjeblikket sikrer, at disse lande stadig er underlagt herredømme og underkastelse. Kvælende udlandsgæld, som er tilbagebetalt flere gange, og som alligevel stiger, spiller en centrale rolle i etableringen af denne form for forhold.

Pres fra EU for at gennemføre økonomiske partnerskabsaftaler – grundlæggende frihandelsaftaler – afspejler i dag Den Europæiske Udviklingsfonds prioriteter, som skal revideres, og er kendetegnende for den vej, der aktuelt følges. Dette er en vej, der søger at tvinge disse lande til at underkaste sig nye forhold baseret på afhængighed og multinationale selskabers interesser, som fører til et overforbrug af deres ressourcer til gavn for interesser, som deres borgere ikke deler.

Udviklingsbistand må ikke gøres betinget af gennemførelsen af økonomiske partnerskabsaftaler. AVS-landenes bekymringer og indvendinger skal respekteres sammen med de prioriteter, de fastlægger.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gå direkte til sagen og sige det ligeud: Punkt 31 i dette forslag til anden revision af aftalen giver ingen mening. Jeg er også modstander af den form for stafetløb, som de forskellige tilbagetagelsesaftaler vedrørende migranter skaber, hvorved de pågældende mennesker sendes fra ét land til det næste. I den henseende er der bestemt behov for en bedre regulering af sådanne massetilbagetagelsesaftaler på internationalt plan. Det er efter min mening dog endnu vigtigere, at en situation af denne art i det hele taget undgås. Idéen om at udstede cirkulære visa til mennesker fra AVS-landene er derfor den forkerte vej at gå. Lad os støtte selvhjælp. Lad os fremme selvforsyning. Lad os omdanne velgørenhedsmodtagere til producenter med en følelse af selvværd. Det ville helt sikkert sætte en stopper for den sociale udvandring og flugten fra social fattigdom.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! I eftermiddag har vi gennemført en forhandling om den massive og frygtelige katastrofe i Haiti, og om hvordan Europa kan hjælpe ofrene. Denne forhandling bør minde os om – og det er grunden til, at jeg har bedt om ordet på dette møde – at vi skal se på aftaler med lande, der står over for alvorlige økonomiske problemer, og som er særlig udsatte for naturkatastrofer, hvilket tragedien på Haiti har bevist, med helt andre øjne end ved andre økonomiske aftaler, som EU indgår. Vi taler om lande, der ligger under for fattigdom, armod og sygdom. Vi taler om lande, hvor begrebet humanitær krise er nærmere reglen end undtagelsen.

Det er derfor vores ansvar, det er vores pligt, det er vores kald, det er hjørnестenen i EU at sætte menneskelivet over alt andet og alle tekniske økonomiske dimensioner derefter. Derfor skal alt, hvad vi har drøftet i dag – bureaukratiet og de tekniske problemer – løses så hurtigt som muligt.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Når jeg tænker på de caribiske lande, ser jeg to billeder: den aktuelle alvorlige katastrofe i Haiti, og – når man har arbejdet i Parlamentet i mange år – medlemmerne af Parlamentet, der svælger i luksus under møderne i Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU.

Efter denne lange forhandling, hvor der er sagt vigtige ting, vil det måske være muligt at udsende et meget konkret signal og i betragtning af situationen i Haiti klare sig uden det næste eller de næste par overdådige møder i Den Blandede Parlamentariske Forsamling i netop disse lande og bruge nettooverskuddet til gavn for de faktiske ofre. Det ville være en dråbe i havet, men den ville være symbolsk, og det ville vise, at der i praksis virkelig er mening bag de mange fine ord, der siges i Parlamentet.

Crescenzo Rivellini (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU er særlig vigtig ved denne politiske skillevej, hvor globalisering mere eller mindre har opdelt verden i lande, der producerer produkter, og lande, der producerer idéer, hvilket har skabt en migration af både arbejdstagere og naturligvis varer.

Kernen i processen er Middelhavet, det sande omdrejningspunkt mellem Europa og AVS-landene. Cotonou-reglerne skal derfor tilpasses denne nye situation, og jeg foreslår – efter anmodning fra Italiens præsident, Giorgio Napolitano, der officielt støtter dette forslag – at der oprettes et decentralt kontor eller et fast årligt møde for Den Blandede Parlamentariske Forsamling i den mest multietniske europæiske by med tættest forbindelse til Middelhavet, som også ligger tæt på AVS-landene, nemlig Napoli.

Jeg gentager derfor – igen efter anmodning fra Italiens præsident – at dette forslag bør drøftes i nye aftaler. Det har endvidere den fordel, at det vil bringe Europa tættere på dets borgere og befolkningen i det sydlige Italien, der er Europas egentlige logistiske platform i forhold til Middelhavslandene.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg beder om ordet efter at have hørt hr. Niculescu tale, og jeg støtter den tanke, han gav udtryk for – at vi i vores forbindelser med andre lande, herunder AVS-lande, ikke må tabe det europæiske samfunds fødevarer sikkerhed af syne. Hvad angår AVS-landene, kan vi huske reformen af sukkermarkedet, som blev gennemført med det noble formål at ville støtte disse lande, men som i realiteten alvorligt forværrede situationen for EU's landbrugere og forbrugere, og som ikke var til stor gavn for AVS-landene. Vi skal altid huske fødevarer sikkerhed og vores samfund, som har brug for denne sikkerhed.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg med hensyn til GSP og GSP+ sige, at vi i princippet ikke har noget imod, at de inkluderes i Cotonou-aftalen, men vi skal forstå, at GSP og GSP+ er unilaterale, mens Cotonou er kontraktlig. Jeg mener derfor, det er meget vanskeligt at inkludere dem i Cotonou-aftalen, men måske vi kan finde formler, der gør forbindelsen mere kringlet.

(FR) Hvad angår parlamentarisk kontrol, har flere talere anmodet om, at praksissen med to årlige plenarmøder fastholdes. Kommissionen er parat til at genoverveje sin holdning i den henseende, men måske vi kunne blive enige om så vidt muligt at lade de regionale møder falde sammen med et eller to af plenarmøderne, da det forekommer mig, at alle Parlamentets møder sammen med andre institutioners møder skaber en frygtelig masse møder. Jeg er derfor i princippet enig i idéen om at have to plenarmøder, men lad os forsøge at lægge dem tættere på de regionale møder.

Flere talere nævnte også karakteren af de økonomiske partnerskabsaftaler. Dette er den betegnelse, vi blev enige om, men vi burde egentlig tale om udviklingsmæssige partnerskabsaftaler, og jeg tror også, at det ville gøre drøftelserne med AVS-landene nemmere. Dette ville også uden tvivl gøre forhandlingen lidt mere åben. Under alle omstændigheder vil jeg, hvis Parlamentet på et tidspunkt godkender en ny Kommission, som jeg er medlem af, gøre alt, hvad der er muligt, inden for mit område for at gennemføre disse aftaler og være til stede ved møderne i Den Blandede Parlamentariske Forsamling.

Der var nogle spørgsmål om skatteforhold. Jeg tror, jeg allerede har besvaret disse i min indledning, og jeg mener virkelig, at det er vigtigt, at dette bliver et centralt punkt i vores drøftelser med AVS-landene, men blandt os selv er vi, lad os være seriøse – og jeg ved, at det spanske formandskab også nærer en stor interesse for dette emne, også nødt til at have mødet til at gribe ind over for vores selskaber i disse udviklingslande, hvis vi virkelig vil opnå noget. Problemet opstår ikke kun der. Problemet opstår navnlig – og jeg vil endda sige først og fremmest – i forholdet mellem Europa og dets egne selskaber og industrier i udviklingslandene. Det er en proces, som er undervejs, og jeg kan forstå, at det spanske formandskab vil tage initiativer på dette område.

Migration.

(EN) Hvad angår artikel 13, ønsker begge sider at opdatere migration. For artikel 13 har Kommissionen fremlagt et afbalanceret og sammenhængende forslag, der er baseret på de tre søjler for samarbejde inden for migration og udvikling, lovlig migration og ulovlig migration og tilbagemigration. Der tages behørigt hensyn til de aspekter, der fremlægges i betænkningen. Alle områder fortjener lige stor opmærksomhed. Forhandlingerne er i gang, og vi er optimistiske med hensyn til at nå frem til en aftale, hvis balancen mellem de tre søjler bevares.

Hr. Cashman havde en bemærkning om diskrimination. Hr. Cashman er ikke til stede i øjeblikket, men han har efter min mening helt ret. Seksuel orientering var blandt de elementer, som Kommissionen foreslog, og vi tillægger det stor betydning, men De skal – ligesom Kommissionen – være opmærksom på, at homoseksualitet er forbudt ved lov i nogle AVS-lande. Vi har for nylig fremsendt erklæringer til den burundiske præsident og også til den ugandiske præsident, fordi de har indført diskriminerende love, men dette er et meget følsomt emne, og De vil på et bestemt tidspunkt være nødt til at forholde Dem til det. Enten fastholder De, at teksten skal være meget klar, og så vil vi sandsynligvis ikke opnå en aftale af den grund – det er den første mulighed – eller også skal vi have en tekst, der er mindre specifik. FN's tekst er mindre specifik, men omfatter også seksuel orientering. Det er naturligvis noget, der skal drøftes yderligere under forhandlingerne. Jeg tror, jeg har besvaret de fleste spørgsmål, selv om det betød, at jeg har talt for længe.

Eva Joly, ordfører. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Siden Cotonou-aftalernes ikrafttræden er fattigdommen ikke veget tilbage. Vores udviklingsmission er derfor mislykket. Noget skal ændres med denne anden revision.

Det glæder mig, at der er ganske bred enighed om de foranstaltninger, jeg foreslår, og én af de foranstaltninger, vi kan bruge til at udrydde fattigdom, er efter min mening bekæmpelse af skattely og udnyttelse af denne foranstaltning til at gøre, hvad vi kan. Inden for EU og AVS-regionen kan vi tvinge multinationale selskaber til at opgive, hvor meget de tjener, og hvor meget skat de betaler for hvert land.

Dette er også et internationalt krav. Der vil dog gå mange år, før dette krav opfyldes internationalt. Lad os derfor udnytte de muligheder, som vi har med denne aftale, til at indføre denne regel i Europa. Derfor beder jeg Dem forkaste ændringsforslaget til punkt 16 og i stedet bevare den oprindelige ordlyd, som opfordrer os til at bringe orden i eget hus.

I samme bane kan vi også tvinge vores egen investeringsbank til at iværksætte foranstaltninger over for skattely. Vi bør forbyde, at Den Europæiske Udviklingsfond investerer i selskaber, der ikke optjener overskud i de lande, de har aktiviteter i, men foretrækker at optjene overskud i skattely.

Det var tilfældet i Zambia, hvor et meget stort beløb – i størrelsesordenen 46 mio. USD, mener jeg – f.eks. blev investeret i minen i Mopani. Dette har ikke gjort noget for at forbedre livet for borgerne i Zambia. Det har i stedet forbedret livet for aktionærerne, der har fået gavn af denne støtte. Det er derfor fuldstændig undergravende. Det er inden for vores beføjelser. Vi kan ændre vores banks mandat. Lad os derfor gøre, hvad vi kan, og ikke udsætte noget til i morgen. Lad os handle i denne forbindelse.

Så er der de principper, som vi skal forblive helt tro over for, nemlig menneskerettigheder og migranternes rettigheder. Jeg opfordrer Dem indtrængende til at fastholde min foreslåede formulering af artikel 31 og ikke give efter for protesterne mod bilaterale aftaler, der i realiteten repræsenterer en outsourcing af migrationsstrømme.

(Bifald)

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen onsdag den 20. januar 2010.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Corina Crețu (S&D), skriftlig. – (RO) Den anden revision af Cotonou-aftalen er en lejlighed til at vurdere områder, der stadig er åbne for forkerte eller ineffektive ændringer, og er også det tidspunkt, hvor aftalen kan tilpasses udviklingen i globaliseringsprocessen. Der er mange udfordringer, som skal overvindes, og som er udløst af økonomiske og sociale begivenheder, f.eks. den økonomiske og finansielle krise og væbnede konflikter, der er blevet udløst af den negative udvikling i befolkningens sundhed, hvilket understreges af stigningen i antallet af mennesker med smitsomme sygdomme (tuberkulose, aids eller malaria) og stigningen i antallet af ofre for vold eller naturkatastrofer. Der er også udfordringerne fra klimaændringer, som er vanskeligere at kontrollere, og alle disse udfordringer skaber et påtrængende behov for at gøre udviklingslandenes befolkninger mere modstandsdygtige over for systemiske sociale skævheder. Det kræver også, at tilbuddet om udviklingssamarbejde i højere grad fokuseres på centrale elementer i de offentlige sundheds- og uddannelsessystemer. Jeg mener derfor, det er afgørende at vi behandler disse spørgsmål med større klarhed ved at konsolidere overskrift I – Udviklingsstrategier – i aftalens del 3.

Martin Kastler (PPE), skriftlig. – (DE) Jeg stemmer for denne betænkning, da det efter min mening er vigtigt at uddybe samarbejdet mellem EU og AVS-landene inden for rammerne af partnerskabsaftaler. Når det er sagt, vil jeg fremhæve, at denne betænkning indeholder ordlyden "beskyttelse af seksuel og reproduktiv sundhed". Hvad ligger der bag denne formulering? Betyder det først og fremmest beskyttelse af menneskers fysiske og mentale sundhed inden for alle områder af menneskelig seksualitet og reproduktion ved f.eks. at bekæmpe seksuel vold og omskæring? Betyder det for det andet adgang til oplysninger om det, der nu kaldes familieplanlægning? Eller betyder det for det tredje abort? Tidligere har Kommissionen og Rådet som svar på medlemmernes spørgsmål præciseret, at "seksuel og reproduktiv sundhed" ikke omfatter abort. Det er præcis sådan, jeg ser det. Det er derfor vigtigt at slå fast, at "seksuel og reproduktiv sundhed" ikke vedrører abort, og jeg foreslår derfor en præcisering af aftalens tekst i den henseende.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) I dag gennemføres den anden revision af Cotonou-aftalen, som blev vedtaget i 2000, og formålet med denne revision er at indføre en række ændringer af aftalen, ændringer, som

kan hjælpe os med at opfylde aftalens målsætninger, nemlig afskaffelse af fattigdom, økonomisk udvikling og gradvis integration af AVS-landene i den globale økonomi. Det skal bemærkes, at der siden den sidste revision af Cotonou-aftalen er sket meget nyt i den globale situation (f.eks. finanskrisen, klimaændringer, stigende fødevarer- og energipriser osv.), alt sammen noget, der direkte berører AVS-landene. Jeg er helt enig med ordføreren i, at alle de begivenheder i den globale situation, der har fundet sted, kan gøre det vanskeligt at opfylde Cotonou-aftalens målsætning og millenniumudviklingsmålene inden 2015, hvis de ikke håndteres tilstrækkeligt i revisionen af aftalen. Som det er velkendt, er EU og AVS-landene i dag nået til enighed om områder og artikler, der skal revideres i Cotonou-aftalen, hvor der til dels tages højde for ovennævnte. Det betyder desværre og bekymrende nok, at Parlamentet, Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU og parlamenterne i medlemsstaterne og AVS-landene ikke er blevet inddraget i beslutningsprocessen, hvilket i afgørende grad påvirker gennemsigtigheden og troværdigheden af aftalens revision. Jeg mener, at rollen for Parlamentet, Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU og parlamenterne i medlemsstaterne og AVS-landene skal styrkes i forbindelse med revisionen af aftalen.

9. Proceduremæssige rettigheder i straffesager (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om

– mundtlig forespørgsel til Rådet om proceduremæssige rettigheder i straffesager af Sarah Ludford, Elena Oana Antonescu, Carmen Romero López, Heidi Hautala og Rui Tavares for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender (O-0155/2009 – B7-0343/2009);

– mundtlig forespørgsel til Kommissionen om proceduremæssige rettigheder i straffesager af Sarah Ludford, Elena Oana Antonescu, Carmen Romero López, Heidi Hautala og Rui Tavares for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender (O-0156/2009 – B7-0344/2009).

Sarah Ludford, spørger. – (EN) Hr. formand! Jeg erkender fuldt ud, at disse to mundtlige forespørgsler, som blev fremsat den 1. december sidste år, er blevet overhalet af begivenhederne, men denne forhandling er stadig umagen værd for at anerkende, at spørgsmålet om proceduremæssige rettigheder atter er helt tilbage på bordet efter flere års beklagelig fravær og for at understrege den påtrængende nødvendighed og vigtighed af dette program.

Parlamentet har vedvarende i det sidste årti klaget over, at proceduremæssige garantier og forsvarsrettigheder ikke har fået samme opmærksomhed for slet ikke at tale om indsats som foranstaltninger, der har haft til formål at forbedre hastigheden og effektiviteten af efterforskning og retssager. Vi har støttet sidstnævnte, fordi flere kriminelle så fanges. Alle, der i princippet afviser den europæiske arrestordre, tager mafiaforbrydere og undslupne røvere, voldtægtsforbrydere og terroristers parti. Men det er et spørgsmål om balance og om at få den "europæiske arrestordre plus" og dermed retfærdigheden hele vejen rundt gennem proceduremæssige garantier til at ledsage forenklet retsforfølgelse på tværs af landegrænserne. Modstandere af den europæiske arrestordre ønsker naturligvis heller ikke EU-foranstaltninger vedrørende rettigheder. De ønsker kun den "europæiske arrestordre minus".

Men anvendelsen af den europæiske arrestordre uden tilstrækkelige proceduremæssige garantier har i nogle tilfælde ført til en retsnægtelse, fordi gensidig anerkendelse ikke er blevet ledsaget af et solidt grundlag for gensidig tillid. Et af disse tilfælde er et medlem af min egen valgkreds, Andrew Symeou. Andrew har siddet i fængsel i Grækenland i seks måneder, mens han afventede en retssag for en anklage om manddrab, der tilsyneladende skyldes en forveksling af identiteter, og politibrutalitet, er jeg bange for at sige, over for vidner, og jeg mener, at den europæiske arrestordre er blevet misbrugt. Da der blev indgået aftale om den i 2002, var det med den forståelse fra alle sider, at denne foranstaltning, som ville bevirke, at EU-borgere kunne retsforfølges og fængsles i en anden medlemsstat, hurtigt ville blive efterfulgt af garantier om retten til en retfærdig rettergang og garantier mod rettergangsfejl. Dette løfte blev svigtet af medlemsstaterne, da de ikke godkendte Kommissionens forslag fra 2004, der omhandlede en rimelig bred rammeafgørelse om proceduremæssige garantier, og nu er en fragmenteret tilgang det bedste, vi kan få. Jeg er taknemmelig for, at den blev relanceret af det svenske formandskab, men det er kun en køreplan baseret på etaper.

Vi skal betragte glasset som halv fuldt og være optimistiske, selv om jeg beklager, at Rådet desværre kun lover at overveje – ikke lovgive om Eurokaution, der ville have hjulpet Andrew Symeou, som udtrykkeligt er blevet nægtet kaution, fordi han er udlænding. Dommere bliver i øjeblikket bedt om at håndhæve domme og afgørelser fra domstole i andre medlemsstater uden først at undersøge kendsgerningerne, og de vil blive udsat for stigende kritik og offentlig bekymring, hvis der ikke sikres overensstemmelse med minimale proceduremæssige garantier og forsvarsrettigheder i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning i

straffesager i hele EU. Det er ikke kun individuelle borgere, der frygter ringe retsgarantier. Det afskrækker også dommere samt politi og anklagere fra at samarbejde.

Jeg mener i øvrigt, at menneskerettighedsgarantien i den europæiske arrestordre skal være en udtrykkelig betingelse for udlevering, selv om Kommissionen hader dette. Takket være Det Liberale Demokratiske Parti anføres det i den britiske lovgivning om gennemførelse af foranstaltningen, at domstolen skal konstatere, at den europæiske menneskerettighedskonvention ikke er overtrådt. Mærkeligt nok er de britiske domstole tilsyneladende tilbageholdende med at påberåbe sig denne bestemmelse for at blokere udleveringer. Hvis alle medlemsstater reelt overholdt deres forpligtelser i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention, ville der ikke være behov for EU-foranstaltninger. Problemet er ikke manglen på standarder, men manglen på praktisk overholdelse, og mange medlemsstater indbringes af den grund for domstolen i Strasbourg. I betragtning af at EU-traktaten og nu traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde forpligter EU-landene til at overholde den europæiske menneskerettighedskonvention, er dette skamfuldt og uacceptabelt. Vi har derfor brug for en europæisk gennemførelsesmekanisme, der fremover vil blive sikret gennem Kommissionens kompetencer ved krænkelse og EF-Domstolens tilsyn. EU's foranstaltninger skal derfor være i overensstemmelse med den europæiske menneskerettighedskonvention og ikke være i strid med eller underminere den og skal samtidig tilføre merværdi med hensyn til styrket praktisk gennemførelse.

Jeg håber, at Kommissionen og Rådet er enige i, at standarden for direktiver, der garanterer grundlæggende rettigheder, skal være høj. Medlemsstaternes initiativ vedrørende tolkning og oversættelse, som foreslår den tekst, Rådet vedtog sidste oktober, er mindre ambitiøst end Kommissionens tekst og skal forbedres. Vi frygter derfor, at den første foranstaltning ikke afspejler de højeste standarder. Jeg håber, vi vil være mere ambitiøse og skabe præcedens for de næste faser af opbygningen af proceduremæssige garantier, der efter tolkning og oversættelse efterfølges af andre foranstaltninger, som f.eks. juridisk rådgivning, ret til information, ret til at tage kontakt med konsulære myndigheder osv. Jeg ønsker derfor, at Rådet og Kommissionen garanterer, at foranstaltningerne i køreplanen vil blive gennemført hurtigt nok til at opretholde fremskridtet hen imod ægte garantier for retten til en retfærdig rettergang, der burde have været indført for længst.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Det glæder mig, at denne forespørgsel er fremsat af Baroness Ludford, som netop har talt, fru Antonescu, fru Romero, fru Hautala og hr. Tavares, fordi vi står bestemt over for et spørgsmål af overordnet betydning, nemlig proceduremæssige garantier i forbindelse med straffesager. Jeg vil her sige, at vi er enige i at øge profileringen af det emne, De har rejst, og vi er enige i, at det skal harmoniseres på europæisk plan.

I Deres forespørgsel anførte De i begyndelsen, at det svenske formandskab har gjort betydeligt fremskridt. Det svenske formandskab sikrede bestemt et vigtigt fremskridt på dette område. I oktober vedtog Rådet generelle retningslinjer for teksten om ret til tolkning og oversættelse i straffesager, og en måned senere i november vedtog Rådet en plan for arbejdet med henblik på yderligere foranstaltninger vedrørende proceduremæssige garantier som svar på Baroness Ludfords opfordring til handling. De har selv nævnt nogle af dem, Baroness Ludford, f.eks. retten til at blive oplyst om rettigheder – gentagelsen er bevidst – og forpligtelser i straffesager, retten til retshjælp, retten til juridisk rådgivning, retten til at tage kontakt med familien og konsulære myndigheder, særlige garantier, der skal indføres, og retten til særlig opmærksomhed for udsatte tiltalte. Dette var angående Rådet under det svenske formandskab.

Her vil De måske sige, at det er alt sammen meget godt, men er der enighed med Parlamentet om fortsat at behandle dette arbejde som en prioritet? Og her kan vi sige til Dem, at ja, det er en prioritet at fortsætte denne tilgang. Hvordan? Gennem hvilke initiativer?

Det første, som det spanske formandskab vil gøre, er via samarbejdet med Parlamentet at forsøge at sikre vedtagelsen af direktivet om retten til tolkning og oversættelse i straffesager, som 13 medlemsstater har foreslået. Det var ikke muligt at fortsætte med det forslag, som Kommissionen havde fremsat, og 13 medlemsstater har i stedet fremsat dette initiativ. Vi ønsker, at dette initiativ godkendes – naturligvis i samarbejde med Parlamentet. Bortset fra det håber vi, at Kommissionen vil fremlægge de relevante initiativer vedrørende de øvrige aspekter af proceduremæssige garantier. Vi er også meget opsatte på, at dette sker så hurtigt som muligt, så vi kan indlede vedtagelsesprocessen for dem – igen i et samarbejde mellem Rådet og Parlamentet.

Til sidst vil jeg gerne fortælle, at det spanske formandskab planlægger at afholde et seminar i Madrid i marts sammen med Kommissionen og det europæiske retsakademi vedrørende spørgsmålet om fælles standarder for proceduremæssige garantier. Det viser, Baroness Ludford, at vi er helt enige med Dem og alle, der har

støttet denne forespørgsel, i, at disse forhold omgående skal reguleres og harmoniseres på europæisk plan, og naturligvis i, at Parlamentet til enhver tid skal holdes informeret om, hvordan arbejdet skrider frem.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Tak for denne forespørgsel. De ved, hvor stor pris jeg sætter på proceduremæssige garantier. Det er korrekt, at Kommissionen i mange år har kæmpet for at sikre, at fælles minimumsregler vedrørende forsvarsrettigheder anvendes reelt i alle straffesager i Europa. Det er nødvendigt for det retlige samarbejde, og det er nødvendigt for den afgørende gensidige tillid mellem medlemsstaterne. Kommissionen har arbejdet utrætteligt for at sikre, at europæisk lovgivning vedtages på dette område. Det er endvidere korrekt, at køreplanen blev vedtaget af Rådet den 30. november 2009 takket være det svenske formandskab. Dette er et grundlæggende skridt i fastlæggelsen af europæisk lovgivning om proceduremæssige minimumsrettigheder. Medlemsstaterne er i denne retsakt nået til enighed om anvendelsesområdet for lovgivningen og om behovet for at indføre den som en prioritering i samarbejde med Parlamentet. Ligesom Dem har jeg netop lyttet til hr. López Garrido, som gav en særdeles god forklaring af, hvordan det spanske formandskab, der også havde samme mening, vil vedtage disse indledende foranstaltninger, som vil sikre os en række minimumsgarantier.

Det er korrekt, at køreplanens etapevise tilgang til sidst forekom os at være en god løsning. Denne tilgang vil sætte os i stand til at opfylde den ønskede målsætning. Den etapevise tilgang betyder ikke kun, at der kan foretages en grundigere analyse af hver rettighed inden for rammerne af lovgivningsforslaget, men også at hver rettighed kan behandles separat i forhandlingerne. Derved kan vi undgå forhandlinger på tværs af sektorer, der nogle gange kendetegner lovgivningstekster med et for bredt grundlag, og som kan give nogle medlemsstater mulighed for at kapre forhandlingerne med henblik på at opnå på meget specifikke punkter. Jeg er, fru Ludford, derfor sikker på, at den nye Kommission vil arbejde så hurtigt som muligt for at fremsætte alle de lovgivningsforslag, der er omhandlet i køreplanen, og få dem vedtaget ved næste lejlighed.

Hvad angår retten til tolkning og oversættelse, som er første punkt på køreplanen, har Kommissionen bemærket det initiativ, som en række medlemsstater har fremsat. Dette initiativ er, må jeg sige, baseret på Kommissionens forslag fra juli 2009 og de forhandlinger, der blev gennemført i Rådet i anden halvdel af 2009. Det er dog korrekt, at medlemsstaternes initiativ ikke er i fuld overensstemmelse med den europæiske menneskerettighedskonvention eller med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis.

Kommissionens gamle forslag, som gjorde tolkning af møder mellem den tiltalte og dennes forsvarsadvokat obligatorisk, følges ikke helt op af medlemsstaternes initiativ, der begrænser denne ret til kommunikation, som finder sted i tilstedeværelse af politimyndigheder og under retssagen. Kommissionens forslag omhandlede endvidere retten til oversættelse, en mere omfattende ret i Kommissionens tekst.

Der er naturligvis opgaver på dette område, som skal løses i samarbejde mellem Parlamentet og Rådet, og vi kan efter min mening nå frem til en ambitiøs tekst om proceduremæssige rettigheder. Dette er afgørende, hvis vi vil skabe et ægte europæisk retligt område. Vi vil også sikre, at teksten er i overensstemmelse med de standarder, der er fastlagt i den europæiske menneskerettighedskonvention og i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis samt chartret om grundlæggende rettigheder. Jeg er derfor sikker på, at vi kan regne med, at Parlamentet vil handle i denne henseende, og igen bemærker jeg, at det spanske formandskab også vil bidrage med dets støtte.

Elena Oana Antonescu, for PPE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Selv om der er gjort fremskridt på området for gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager, er der kun sket meget begrænset fremskridt, når det drejer sig om at garantere og sikre rettighederne for mistænkte og tiltalte.

Fælles standarder er en grundlæggende forudsætning for, at der kan skabes gensidig tillid til medlemsstaternes retlige systemer. Den manglende balance mellem mistænkte og tiltaltes rettigheder på den ene side og de instrumenter, som anklagemyndigheden råder over, på den anden side kan bringe princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i fare. Derfor har det initiativ, som det svenske formandskab lancerede i 2009 med det formål at fremlægge en køreplan for konsolidering af mistænkte og tiltaltes proceduremæssige rettigheder, markeret et meget vigtigt skridt fremad.

Hvad angår retten til tolkning og oversættelse, fastlagde Lissabontraktaten, der trådte i kraft den 1. december, en ny institutionel ramme. Forslaget til en rammeafgørelse, som behandles i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, skal omdannes til et forslag til et direktiv, så arbejdet med denne sag kan fortsættes.

Vi var bekymrede over tidsplanen og anvendelsesområdet for de kommende initiativer vedrørende proceduremæssige rettigheder. Derfor besluttede vi at indgive disse forespørgsler til Kommissionen og Rådet.

Kort efter de blev indgivet i december, fremlagde 13 medlemsstater, herunder Rumænien, et initiativ til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv. Jeg er sikker på, at vi under den samlede proces vil kunne forbedre denne tekst, hvad angår både dens anvendelsesområde, integriteten af procedurer samt kvaliteten af tolkning og oversættelse.

Med hensyn til de øvrige foranstaltninger, der er anført i køreplanen, mener vi, at de har til formål at sikre adgang til rettigheder samt ret til juridisk rådgivning og retshjælp, ret til særlig opmærksomhed for udsatte tiltalte og ret til at blive oplyst om rettigheder og de involverede omkostninger. Vi ville gerne se en klarere forpligtelse fra Rådet og Kommissionen, så forslag til en forordning fremlægges så hurtigt som muligt.

De forskelle, der i øjeblikket findes mellem medlemsstaterne, kræver, at der omgående vedtages fælles standarder.

Carmen Romero López, for S&D-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil byde det spanske formandskab velkommen og samtidig understrege, at dette er det første initiativ vedrørende proceduremæssige rettigheder. Vi har drøftet dette emne, men det blev hængende i luften, da det svenske formandskab udløb.

Dette udkast til initiativ er allerede forelagt Parlamentet, og den første forhandling har allerede fundet sted. Vi mener derfor, at forespørgslen er relevant og vil fortsætte med at være relevant på grund af emnets vigtighed. Der kan bestemt indføres forbedringer på området, og vi håber, at der vil ske fremskridt, når initiativet gennemgår de forskellige faser.

Som hr. Barrot påpegede, var Kommissionens forslag bestemt mere ambitiøst, og vi skal derfor forbedre den nuværende tekst i Parlamentet. Det er på ingen måde en ny tekst, fordi den allerede er blevet drøftet af Parlamentet og Kommissionen med modstand fra medlemsstaterne.

Det svenske formandskab forsøgte med sin køreplan at få gang i tingene igen, men situationen blandt medlemsstaterne er på trods af denne indsats stadig vanskelig. Situationen ændredes klart efter Lissabontraktaten, fordi Parlamentet nu træffer beslutningerne. Vi mener derfor, at Kommissionen og Rådet skal undersøge proceduremæssige rettigheder igen i det nye scenarie, som vi nu befinder os i.

Vi ønsker, at disse proceduremæssige rettigheder overvejes som en pakke. Det er ikke muligt at anerkende retten til oversættelse uden at anerkende retten til retshjælp eller retten til at blive oplyst om rettigheder. Derfor skal Kommissionens planer om at fortsætte med fremsættelsen af disse rettigheder år efter år efter vores mening hurtigt godkendes, så emnet kan overvejes så hurtigt som muligt.

Det er korrekt, at antiterrorlovgivningen tilsidesætter garantierne, men hvis vi vil skabe et område med retfærdighed og frihed, skal vi have tillid til vores værdier, så vi også kan overføre dem til det europæiske projekt.

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Parlamentet foreslog den 6. september 2001 etableringen af den europæiske arrestordre. Vores forslag ville stadig have samlet støv på hylderne, hvis det ikke havde været for begivenhederne i New York fem dage senere. Hr. Bin Laden hjalp med at gøre arrestorden til virkelighed, og der var mig, der havde æren af at føre foranstaltningen gennem Parlamentet.

Parlamentet insisterede på daværende tidspunkt på, at den skulle ledsages af proceduremæssige minimumsrettigheder i straffesager. Kommissionen fremlagde sine forslag i 2002 og påtog sig at sikre en hurtig indsats. Hvorfor har de så indtil for nylig siddet fast i Rådets indbakke? Hvorfor har Kommissionen ikke sat himmel og jord i bevægelse for at få alle sine forslag godkendt og ikke få dem godkendt enkeltvis?

Den europæiske arrestordre har erstattet udlevering. Den har reduceret den nødvendige tid til udlevering betydeligt. Den har stimuleret den direkte kontakt mellem medlemsstaternes retlige myndigheder. Den har udelukket afgørelser baseret på politiske hensyn, hvad angår medlemsstaternes udlevering af deres egne statsborgere.

Den har i betydelig grad styrket retsstatsprincippet på vores kontinent, men den europæiske arrestordre er baseret på gensidig tillid, og der er alt for mange tilfælde, hvor vores borgere sætter spørgsmålstejn ved denne tillid.

To medlemmer af min valgkreds tilbageholdes i øjeblikket i Ungarn, hvor de afventer en retssag. Selv om en anmodning om udlevering af dem blev fremsendt for mere end ét år siden, og selv om de har været der i to måneder, er de endnu ikke blevet tiltalt, og deres retssag kan ligge måneder ud i fremtiden. Den ene har mistet

sit job og sin families hovedindtægtskilde. Begge må undvære deres pårørende, og de kan begge være uskyldige i de forbrydelser, de anklages for.

Tilfælde som dette kan være en belastning for det europæiske retlige samarbejde. De bringer skam på regeringernes manglende handling i Rådet. Spørgerne bag denne mundtlige forespørgsel har ret: De kræver Europas omgående opmærksomhed.

(Taleren accepterede et blåt kort-spørgsmål, jf. artikel 149, stk. 8)

Formanden. – Tak, hr. Watson! Jeg var lige ved at kalde Dem den europæiske arrestordre "Godfather", men tænkte, at det kunne misforstås.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand, hr. Watson! De nævner Bin Laden og 11. september som begrundelse for, at vejen blev banet til vedtagelsen af den europæiske arrestordre. Hævder De dermed, at den europæiske arrestordre kun skal anvendes mod terrorister og mordere og i tilfælde af alvorlige voldelige forbrydelser?

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Om forlov så anførte jeg ikke hr. Bin Laden som begrundelsen. Jeg sagde, han hjalp os med at sætte skub i tingene. Det har aldrig været tanken, at den udelukkende skulle omhandle terrorforbrydelser. Det var tanken, at den skulle omhandle alle alvorlige forbrydelser. Modstanderne af den er dem, der reelt er modstandere af retsstatsprincippet på vores kontinent og den beskyttelse, som den europæiske arrestordre sikrer vores borgere.

Heidi Hautala, for Verts/ALE-Gruppen. – (FI) Hr. formand! Hr. Watson har helt ret, når han siger, at Parlamentet fra begyndelsen insisterede på, at den europæiske arrestordre skulle ledsages af klare proceduremæssige minimumsrettigheder i straffesager. Vi kan nu klart se den type problemer, som mange medlemsstater har, fordi den europæiske arrestordre er bygget på sand. Den er bestemt bygget på sand, fordi det forudsættes, at medlemsstaterne kan stole på andre medlemsstaters retlige systemer, og at retsstatsprincippet og standarder for retfærdig rettergang overholdes i de forskellige medlemsstater.

Ligesom andre her kunne jeg også komme med eksempler på, at dette faktisk ikke er tilfældet, og hvor påtrængende det er, at Kommissionen handler, som min kollega foreslog for et øjeblik siden. Vi skal oprette et omfattende system, der sikrer minimumsrettigheder i straffesager. Lissabontraktaten vil efter min mening give os denne mulighed, fordi nu er Parlamentet en fuldstændig kompetent lovgiver sammen med Rådet, og det var bekræftende at høre hr. Barrot sige, at han har tillid til dette partnerskab mellem Kommissionen og Parlamentet. Kommissionen og Parlamentet skal nu danne en magtakse, der kan overvinde modstanden fra de medlemsstater, som ikke har ønsket fremskridt på dette område.

Jeg lovede at fortælle Dem en historie om, hvad der sker, hvis retsstatsprincippet ikke overholdes, når den europæiske arrestordre overholdes. I Finland tilbageholdes i øjeblikket et tjetjensk par, Hadižat og Malik Gataev. De ankom fra Litauen, hvor de i årevis har drevet et børnehjem for mindreårige ofre for krigen i Tjetjenien. Det viser sig, at sikkerhedspolitiet i Tjetjenien lukkede deres aktiviteter under påskud af, at der havde været mindre tilfælde af vold i familien. Det var måske primært inden for familien og ikke noget, der faktisk nærmede sig f.eks. alvorligt overfald. Nu befinder parret sig i Finland. De søger om asyl, og Litauen kræver, at de udleveres. Sagen høres næste mandag ved domstolen i Helsinki.

Hvad har det så med denne situation at gøre, når den almene opfattelse her er, at Finland skulle kunne stole på, at parret i Litauen vil få en retfærdig rettergang? Vi har meget troværdige beviser på, at det faktisk ikke er tilfældet, og jeg vil sige, at der er en række daglige eksempler som dette, hvor den europæiske arrestordre faktisk har været meningsløs. Vi skal komme videre med dette, da det ellers bliver helt umuligt for os at skabe den tillid mellem medlemsstaterne, der uden tvivl er nødvendig, hvis vi skal kunne indgå i retligt samarbejde.

Janusz Wojciechowski, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg vil også komme med et eksempel ligesom fru Hautala. En vis ung mand fra Polen blev idømt livstid i Storbritannien for voldtægt i en retssag baseret på indicier, som fandt sted under påvirkning af en stærk smædekampagne i medierne, og som efter nogle iagttageres mening ikke opfyldt i hvert fald polske standarder for en retfærdig rettergang. Manden afsoner nu sin livstidsdom i et fængsel i Polen, selv om polsk lovgivning ikke giver mulighed for livstidsdomme for voldtægt, kun mord. Maksimumsstraffen for voldtægt er 12 år. Vi har derfor en situation, hvor en person, som sidder i et polsk fængsel, er blevet idømt en straf, der ikke er i overensstemmelse med principperne i polsk lov.

Jeg nævner dette eksempel for at illustrere problemet og som et argument for det omgående behov for at fastlægge bestemte generelle standarder, hvad angår både proceduremæssige rettigheder i straffesager og

efter min mening reglerne for håndhævelse af domme. Der opstår nemlig flere og flere situationer, hvor forbrydere dømmes i ét land og afsoner deres dom i et andet. Jeg støtter derfor idéen om standarder og idéen om et direktiv.

Rui Tavares, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! EU skal have to ben for at kunne gå: Det ene er medlemsstaterne, og det andet er deres borgere, som repræsenteres af deres valgte repræsentanter i Parlamentet.

Når medlemsstaterne har løst deres problemer, sker det ofte, at de lukker deres retlige systemer. Efter at de har tilladt, at deres politiske systemer kommunikerer, glemmer de at tage sig af alt det andet og glemmer at lægge et fundament, der kan skabe tillid mellem EU's borgere. Dette er et af disse tilfælde.

Det europæiske mandat sætter helt klart skub i tingene og gør livet lettere for de retlige systemer i EU. Andre rettigheder, f.eks. retten til tolkning og oversættelse (hvor vi har haft glæden og æren af at samarbejde med vores kollega, fru Ludford), er grundlæggende, hvis de europæiske borgere skal have tillid, hvis de kommer i berøring med de retlige systemer i andre medlemsstater.

Jeg er glad for, at jeg sammen med mine kolleger kan anmode Kommissionen og Rådet om hurtigt at udforme tekster, der via den fælles beslutningsprocedure kan bringe denne proces videre for andre proceduremæssige rettigheder i straffesager.

William (The Earl of) Dartmouth, for EFD-Gruppen. (EN) – Hr. formand! Jeg har bedt om ordet i aften, fordi to medlemmer af min valgkreds – Michael Turner og Jason McGoldrick – som det er blevet nævnt, sidder fængslet i bygning 2 i det centrale fængsel i Budapest, Ungarn. De har været fængslet siden den 3. november, og de er endnu ikke kommet for en dommer. Der er faktisk ikke berammet en dato for retssagen. Forholdene i fængslet er belastende. De holdes adskilt og har ingen kontakt med hinanden. De deler en lille celle med tre andre indsatte. De opholder sig i cellen 23 timer i døgnet. De har fået bevilget tre telefonsamtaler og ét brusebad om ugen. De har tilladelse til ét familiebesøg om måneden.

Kort sagt er de i isolation. Sprogbarrieren gør isolationen endnu værre. De beskyldes for en økonomisk forbrydelse. De er ikke mordere eller terrorister. De sidder udelukkende i fængsel på grund af den europæiske arrestordre.

Den europæiske arrestordre fejede uden videre alle de beskyttelsesforanstaltninger mod arrestation, der er etableret i Storbritannien gennem et årtusinde, bort. De ryster på hovedet, hr. Watson! Det ville være bedre, hvis De undskyldte. Forveksling af identitet og identitetstyveri betyder, at det, der skete for Jason og Michael, til enhver tid kan ske for enhver britisk statsborger.

Labour-Partiet, Det Liberale Demokratiske Parti og Det Konservative Parti stemte alle for den europæiske arrestordre. For at citere Zola, "*J'accuse*" – jeg anklager – partierne i det britiske politiske establishment. Deres støtte til den europæiske arrestordre har bragt alle i Storbritannien i fare for vilkårlig arrestation.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Hr. formand! Som ungærer og advokat i straffesager burde jeg skamme mig i dag her i Parlamentet, hvad angår spørgsmålet om manglen på proceduremæssige garantier, idet to af mine kolleger, der ellers repræsenterer to forskellige politiske holdninger, har nævnt Ungarn som et oplagt eksempel. Selv om jeg skammer mig, er jeg enig med dem, fordi jeg selv har haft lignende oplevelser. Jeg beder Dem alle, de få medlemmer, der stadig er til stede under forhandlingen af dette vigtige emne, at overveje følgende: Når De nu har kendskab til så alvorlige krænkelse af loven som i tilfældene med udlændinge, der politisk set er fuldstændig ligegyldige for den ungarske stat og den ungarske regering, hvad tror De så, der sker med dem, der er modstandere af den ungarske regering, fordi de politisk går imod regeringen?

15 personer er i øjeblikket varetægtsfængslet, fordi de har forsøgt at gøre modstand mod den ungarske regerings korruption. Til gengæld blev der indledt straffesager mod dem på grundlag af fabrikerede anklager om terrorisme. Indtil videre er der ikke fremlagt ét eneste bevis. Myndighederne føler sig ikke forpligtede til at påberåbe sig nogen form for beviser. De er fængslet under de samme forhold. De tidligere har hørt om, afskåret fra deres familier, fra offentligheden og fra medierne. Lad os gå sammen og gøre noget for at normalisere situationen i Ungarn, så det bliver umuligt at udnytte manglen på proceduremæssige garantier i straffesager til politiske formål. Ungarn skal indføre sådanne garantier.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Hr. formand! Hr. López Garrido vil næppe have noget imod, at mine første ord er henvendt til næstformanden i Kommissionen, hr. Barrot. Jeg ved ikke, om vi vil få lejlighed til at se ham på plenarmødet, inden den nye Kommission tiltræder, så jeg vil for alle tilfældes skyld takke ham for hans indsats, intelligens og fantastiske samarbejde med Parlamentet på dette område inden for retlige og indre anliggender.

Jeg vil tilslutte mig dem, der mener, at dette område er meget vigtigt. Vi ønsker ikke kun at opbygge et sikkert Europa. Vi ønsker også at opbygge et retfærdigt Europa, så ethvert initiativ, der vedrører proceduremæssige rettigheder, er afgørende.

Vi skal iværksætte foranstaltninger med henblik på at støtte ofre og fremme respekten for rettighederne for de borgere, der tiltales. Dette budskab rummer efter min mening to meget klare appeller, hvor den ene sendes til Rådet på foranledning af hr. Watson, som formulerede det meget bedre end mig i sin tale.

Det er latterligt, at vi efter otte år stadig er i denne fase af processen og kun overvejer bestemte typer rettigheder. Vi skal arbejde mere effektivt og hurtigere. Dette er et job for Rådet og Parlamentet, og kommissær Barrot bør også bruge sin indflydelse over for sin kollega, den næste kommissær og den næste Kommission.

Kommissionen skal tage initiativet på alle andre områder, der vedrører proceduremæssige rettigheder, ikke kun dem, der vedrører tolkning og oversættelse.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Spørgsmålet om grundlæggende proceduremæssige rettigheder i straffesager er ét af de centrale emner, der bør genlyde på området for retlige og indre anliggender.

I udkastet til en rammeafgørelse defineres i princippet et sæt grundlæggende proceduremæssige rettigheder, nemlig retten til juridisk rådgivning, retten til tolkning og oversættelse, retten til særlig opmærksomhed for udsatte tiltalte og retten til at tage kontakt med konsulære myndigheder. Den liste over grundlæggende rettigheder skal betragtes som strengt demonstrativ, fordi EU's rolle er at sikre, at medlemsstaterne respekterer det bredest mulige udvalg af grundlæggende rettigheder, også hvad angår medlemsstaternes medlemskab af Europarådet, og hvad går dets konvention.

Vi skal søge at fremme en sådan regulering af proceduremæssige rettigheder i straffesager, der ville sikre alle deltagere i straffesager de tidligere nævnte rettigheder, uanset om de er ofre og krænkede parter eller tiltalte, med henblik på at nå frem til en retfærdig og demokratisk dom, der fuldt ud opfylder formålet med evt. idømte straffe, som ikke kun omfatter repression, men også rehabilitering og uddannelse.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Hr. formand! Udvalget opfordrer Rådet til at fortsætte dets arbejde med at indføre fælles europæiske proceduremæssige rettigheder i straffesager. En eksisterende fælles procedure i form af den fælles europæiske arrestordre har fjernet de århundrede gamle beskyttelsesforanstaltninger mod uretfærdig arrestation og fængsling, som englænderne tidligere havde. Dette er ikke et akademisk argument. Den europæiske arrestordre ødelægger uskyldige menneskers liv. Et medlem af min valgkreds, Andrew Symeou, er blot én ud af et stigende antal mennesker, der udleveres, uden at en engelsk domstol har beføjelse til at overveje umiddelbart overbevisende beviser mod dem og forhindre ubegrundet udlevering. Udlevering er nu blevet reduceret til en bureaukratisk formalitet. Hr. Symeou har siddet fængslet i seks måneder i det berygtede Korydallosfængsel uden kaution eller udsigt til en retssag. Kynismen i Det Liberale Demokratiske Parti får én til at tabe vejret. De græder nu krokodilletårer i London over hr. Symeou's skæbne, selv om de i høj grad bærer ansvaret for de fælles procedurer, der har skabt den, og når de er her, arbejder de for mere af den samme lovgivning. De fælles procedurer handler om at sænke de europæiske retlige standarder i stedet for at hæve dem.

Jeg har et forslag. Hvis De ønsker højere standarder inden for europæiske straffesager, så bør De indføre habeas corpus, retten til at blive stillet for en domstol og de væsentligste bestemmelser i Magna Carta og Bill of Rights 1689 som de fælles europæiske standarder.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Det er afgørende, at vi når så langt frem med etableringen af en fælles europæiske referenceramme for proceduremæssige rettigheder i forbindelse med domfældelse. Det centrale er selve tilliden. Vi ønsker, at europæiske borgere i berøring med det retlige system har tillid til, at deres grundlæggende rettigheder respekteres. Vi ønsker også tillid mellem medlemsstaterne i deres samarbejde og den endelige domfældelse for personer, der stilles til regnskab. Endelig har vi brug for tillid fra os alle, når det gælder domfældelse. Så længe vi ikke fremmer disse fælles rammer på europæisk plan, uanset om vi kan lide det eller ej, vil der være tilfælde, hvor nogle kriminelle udnytter smuthullerne, og hvor vi ikke opnår den domfældelse, vi ønsker, netop fordi en sådan ramme ikke findes.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Efter at have lyttet til talerne vil jeg gerne sige, hvor meget det glæder mig at høre, at mange medlemmer fra meget forskellige grupper er enige i behovet for at harmonisere proceduremæssige garantier på europæisk plan og udforme en ægte europæisk lov om proceduremæssige garantier.

Alle talere og alle grupper i Parlamentet er enige i behovet for at udforme en ægte europæisk lov om proceduremæssige garantier. Det viser vigtigheden af og behovet for den europæiske integrationsproces og vigtigheden af et Europa for borgerne, et europæisk retligt område og gennemførelsen af Lissabontraktaten. Dette emne er fokus for det spanske formandskabs program for de næste seks måneder og har fået uimodsigelig støtte i alle de taler, jeg har hørt, baseret på forskellige argumenter og set fra forskellige perspektiver: behovet for at arbejde hen imod harmoniserede proceduremæssige garantier.

Jeg vil også kommentere det meget vigtige punkt, som fru Flašíková Beňová nævnte vedrørende behovet for at tage dette skridt netop nu, hvor EU skal til at undertegne konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder som anført i Lissabontraktaten.

Endelig vil jeg sige, at Rådet og det spanske formandskab vil arbejde for at sikre, at alle disse proceduremæssige garantier gennemføres i praksis gennem de direktiver, som Kommissionen vil fremlægge til rette tid, og det direktiv, som allerede er under behandling baseret på et initiativ fra 13 medlemsstater, så vidt jeg husker.

Jeg har en sidste bemærkning om den europæiske arrestordre. Den europæiske arrestordre er kun blevet nævnt i forbindelse med kritik. Den europæiske arrestordre er et grundlæggende eksempel på EU og samarbejdet mod organiseret kriminalitet i EU. Jeg har ret til at råbe dette fra hustagene, idet jeg kommer fra Spanien, et land, der stadig lider under terrorisme, og for hvilket den europæiske arrestordre er et afgørende våben i kampen mod terrorisme.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Ministeren har ret, og hr. Coelho udtrykte det særdeles godt tidligere, da han sagde, "et Europa med sikkerhed, et Europa med retfærdighed". Ja, hr. Watson, den europæiske arrestordre har været meget effektiv og nyttig, selv om det er korrekt, at vi samtidig skal få det europæiske retlige område til at fungere, og det er på dette område, at vi skal arbejde for et Europa med retfærdighed, så der reelt er tillid til den måde, retfærdighed sikres på i hele Europa.

I den henseende vil jeg endnu en gang takke spørgerne bag forespørgslen og igen oplyse dem, at Kommissionen på grundlag af den tekst, der afspejler Rådets tilgang fra den 23. oktober 2009, med hjælp fra Parlamentet og det spanske formandskab vil sikre, at dette bliver en tekst af højere kvalitet end den nuværende. Jeg vil tilføje, at vi naturligvis vil være omhyggelige med at udforme alle de nødvendige lovgivningsforslag til rette tid, så initiativer fra medlemsstaternes side ikke er nødvendige.

Kommissionen arbejder allerede på forslaget om en meddelelse om rettigheder. Kommissionen vil søge at få vedtaget alle de foranstaltninger, der er omhandlet i køreplanen, så hurtigt som muligt. Den anslåede periode på et år til håndhævelse af hver foranstaltning er kun vejledende. Hvis forhandlingerne tillader det, vil Kommissionen med glæde sætte yderligere skub i tingene. Det er fuldstændig klart.

Jeg er overbevist om, at holdningerne er ændret, og at vi med det flerårige Stockholmprogram har en reel forpligtelse til at skabe resultater på dette område. Jeg må endvidere sige, at jeg har gjort alt, hvad der er muligt for at skabe fremskridt på området for proceduremæssige garantier, da det har været mit ansvar, og at vi efter min mening nu er godt på vej, selv om vi har valgt en etapevis tilgang. Jeg takker Parlamentet og det spanske formandskab, idet jeg er overbevist om, at der vil blive gjort betydelige fremskridt for at opnå et Europa med retfærdighed i 2010.

Formanden. – Tak, hr. kommissær. Jeg er sikker på, at der er mange uden for Parlamentet, der vil tilslutte sig Carlos Coelhos tak til Dem for Deres engagement og arbejde som kommissær i denne periode. Mange tak.

Forhandlingen er afsluttet.

10. Menneskehandel (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om

– mundtlig forespørgsel om menneskehandel af Anna Hedh for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, Edit Bauer for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling til Rådet (O-0148/2009 – B7-0341/2009);

– mundtlig forespørgsel om menneskehandel af Anna Hedh for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, Edit Bauer for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling til Kommissionen O-0149/2009 – B7-0342/2009).

Anna Hedh, spørger. – (SV) Hr. formand! Som vi alle er klar over, er menneskehandel en af de mest alvorlige og afskyelige forbrydelser i verden. Derfor er jeg meget skuffet over at skulle forhandle dette meget vigtige emne så sent om aftenen i et tomt lokale uden publikum eller journalister.

I 1850 blev slaveri officielt forbudt i hele Europa. Alligevel lider hundredtusindvis af mennesker i dag 200 år senere under den moderne form for slaveri, nemlig menneskehandel, i Europa. Parlamentet og de øvrige EU-institutioner bærer et stort ansvar for at bekæmpe slaveriet i vores tid, som antager mange forskellige former, f.eks. tvangsarbejde, sexslaveri, handel med organer, adoption og tiggeri.

Derfor glæder det mig, at vi drøfter dette vigtige spørgsmål i aften. Jeg vil benytte lejligheden til at takke for det gode samarbejde indtil nu, og jeg håber, at vi til sidst kan nå frem til en fælles beslutning. Jeg håber også, at den nye Kommission vil fremlægge et direktiv om menneskehandel så hurtigt som muligt – et direktiv, der har større gennemslagskraft og går endnu videre end forslaget fra den gamle Kommission, der i sig selv var et godt forslag.

For at løse problemet med menneskehandel skal vi benytte et helhedsperspektiv, der dækker alle de berørte politikker, dvs. ikke kun straffeloven, men også migration. Vi skal også indføre ordentlige sanktioner, der reelt afspejler denne forbrydelses alvor, og som virkelig skader dem, der tjener penge på menneskehandel. Vi skal sikre, at ofre får bedre hjælp og beskyttelse, og at der tages særlig hensyn til mindreårige ofre, og vi skal sikre bedre koordinering mellem EU's institutioner.

For virkelig at tage fat på problemet med menneskehandel skal alle medlemsstater dog lægge en betydelig indsats i det forebyggende arbejde, og det betyder generelt at modvirke efterspørgslen i vores lande efter de ydelser, som ofre for menneskehandel leverer. Hvis vi kan reducere efterspørgslen, vil udbuddet af ydelser også falde.

Endelig vil jeg appellere til Rådet, Kommissionen, Parlamentet og de øvrige EU-institutioner: Lad os stå sammen for at sætte en stopper for menneskehandel i Europa, som er en moderne form for slaveri.

Edit Bauer, spørger. – (HU) Hr. formand! Der er ikke noget tydeligere tegn på alvoren af problemet med menneskehandel end den kendsgerning, at selv i Europa er hundredtusindvis af mennesker hvert år ofre for det. Det er nok så utroligt, at tolkene sagde flere hundrede, i stedet for flere hundredtusinde. Det er mere eller mindre holdningen i offentligheden. Den tror, at dette er et marginalt problem, og undervurderer både dets konsekvenser og betydningen af selve fænomenet. Europa har efter min mening en forpligtelse til at øge kampen mod menneskehandel. Jeg vil fremhæve to punkter. Det første er beskyttelse af ofre, og det andet er bekæmpelse af efterspørgslen. Med hensyn til beskyttelsen af ofre er der en europæisk retsakt, som Kommissionen har lovet at vurdere igen inden 2009. Selv om dette direktiv (2004/81) faktisk kræver opdatering, har vi endnu ikke set noget til denne revurdering, mens de fleste ofre behandles som medvirkende til forbrydelsen og endnu en gang gøres til ofre. Vi ved også alle, at uden ofrenes hjælp er det umuligt at få fat på de kriminelle bander, hvilket ledelsen i Europol har bekræftet.

Jeg vil henlede opmærksomheden på lovgivningsprocessen vedrørende et andet problem, nemlig bekæmpelse af efterspørgslen. Menneskehandel har sit eget marked. Lovene om udbud og efterspørgsel gælder her på samme måde som på andre markeder. Vi beskæftiger os normalt med udbudssiden og glemmer mere eller mindre efterspørgselssiden eller ønsker ikke at beskæftige os med den. Men så længe vi ikke har elimineret efterspørgslen, vil vi sandsynligvis kæmpe forgæves for at bekæmpe menneskehandel. Jeg vil dernæst fremhæve behovet for koordinering af politikker. Vi har konstateret, at visse generaldirektorater i Kommissionen reelt ikke koordinerer deres politikker, og at informationsstrømmen mellem dem er utilfredsstillende. Vi skal efter min mening også gøre en indsats på dette område.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand, fru Hedh, fru Bauer! Jeg kunne ikke være mere enig i det initiativ, den forespørgsel og den forhandling, De har sat i gang i aften. Menneskehandel er efter min mening den største skamplet på menneskeheden. Det er derfor en af de store udfordringer, vi skal håndtere, og én, som vi skal håndtere sammen. Dette er endnu et eksempel på vigtigheden af, at vi kombinerer vores indsats på europæisk plan og uden for Europa for at udviske denne skamplet.

Deres forespørgsel omhandler først, hvorvidt EU's tilgang skal være menneskerettighedscentreret, holistisk og fokuseret på eksterne forbindelser, tilbagesendelses- og reintegrationspolitik, sociale hensyn og social integration. Svaret er ja. Vi er helt enige i, at dette er den rigtige tilgang. Vi er også enige i, at forbrydelsens alvor skal afspejles i straffe og sanktioner – dette er et andet punkt i Deres forespørgsel – og i behovet for yderligere foranstaltninger med hensyn til beskyttelse af ofre. De påpegede og understregede – og jeg er helt enig med Dem – at beskyttelse af ofre er afgørende, hvis vi skal bekæmpe menneskehandel, og også at et

forsvarsløst offers eller barns samtykke til udnyttelse er absolut irrelevant. Det må være irrelevant, når det drejer sig om straf for en sådan udnyttelse.

Deres idé, hvad angår spørgsmålet om efterspørgsel, er også vigtig. Det er en meget vigtig idé, der også skal undersøges. Det samme gælder spørgsmålet om jurisdiktion.

Med hensyn til del 2 af Deres forespørgsel mener vi, at koordinering af information er absolut afgørende. Vi er derfor enige i forslaget i denne forespørgsel, der efter vores mening er særdeles relevant.

De spurgte os også om forebyggende foranstaltninger. Til dette emne kan jeg sige, at EU arbejder på sådanne forebyggende foranstaltninger. Tilbage i 2005 vedtog Rådet en plan i denne henseende, som skal gennemføres effektivt. Som De ved, er menneskehandel omhandlet i mange aftaler mellem EU og tredjelande, f.eks. det strategiske EU/Afrika-partnerskab. Det er også et af de prioriterede områder i stabiliserings- og associeringsaftalerne mellem EU og Vestbalkan. Det skal også understreges, at assistance til uddannelse og oplysning af personer, som kan komme i kontakt med ofre, spiller en vigtig rolle i bekæmpelsen af menneskehandel. Eksempler på sådanne personer er grænsepoliti og sikkerhedsbetjente i tredjelande.

Til sidst vil jeg sige, at det spanske formandskab vil arbejde i denne retning og specifikt vil tage fat på problemet med børn, der rammes af menneskehandel, som er et af de prioriterede områder for det spanske formandskab. Blandt andre initiativer har vi opfordret Kommissionen til at fremlægge en handlingsplan for uledsagede mindreårige, der ankommer til EU, i begyndelsen af 2010.

Endelig opfordrer det spanske formandskab i sin periode på seks måneder til en omgående forhandling om et direktiv om bekæmpelse af menneskehandel, og jeg er sikker på, at den nye Kommission straks vil fremlægge dette. Når Kommissionen har udformet sit udkast, vil det spanske formandskab indlede forhandlingerne i Rådet og med Parlamentet. De kan tage dette som et udtryk for vores vilje til at bekæmpe denne moderne form for slaveri, som de tidligere talere så rammende beskrev det.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Ministeren har netop forklaret, hvordan menneskehandel faktisk er en form for slaveri. Jeg vil gerne takke fru Hedh og fru Bauer for at have rejst dette problem.

Vi skal komme med en helhedsorienteret, tværfaglig tilgang, som ikke er begrænset til repression, men som integrerer internationalt samarbejde med tredjelande. Denne integrerede tilgang blev vedtaget af Kommissionen efter offentliggørelsen af forslaget til en rammeafgørelse i marts 2009. Denne rammeafgørelse er baseret på Europarådets konvention mod menneskehandel, men den går videre.

Naturligvis vil vi, som ministeren lige har sagt, bruge det nye retlige grundlag, som Lissabontraktaten sikrer, til så hurtigt som muligt at fremlægge et forslag til et direktiv, som tager de forhandlinger, der fandt sted inden Lissabontraktatens ikrafttræden, i betragtning. Med dette nye direktivforslag håber vi at kunne fastholde et højt ambitionsniveau.

Vi mener, at Parlamentet skal spille en central rolle, og at dets engagement er meget vigtigt for yderligere at styrke den europæiske lovgivningsramme for foranstaltninger til bekæmpelse af menneskehandel. Jeg vil derfor give Dem en række oplysninger som svar på forespørgslen.

For det første straffe og sanktioner: Menneskehandel er en meget alvorlig forbrydelse, som skal straffes i overensstemmelse hermed. Straffene skal være strenge, og harmoniseringen af maksimumsstraffe skal fortsættes. Disse varierer betydeligt mellem medlemsstaterne fra fængsel i tre til 20 år for ikkegrove strafbare handlinger og fra 10 år til livstid, når der er tale om grov kriminalitet.

Jeg indrømmer, at den måde, sådanne straffe idømmes på, kan variere mellem medlemsstaterne, men en så enorm forskel mellem straffene er urimelig i europæisk sammenhæng, og derfor vil vi i det nye forslag foreslå meget strenge straffe.

Nu går jeg videre til hjælpen til og beskyttelsen af ofre. Den hjælp, støtte og beskyttelse, der gives til ofre for menneskehandel, navnlig med hensyn til bolig, læge- og psykologhjælp, rådgivning, information, tolkning og juridisk repræsentation, er afgørende.

Da dette er noget, det spanske formandskab ønsker, vil vi naturligvis overveje specifikke og mere beskyttende foranstaltninger for mindreårige ofre for menneskehandel. Systemet for juridisk bistand og repræsentation skal være gratis, navnlig for børn.

Endelig vil Kommissionen i løbet af 2010 offentliggøre sin første rapport om gennemførelsen af direktivet om udstedelse af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere, der har været ofre for menneskehandel, og som samarbejder med de kompetente myndigheder. Efter denne rapport kan vi afgøre, om direktivet skal ændres.

Hvad angår foranstaltninger, der har til formål at modvirke efterspørgslen, vil Kommissionen i sit kommende direktivforslag også medtage en bestemmelse, der forpligter medlemsstaterne til at tage initiativer på dette område, og opfordre dem til at kriminalisere brugen af seksuelle ydelser eller arbejdskraft, når brugeren ved, at personen er eller har været offer for menneskehandel.

Med hensyn til jurisdiktion skal vi øge hver medlemsstats kapacitet til at retsforfølge både dens egne statsborgere og personer, der har deres sædvanlige opholdssted inden for dens territorium, og som kendes skyldige i menneskehandel i udlandet. Dette er afgørende, når vi skal bekæmpe de såkaldte nye mafiaer, dvs. kriminelle organisationer, som består af personer af forskellige nationaliteter, der etablerer centrum for deres kriminelle interesser og dermed deres sædvanlige opholdssted i et land i EU.

Næste punkt er dataindsamling. Kommissionen har investeret intensivt i udviklingen af fælles indikatorer med henblik på dataindsamling. Vi skal give EU pålidelige og sammenlignelige statistiske oplysninger. Der er gennemført en række vigtige projekter, og resultaterne af disse initiativer skal følges op på en passende måde, så en fælles indikatormodel kan udarbejdes i samarbejde med Eurostat, agenturerne i EU, Europol, Eurojust, Frontex og Agenturet for Grundlæggende Rettigheder.

Endelig vil jeg afslutte med forebyggelse. Vi har et finansielt program om forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet, som i 2010 omfatter en målrettet indsats vedrørende kampen mod menneskehandel. Dernæst omhandler Stockholmprogrammet en specifik indsats, som i de generelle retningslinjer, der er vedtaget af Rådet for retlige og indre anliggender, vedrører foranstaltninger, som har til formål at styrke samarbejdet med tredjelande.

En mere omfattende politik for bekæmpelse af menneskehandel er derfor ved at tage form. Som jeg har sagt, fremlægger Kommissionen meget snart et direktivforslag, og det glæder mig, at det spanske formandskab fra sin side har annonceret en forhandling, der vil sætte Dem i stand til yderligere at bidrage til Kommissionens forslag, som efter min mening kommer i rette tid, idet dette fænomen desværre langt fra er i tilbagegang, men stadig udbredes yderligere i vores medlemsstater. Det er derfor på tide, at vi handler og handler med kraft.

Roberta Angelilli, for PPE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest takke fru Hedh og fru Bauer for deres initiativ.

Menneskehandel er, som alle har sagt, en særdeles alvorlig forbrydelse, der er forbundet med seksuel udnyttelse og ulovlig beskæftigelse. Disse forbrydelser begås af skruppelløse bagmænd, der får fat i deres ofre ved hjælp af vold eller bedrageri, måske løfter om ærligt, velbetalt arbejde eller trusler både mod ofrene selv og mod deres børn eller slægtninge.

Som det ofte er tilfældet, er det desværre kvinder og børn, der betaler den højeste pris. Det anslås, at der er næsten 3 mio. ofre for menneskehandel i verden, og at næsten 90 % af disse er kvinder og børn. I 2008 anførte Parlamentet i forbindelse med den første europæiske strategi om børns rettigheder, at handel med børn har mange kriminelle formål, nemlig handel med organer, illegal adoption, prostitution, illegal beskæftigelse, tvangsægteskaber, udnyttelse af gadetigteri og sexturisme, for blot at nævne nogle få eksempler.

I dette dokument blev menneskehandel beskrevet som en sand svøbe i EU, og det blev sagt, at bekæmpelse af menneskehandel og -udnyttelse derfor skal prioriteres i EU's kommende dagsorden først og fremmest gennem vedtagelsen af alle de påtrængende lovgivningsforanstaltninger, der er nødvendige for at garantere fuld beskyttelse af og hjælp til ofrene. Det nylige Stockholmprogram omhandler også handel med og udnyttelse af mindreårige.

Endelig og i lyset af denne aftens forhandling er det derfor vores håb, at Kommissionen og Rådet vil opfylde deres løfter, og at Kommissionen vil fremlægge dette nye forslag til et direktiv, som vi vil overveje meget nøje.

Claude Moraes, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det er fru Hedhs og fru Bauers fortjeneste i dag, selv om det er meget sent, som fru Hedh sagde, at vi kan komme her i aften og høre den afgående kommissær Barrot og det nye spanske formandskab bruge ord som "målrettet" og "ambitiøs" om kommissæren. Det er værd at vente så længe for at høre det, fordi der er mange mennesker her i Parlamentet i dag, herunder

spørgerne, der erkender kompleksiteten af dette brutale fænomen i dag, men som også erkender, at borgerne i EU forventer, at EU håndterer denne svøbe.

Hr. Barrot talte om behovet for ny lovgivning. Vi håber, vi meget snart får Kommissionens forslag at se. I morges fik vi også et positivt svar på vores forslag om en EU-koordinator for bekæmpelsen af menneskehandel under høringen af den indstillede kommissær, fru Malmström.

Hvis vi sætter de forskellige brikker i dette puslespil sammen, går vi i det mindste fremad, men selve omfanget af problemet, som Anna Hedh beskrev, betyder, at vi i sandhed skal omsætte ord til handling. Når menneskehandel er et så komplekst fænomen, der berører så mange forskellige områder, herunder tvangsarbejde, organiseret kriminalitet, seksuel udnyttelse og børnemisbrug, skal vores reaktion være flerstrengt og holistisk. Hr. Barrot anførte mange af de ting, vi gerne så gennemført. Hvis de kommer i en pakke på tværs af hele EU, vil vi få en målrettet politik, som EU-borgerne vil betragte som en handlingsplan. I øjeblikket kan EU-borgerne se menneskehandelens svøbe, men de kan ikke se den holistiske tilgang, og de kan ikke se, hvad EU gør som helhed.

Det glæder mig, at den indstillede kommissær, fru Malmström, i dag understregede sin vilje til at fremlægge et nyt lovgivningsforslag i nær fremtid, og det glæder mig, at det spanske formandskab understreger både kampen mod menneskehandel og de relaterede problemer, som f.eks. vold mod kvinder. Det er vigtigt, at alle samles for at vise reel beslutsomhed og vilje i dette forslag. Selv om det er sent, skal ordene nu omsættes til handling, og spørgerne har gjort et godt stykke arbejde for os i dag.

Nadja Hirsch, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil først takke ordføreren for hendes engagement og fremragende samarbejde, da dette virkelig er et vigtigt emne. Som vi allerede har sagt, er menneskehandel måske den allerværste form for kriminalitet. Europols tal, som citeres i forespørgslen, viser, at der ikke er sket forbedringer på området. Faktisk det modsatte. Hvad angår tvangsarbejde, stiger tallene, mens tallene for handel med kvinder er uændret. Det er absolut klart, at der primært er et påtrængende behov for en sammenhængende indsats.

For at en sådan indsats kan lykkes, skal vi først og fremmest vedtage en integreret tilgang på de mest forskelligartede områder. Et absolut grundlæggende element er at øge bevidstheden – herunder blandt befolkningerne i EU – om, at menneskehandel finder sted lige midt i Europa, i hvert eneste land. Vi skal i den henseende hovedsagelig arbejde med oplysning, som vi f.eks. gjorde i forbindelse med verdensmesterskaberne i fodbold i Tyskland, for at bringe problemet med tvangsprostitution frem i lyset og vise, at dette faktisk foregår overalt, og for at skabe debat i den brede befolkning, så der er en bevidsthed der, som kan resultere i hjælp til ofre.

Mit andet punkt vedrører beskyttelsen af ofre. Netop når mennesker reddes fra en så dramatisk situation, skal medlemsstaterne også sikre, at de tilbydes læge- og psykologhjælp, så de får støtte til at vende tilbage til deres oprindelsesland, hvis det er relevant, eller så de får mulighed for asyl eller lignende, så de kan finde et nyt hjem og begynde på et nyt liv.

Judith Sargentini, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! I dag var der en artikel i en nederlandsk avis om en aspergesproducent, som er blevet tilbageholdt, fordi hun er under mistanke for menneskehandel og udnyttelse af rumænere til slavearbejde, dvs. europæiske borgere. Menneskehandel er ikke kun noget, der finder sted med borgere fra lande uden for EU, men også med borgere fra EU-lande. En velintegreret politik for bekæmpelse af menneskehandel kan ikke blot begrænses til at tilbageholde menneskehandlere som i dette eksempel og faste foranstaltninger mod dem, der begår sådanne forbrydelser, men skal også i tilstrækkelig grad fokusere på ofre. Deres rettigheder og deres fremtid skal have højeste prioritet. Ofre for menneskehandel må aldrig få det indtryk, at de er alene, eller at de er blevet ladet i stikken. Vi skal støtte dem på alle mulige måder: juridisk, lægeligt, socialt og i fællesskab og økonomisk, og vi skal muligvis også give dem kompensation. Disse ofres evne til at genvinde deres rettigheder og udnytte de muligheder, som vores lovgivning tillader dem, er afgørende i et nyt direktiv. Jeg hørte gode toner fra hr. López Garrido og hr. Barrot i denne henseende.

Kommissæren sagde også, at de personer, der bruger ydelser, som leveres af ofre for menneskehandel, skal straffes hårdere. Jeg mener bestemt ikke, at hårdere straffe for sådanne aktiviteter er forkert, men jeg tænkte på, hvordan vi kan hjælpe ofre, hvis vi yderligere kriminaliserer deres funktion, deres arbejde – da det stadig er arbejde, selv om det er slavearbejde. Hvordan hjælper det ofre, hvis de skal være bange for, at det arbejde, de udfører på det pågældende tidspunkt, kriminaliseres yderligere? Jeg ville sætte pris på et svar på dette spørgsmål.

Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance mener, at ofre for menneskehandel har ret til opholdstilladelse, permanent opholdstilladelse under visse omstændigheder, for at sikre, at de ikke behøver være bange for at blive sendt tilbage til det land, hvor det hele begyndte, og for at sikre, at de vil anmelde menneskehandlere, fordi de ved, at deres ophold i landet er sikret. Der må ikke være den mindste risiko for, at et offer sendes tilbage og derefter møder menneskehandleren igen. Det nye rammedirektiv skal fokusere på at styrke ofrene, hr. kommissær og hr. formand for Rådet! Det skal give dem rettigheder og en ny fremtid. Det er, hvad jeg gerne vil se.

Zbigniew Ziobro, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Det er særdeles pinligt, at nutidens Europa, som nyder frihed og respekt for menneskerettigheder, er blevet centrum for undertrykkelse og misbrug af så mange mennesker. Dette er så meget mere chokerende, fordi det ofre rammer kvinder og børn, der er særlig udsatte og særlig hjælpeløse.

Som justitsminister og offentlig anklager i Polen har jeg ført tilsyn med utallige undersøgelser, som afslørede, at sådanne ting foregår i Europa, at de går ud over grænserne i bestemte lande, og at de ofte er meget grusomme. Hovedformålet med menneskehandel er seksuel udnyttelse eller tvangsarbejde. For at forhindre og udrydde dette fænomen effektivt er det afgørende, at der i visse EU-medlemsstater etableres professionelle håndhævende myndigheder, som ideelt centraliseres, så der kan garanteres en målrettet og effektiv indsats samt et godt internationalt samarbejde. EU's institutioner skal spille en afgørende rolle, navnlig med hensyn til det sidste punkt.

Der er endvidere to andre forhold. Da menneskehandel ofte styres af organiserede kriminelle bagmænd, skal de enkelte lande garantere tilstrækkelig strenge sanktioner for sådanne alvorlige forbrydelser med henblik på at afskrække og isolere forbryderne, herunder sanktioner i form af beslaglæggelse af aktiver, der kan ramme den økonomiske baggrund for deres aktiviteter.

Cornelia Ernst, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Menneskehandel er reelt nutidens svøbe, og den styrkes af fattigdom og uvidenhed. Dens værste form er handel med børn, som ofte hænger sammen med seksuelt misbrug. Vi i Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre mener, at der er brug for omgående handling fra Kommissionens side. En af de vigtigste forudsætninger for en vellykket bekæmpelse af menneskehandel er styrkelse af ofrenes rettigheder. Kun hvis det lykkes – og ikke kun gennem straffeforanstaltninger – kan menneskehandel bekæmpes. Det kræver meget klare regler, hvor menneskehandel ikke resulterer i nogen form for sanktioner mod ofrene. En af de ting, som ofrene har behov for, er effektiv beskyttelse og støtte før, under og efter straffesager, hvor de afgiver vidneforklaring. Det skal være en høj prioritet under overvejelserne, ligesom det skal overvejes, hvor vidneforklaringerne skal afgives. Der er et påtrængende behov for langvarige vidnebeskyttelsesprogrammer.

En anden vigtig ting er efter min mening, at alle ofre for menneskehandel, ikke kun børn, skal tilbydes gratis rådgivning. I forbindelse med børn er det også nødvendigt – for at vende tilbage til dette punkt – at det gøres muligt at benytte advokater med speciale i børn. Der er behov for omgående foranstaltninger, som kan styrke forebyggelsen, f.eks. uddannelse af advokater, politiet, dommere og rådgivere. Det glæder mig, at det spanske formandskab vil tage fat på dette problem.

Mario Borghezio, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I dag hørte jeg under høringen af den indstillede kommissær en meget konkret forpligtelse med hensyn til bekæmpelse af menneskehandel.

Jeg glæder mig over den enstemmige holdning, der er kommet til udtryk her. Den samme enstemmighed blev ikke hørt, da visse medlemmer af Parlamentet for mange år siden – herunder jeg selv – fordømte de risici, som massiv ulovlig indvandring ville skabe, herunder bl.a. betydelig styrkelse af de kriminelle organisationer, der udnytter denne arbejdskraft, og risiciene for menneskehandel og endda organhandel. I dag har alle opdaget fænomenet, og vi kan kun glæde os over enstemmigheden bag forpligtelsen.

Det er dog vigtigt, at vi erkender, at årsagen stadig er den samme. Årsagen til, oprindelsen for, arnestedet for denne menneskehandel har kun ét navn, eller ét hovednavn, én hovedårsag: omfanget af ulovlig indvandring og den rolle, som lokale europæiske og ikkeeuropæiske kriminelle organisationer spiller i den forbindelse, fordi vi nu også har menneskehandel, der nemt administreres af organisationer uden for Europa.

Lad os vende tilbage til udgangspunktet. Vi skal betragte dette særdeles alvorlige og skamfulde fænomen som en underart eller en underkonsekvens af den ulovlige masseindvandring, der endnu ikke er under ordentlig kontrol. Europa skal have modet til at kalde en spade en spade.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil også lykønske spørgerne bag denne meget vigtige forespørgsel. Vi lever i moderne tider, hvor man ville forvente, at menneskehandel var blevet udryddet fra samfundet. Desværre bestrider tallene dog det. Det anslås f.eks., at mere end 1 800 000 børn og unge hvert år bliver ofre for menneskehandel på verdensplan. I henhold til FN's tal har vi 270 000 ofre i EU. I Grækenland alene er det anslåede antal ofre for menneskehandel med henblik på prostitution steget til 40 000 om året, inklusive kvinder og børn, men eksklusive andre former for menneskehandel.

Jeg vil fremhæve to grundlæggende parametre uden dog at undervurdere betydningen af andre parametre. For det første er den europæiske institutionelle ramme for bekæmpelse af denne forbrydelse, som er grænseoverskridende, og som forværres af illegal indvandring, utilstrækkelig, som det med rette er blevet sagt. Derfor skal vi styrke indsatsen mod en holistisk tilgang, og det direktiv, som vi afventer, er meget vigtigt inden for denne ramme, som det med rette er blevet sagt.

For det andet er der konstateret et særligt hul i beskyttelsen af ofre, navnlig i støtteordningerne. Det er derfor nødvendigt – og det glæder mig, at jeg har hørt dette fra det spanske formandskab – at ressourcer og infrastrukturer stilles til rådighed med henblik på at forbedre de eksisterende infrastrukturer, skabe nye infrastrukturer og naturligvis give de medarbejdere, der kan yde denne støtte, passende uddannelse.

Denne moderne form for slaveri kan og må ikke finde sted i EU, der er baseret på princippet om respekt for menneskerettigheder og menneskeværdighed.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne udtrykke min store tilfredshed med, at vi i dag drøfter et emne som dette med en meget vigtig forespørgsel, som jeg varmt takker spørgerne for, og jeg vil også gerne udtrykke min taknemmelighed for det høje niveau af samarbejde, som vi har oplevet mellem alle de politiske partier og de to udvalg.

Det glæder mig også at have hørt meget alvorlige forpligtelser fra Kommissionen og også fra det spanske formandskab, og jeg håber inderligt, at det nye direktiv snart udformes i overensstemmelse med det, der grundlæggende tilsyneladende er bred enighed om.

Vi ved, at en analyse af tallene på dette område er meget kompleks, men vi taler kort fortalt om næsten 300 000 mennesker, hvoraf 79 % er kvinder, og mange er børn, der hvert år handles i vores civiliserede Europa. Tallene har desværre været stigende i de senere år. Vi har derfor brug for at gøre et meget betydeligt fremskridt i lyset af de nye ansvarsområder for EU og i lyset af det, som vi allerede har godkendt i Stockholmprogrammet med henblik på at skabe fornyelse.

Det var et stort skridt fremad, da vi på EU-plan godkendte bestemmelsen – som f.eks. har været gældende i Italien siden 1998 – om udstedelsen af humanitære opholdstilladelser til ofre. Vi skal dog også gøre fremskridt, når det gælder ofrenes sikring med hensyn til beskyttelse, social og beskæftigelsesmæssig reintegration, muligheden for at hindre, at der er kunder – som vi skal overveje meget nøje – og alvorligere og mere effektive foranstaltninger vedrørende sanktioner, som skal harmoniseres på EU-plan, som kommissæren sagde.

Navnlig ønsker vi, at ofrenes samtykke til deres udnyttelse betragtes som irrelevant som følge af den alvorlige afpresning, der er tale om under sådanne omstændigheder.

Til sidst vil jeg kort tilføje, at vi ikke kun har brug for særlig beskyttelse af mindreårige. Vi har hovedsagelig brug for støtte til mennesker, der kommer til Europa, og som allerede tidligere har været udsat for menneskehandel på den rejse, der bliver stadig længere og stadig mere tragisk, og som de tilbagelægger, inden de når vores kyster og vores territorier.

Antonyia Parvanova (ALDE). – (BG) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også lykønske ordførerne, Kommissionen og det spanske formandskab for deres mod til at sætte os i stand til endelig at finde en seriøs løsning på dette problem. Når vi taler om menneskehandel, er det særdeles vigtigt, at vi overvejer at fastlægge en permanent politik på EU-plan. En sådan politik vil bidrage til en mere koordineret tilgang, gøre medlemsstaternes foranstaltninger mere effektive med hensyn til lovhåndhævelse og styrke beskyttelsen og hjælpen til ofre for menneskehandel.

Udnævnelsen af en EU-koordinator for bekæmpelse af menneskehandel under direkte tilsyn af kommissæren for retlige anliggender, grundlæggende rettigheder og EU-borgerskab vil garantere, at der benyttes én fælles, sammenhængende politisk tilgang af alle medlemsstater ved håndtering af denne alvorlige forbrydelse. Koordinatorens rolle bliver at identificere problemerne og kilderne til menneskehandel, gennemføre forebyggende foranstaltninger, udforme og håndhæve strategier på europæisk plan, herunder aktivt samarbejde med og høring af civilsamfundets organisationer, samt tilrettelægge informationskampagner og introducere

foranstaltninger, der kan forbedre beskyttelsen af og yde hjælp til ofre, og som kan hjælpe dem i reintegrationsprocessen.

For at håndtere dette globale, transnationale problem effektivt kræves der en koordineret strategi på europæisk plan, som vejleder og støtter medlemsstaterne i deres fælles indsats for effektivt at bekæmpe menneskehandel.

Marina Yannakoudakis (ECR). – (EN) Hr. formand! En, der er en andens ejendom og et hjælpeløst offer for dominerende indflydelse – De tror måske dette er definitionen af menneskehandel. Det er faktisk en definition af slaveri.

Menneskehandel er nutidens slaveri. Menneskehandel er, uanset om det involverer kvinder, mænd eller børn, er en lovovertrædelse og vinder frem i alle medlemsstater. Ekstrem fattigdom, splittelse af familier og vold i hjemmet er nogle af årsagerne til menneskehandel. I Det Forenede Kongerige anslås det, at der er ca. 5 000 ofre, hvoraf 330 er børn.

ECR-Gruppen glæder sig over denne forhandling. De nationale regeringer, de retshåndhævende myndigheder og grænsekontrolmyndighederne skal arbejde sammen. Ordninger til støtte for ofre skal styrkes. Initiativer skal være robuste, drives af medlemsstaterne og støttes af EU.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Hr. formand! Hvis der ikke var efterspørgsel efter udnyttelse af mennesker som billig arbejdskraft, hvis der ikke var efterspørgsel efter organer, hvis der ikke var efterspørgsel efter køb af seksuelle ydelser, så ville vi heller ikke have nogen menneskehandel i en sådan verden.

Efterspørgsel er nøgleordet, når vi skal bekæmpe menneskehandel. En anden vigtig faktor er, at mennesker i mange dele af verden lever i fattigdom og under umenneskelige forhold med det resultat, at de er nemme ofre for dem, der vil købe og sælge mennesker.

Vi har derfor brug for foranstaltninger, som kan modvirke efterspørgslen, og naturligvis forebyggende foranstaltninger i form af forbedrede levevilkår for mange mennesker i de dele af verden, hvor ofre rekrutteres.

Jeg og Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre vil takke fru Hedh og fru Bauer samt deres kolleger i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender og Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling. Jeg ville dog gerne se nogle differentierede forslag til, hvordan vi kan støtte ofre for menneskehandel. Ofre for tvangsarbejde har brug for andre foranstaltninger og en anden støtte end ofre for sexslavehandel.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Hr. formand! I henhold til FN's rapport var der i 2009 omkring 270 000 ofre for menneskehandel i EU. På baggrund af disse tal skal vi sikre, at EU's indsats først og fremmest baseres på beskyttelsen af ofre med særlig fokus på situationen for kvinder og børn, der er de mest udsatte.

Vi kan ikke fortsat forblive passive og ligegyldige over for det spil, der foregår, det show af seksuel udnyttelse, der foregår lige for øjnene af os. Jeg støtter derfor fuldt ud Parlamentets krav om, at hjælp til ofre skal være ubetinget, og at der skal vedtages mere effektive metoder og strengere straffe, som hr. Barrot netop har fortalt os.

Når det er sagt, opfordrer jeg det spanske formandskab, Kommissionen og Rådet til at udnytte den europæiske lovgivning, de har til rådighed, både eksisterende og fremtidig lovgivning, til at beskytte ofre for menneskehandel. Det foreslåede europæiske system til beskyttelse af ofre, som jeg personligt krævede af det spanske formandskab under forhandlingerne om Stockholmprogrammet, og som endelig er blevet udformet, vil efter min mening blive et effektivt instrument til bekæmpelse af sådanne forbrydelser. Jeg håber på et fast løfte, som vi allerede har hørt, fra det spanske formandskab om, at det vil sikre, at dette system tilbyder ofre særlige beskyttelsesforanstaltninger, som vil gælde i hele EU.

Jeg håber, at vi, der bærer ansvaret for at iværksætte foranstaltninger mod de alvorligste problemer i vores samfund, vil komme med en reel og væsentlig reaktion på dette meget alvorlige problem med menneskehandel, og at vores ord ikke kun er tomme løfter. Det skylder vi alle ofre.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Jeg vil først udtrykke min påskønnelse af mine kolleger, fru Hedh og fru Bauer, fordi de har behandlet dette emne meget grundigt trods den begrænsede plads, de har haft til rådighed.

Jeg støtter forespørgslen, og jeg vil gerne tilføje et par faktuelle oplysninger og bemærkninger. Almindelige mennesker har intet begreb om menneskehandelens enorme omfang. Det er faktisk den tredjemest

indbringende ulovlige form for handel i verden. Den kendsgerning, at den primært rammer kvinder og børn, gør denne aktivitet endnu mere umenneskelig. Vores reaktion skal være massiv og koncentreret. Vores kamp skal være lige så effektiv inden for alle punkter af handelstrekanten. Den skal have indvirkning på udbuds- og efterspørgselssiden og på menneskehandlerne selv. Udbuddet findes navnlig de steder, hvor der hersker umenneskelige levevilkår, fattigdom, feminisering, arbejdsløshed og vold mod kvinder, og hvor der generelt forekommer undertrykkelse og ustabilitet, som skaber desperate mennesker. Vi skal derfor gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe mennesker, som bliver ofre for ulovlig menneskehandel i og uden for EU, til at leve et mere værdigt liv.

Efterspørgselssiden skal idømmes strenge sanktioner. Dem, der tjener på udnyttelsen af desperate eller manipulerede mennesker inden for den grå økonomi, må ikke gå ustraffet. Dem, der leverer sådanne ydelser, og dem, der bruger dem bevidst, skal også underlægges sanktioner.

Endelig bør bagmændene bag menneskehandel bekæmpes med afskrækkende straffe. Organiseret kriminalitet på dette område skal være et prioriteret mål for organisationer, som f.eks. Eurojust, Europol og Frontex.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Hr. formand! Slaveriet er endnu ikke blevet afskaffet, som mange i Parlamentet allerede har understreget. Nutidens slaveri finder sted i form af sexhandel og finder sted lige her og nu. Kvinders, pigers og drenge kroppe sælges som kød, ligesom enhver anden vare, og der sker hele tiden.

Mennesker berøves deres grundlæggende menneskerettigheder og bliver nutidens slaver i vores forskellige medlemsstater. Dette burde blive betragtet som Europas største fiasko og mangel, og det skal bekæmpes ved at begrænse og stoppe både udbud og efterspørgsel.

I mit hjemland, Sverige, blev der for 10 år siden indført en lov, som gjorde det ulovligt at købe sex. Denne lov er vigtig, fordi samfundet igennem den signalerer, at intet menneske er til salg. Slavehandelen til Amerika blev forbudt i 1807, men finder stadig sted lige i vores midte i Europa. Det er på tide, at det blev sendt tilbage til historiens mørke. Nu er det vores tur til og vores ansvar at gøre alt, hvad vi kan, og jeg vil gerne takke spørgerne, fru Hedh og fru Bauer, for deres fremragende arbejde, der gavner os alle.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! For et par minutter siden understregede repræsentanten for de grønne meget korrekt, at dette problem – menneskehandel eller salget af levende mennesker – ikke er et eksternt problem, der importeres af EU. Det er også et internt problem. Borgere fra mit land sælges også til flere medlemsstater i EU. Det er et meget vigtigt og alvorligt problem. Jeg er overbevist om, at der på dette område er brug for en stærk og forenet indsats, ikke kun fra EU's institutioner, men også fra de enkelte medlemsstater. Jeg vil her minde om en begivenhed, der fandt sted for et par år siden, hvor politiet og myndighederne i Italien på foranledning af oplysninger fra Polen satte en stopper for menneskehandel, hvor polske arbejdstagere arbejdede ulovligt i Italien. Dette er også menneskehandel, og vi må ikke tie stille med det.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Hvert år misbruges mere end 1 mio. mennesker til slavearbejde, og 90 % af dem misbruges i seksuelt øjemed. Kun 3 000 har modtaget hjælp, og kun 1 500 tilfælde er blevet bragt for domstolene, selv om dette er en lovovertrædelse i hele EU. Undersøgelser har vist, at indtjeningen fra menneskehandel overstiger indtjeningen fra narkotikasmugling og -handel. Denne form for organiseret kriminalitet er steget med EU's udvidelse mod øst. Og alligevel har vi ingen fælles strategi, og der sker ingen koordinering af de foranstaltninger, der iværksættes af de forskellige institutioner og medlemsstater, som ikke burde være imod harmonisering af deres lovgivning, selv om denne ikke er forankret i traktaterne.

Derfor anmoder jeg det spanske formandskab om at gennemføre forhandlingerne med medlemsstaterne om de fælles definitioner af straffe og sanktioner. Jeg vil gerne understrege, at det nye direktiv, som vi venter på, også mere effektivt skal bekæmpe efterspørgslen efter ulovlige seksuelle ydelser. Det er faktisk alarmerende, at navnlig misbruget af børn er stigende. For børn nærmer tallet sig 20 %. Der mangler også effektiv forebyggelse og undervisning med fokus på både børn og forældre. Vidste De, at kun 4 % af forældrene til misbrugte børn indrømmer, at deres børn er blevet lokket til møder via internettet? I 2008 blev der opdaget så mange som 1 500 websteder, hvor børn misbruges seksuelt. Vi skylder uden tvivl EU's borgere en ny og koordineret tilgang samt harmonisering af lovgivningen med henblik på at bekæmpe efterspørgslen og naturligvis selve menneskehandelen. Jeg opfordrer derfor indtrængende Kommissionen til hurtigst muligt at fremlægge et omfattende lovgivningsforslag vedrørende en mere effektiv bekæmpelse af menneskehandel for Parlamentet.

Britta Thomsen (S&D). – (DA) Hr. formand, kære kolleger! Jeg vil gerne sige tak til forespørgerne for dette vigtige initiativ, for EU står over for en kolossal udfordring med at forebygge og bekæmpe menneskehandel. Menneskehandel er en hastigt voksende lukrativ forretning, og den er tiltrækkende, for straffen er lav i forhold til andre indbringende former for organiseret kriminalitet som narko og våbenhandel. Derfor skal vi slå hårdt ned på bagmændene.

Ofrene for menneskehandel er de mest udsatte og sårbare mennesker, og de har krav på vores beskyttelse. Vi må ikke sende dem tilbage i armene på menneskehandlerne. De skal tilbydes opholdstilladelse. Derudover skal vi også fokusere på efterspørgslen af de købte personers ydelser og sætte ind med forskellige foranstaltninger, f.eks. ved at kriminalisere køb af prostitution og skærpe straffen over for brugerne af handlet arbejdskraft. Jeg er derfor glad for, at Kommissionen påtænker at kriminalisere misbrug af handlede mennesker.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Hr. formand! De seneste dages begivenheder i Litauen, hvor en organiseret bande er blevet arresteret for at have udnyttet menneskehandel, har endnu en gang vist, at denne forbrydelse er et udbredt fænomen, der intensiveres yderligere under den økonomiske og finansielle krise. I øjeblikket er næsten 90 % af ofrene for menneskehandel kvinder og børn, hvoraf de fleste bliver ofre på grund af fattigdom og forsøg på at finde overlevelsesmuligheder. Menneskehandel er en frygtelig forbrydelse og en ekstrem ydmygelse af menneskeværdigheden. Der er intet værre end at blive solgt til slaveri. Det er derfor meget vigtigt, at vi styrker samarbejdet mellem medlemsstaterne og med tredjelande med henblik på at sikre en dialog med ngo'er, og vi opfordrer Kommissionen til at udpege en europæisk koordinator af dette arbejde. Det er også nødvendigt, at vi garanterer sikkerheden for ofre for menneskehandel og deres komplette integration. De medskyldige, organisatorerne eller sponsorerne bag denne frygtelige forbrydelse må ikke kunne undslippe deres ansvar.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske spørgerne bag denne forespørgsel, fru Hedh og fru Bauer. Jeg vil sige, at menneskehandel er en af de mest indbringende former for international organiseret kriminalitet, og i henhold til forskellige rapporter og kilder rammer den mellem 700 000 og 2 mio. mennesker, nogle siger flere, hvoraf mellem 300 000 og 500 000 personer er ofre for menneskehandel i EU alene.

Den nuværende retlige ramme er tilsyneladende utilstrækkelig. Jeg støtter derfor fuldt ud vedtagelsen i nær fremtid af effektive foranstaltninger, der kan styre både forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel. Direkte kriminelle og brugerne af de ydelser, ofrene leverer, skal idømmes strengere sanktioner. På den anden side mener jeg, at ofrene skal tilbydes et højt niveau af beskyttelse sammen med retfærdig og tilstrækkelig kompensation, uanset hvilken medlemsstat de befinder sig i, eller hvor forbrydelsen blev begået. Den beskyttelse, støtte og bistand, der ydes, må ikke føre til sekundær viktimisering, og foranstaltninger vedrørende mindreårige, der nemt bliver ofre, fordi de er udsatte og godtroende, skal have særlig opmærksomhed.

Til sidst vil jeg fremhæve, at menneskehandel også ofte finder sted med henblik på organudtagning.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Hr. formand! Det er ganske betegnende, at vi drøfter problemet med menneskehandel her i dag, da dette emne stadig er tabu, og da det desværre i vores højtudviklede samfund primært er kvinder, som oftest bliver ofre for menneskehandel. Jeg tænker først og fremmest på prostitution, men også på børn. Vi ønsker meget ofte ikke at se det. For at gennemføre et vellykket program mod menneskehandel skal vi prioritere uddannelse og bevidstgørelse, og vi får senere brug for penge. Det skal indgå i vores overvejelser lige fra starten, da det ikke kun kan være målet at arrestere forbrydere og idømme en retfærdig straf. Vi skal også forsøge at sikre beskyttelse af ofrene, så de ikke bliver ofre endnu en gang, og det betyder, at vi skal have midlerne til at reintegrere dem i samfundet. Vi skal først og fremmest forsøge at afhjælpe de traumer, børn har oplevet, og integrere kvinderne på vores arbejdspladser, vores lovlige arbejdspladser.

Catherine Bearder (ALDE). – (EN) Hr. formand! Europæisk indsats på dette område burde have været gennemført for længe siden, så det glædede mig meget at høre hr. López Garridos bemærkninger om børn, kommissærens bemærkninger og i morges den indstillede kommissær Malmstrøms planer om at fremlægge et nyt direktiv på dette område som en prioritet.

Jeg opfordrer indtrængende både Rådet og Kommissionen til at undersøge systemerne til støtte for ofre, navnlig de særlige behov for menneskehandlede børn, der ofte har meget andre behov end menneskehandlede voksne. I Det Forenede Kongerige blev 325 børn alene sidste år betegnet som mistænkte ofre for menneskehandel. Mange af dem var britiske statsborgere, der var blevet handlet inden for Det Forenede Kongerige, ikke importerede mennesker, hvis jeg må udtrykke det sådan.

Der er børn i min egen region, som handles, men vi konstaterer, at mange handlede børn blot forsvinder – selv efter registrering hos de sociale myndigheder – fordi de stadig er under menneskehandlernes kontrol. Det er simpelthen for nemt at handle disse børn igen. Dette foregår over hele EU, og vi skal sætte en stopper for det. Handlede mennesker har ingen stemme og er udsatte, fordi de er afhængige af, at EU taler for dem, stopper denne frygtelige forbrydelse og tager sig af dem.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Tiggeri, prostitution, tyveri og indbrud – menneskehandlere og menneskesmuglerbander har brug for mennesker, primært kvinder og børn, til disse og andre lignende forkastelige aktiviteter. Vi taler her om kriminel aktivitet, der er vanskelig at overvåge, idet der er et meget højt antal ikkeanmeldte sager. På dette punkt vil jeg gerne understrege, at mit hjemland, Østrig, er særlig hård ramt som et populært transitland, men også som en populær slutdestination. Vi skal være opmærksomme på, at langt de fleste menneskesmuglerbander beskæftiger sig med at flytte mennesker fra den østlige og sydøstlige del af Europa til Centraleuropa, og at ofrene ikke kun rekrutteres i tredjelande, men også kommer fra medlemsstaterne selv. Det er en kendsgerning, at der er sket en stigning i antallet af sådanne tilfælde, og at vores ydre grænsekontroller knapt fungerer.

I lyset af denne udvikling og den dokumenterede kendsgerning, at disse rejser ofte finder sted i busser – kriminel turisme – må vi spørge, om det ikke under disse omstændigheder ud over rapporterne fra Europol, Frontex osv. ville være fornuftigt at genindføre grænsekontrol i de relevante grænseregioner og suspendere Schengen i en begrænset periode de steder, hvor det er nødvendigt.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg lykønsker spørgerne med forespørgslen og kommissæren med svaret.

Jeg vil fremhæve ét af de mange emner i forbindelse med dette problem. I forslaget til beslutning fremhæves det, at børn er særlig udsatte og dermed i større risiko for at blive ofre for menneskehandel. Samtidig anføres det, at 79 % af de identificerede ofre for menneskehandel er kvinder og piger. Det nævnes dog ikke, at forældre bør spille en vigtig rolle i beskyttelsen af børn mod menneskehandel. Forældre ved ofte ikke en gang, hvilke risici deres børn udsættes for, eller interesserer sig ikke for, hvad de laver i fritiden. I forbindelse med forebyggelse har jeg gentagne gange foreslået en europæisk kampagne med titlen: "Ved du, hvor dit barn er nu?". Denne kampagne skal gøre forældre bevidste om de risici, deres børn møder. Jeg er overbevist om, at vi kun kan beskytte børn mod menneskehandel, hvis vi samarbejder med forældrene. Desværre nævnes forældrene ikke i udkastet til beslutning.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Hr. formand! I forbindelse med dagens forhandling vil jeg henlede opmærksomheden på tre forhold, der kræver særlig opmærksomhed. For få kriminelle stilles for en domstol. Trods stigningen i antallet af retssager vedrørende menneskehandel er det stadig mange gange lavere end antallet af begåede forbrydelser.

Ofrene modtager ikke tilstrækkelig hjælp, bolig eller kompensation. I betragtning af det anslåede omfang af menneskehandel i Europa har kun få lande iværksat foranstaltninger, der kan betegnes som en reel reaktion.

For det tredje overvåges situationen ikke tilstrækkeligt. Det er indlysende, at dette problem ikke kun berører EU. Det er derfor afgørende, at EU arbejder endnu tættere sammen med de relevante internationale organisationer med henblik på at skabe nye standarder i kampen mod dette frygtelig farlige fænomen.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Jeg mener, at denne vidtrækkende forhandling har fremhævet, at vi står over for et enormt problem, et problem, der stiller os over for en enorm udfordring. Jeg glæder mig over, at denne forhandling fandt sted netop på den dag, hvor jeg talte i Parlamentet for første gang, hvilket bestemt er en ære. Det glæder mig at det skete under disse to vigtige forhandlinger i aften i Parlamentet, som er både vigtigt og mægtigt.

Det er efter min mening ikke nok blot at henvise til eller overveje dette enorme problem. Det skal løses med alle vores kræfter, fordi det er et meget alvorligt problem, og fordi de fjender, vi kæmper mod, er meget stærke. Vi har derfor brug for stærk politisk vilje til at løse problemet. Her i aften har vi set denne politiske vilje, og hvilken vilje! Jeg kan forsikre Dem, at det spanske formandskab vil vise, at det agter at tage fat på dette problem sammen med alle de øvrige europæiske institutioner.

Jeg tror også, vi kan sige, at dette er et problem, der skal håndteres fra et europæisk perspektiv. De har meget tydeligt sagt, hvordan det er gået til, at sådanne ting kan foregå i Europa. Fru Hirsch påpegede det tydeligt, og hr. Papanikolaou og fru Parvanova talte om problemets grænseoverskridende karakter. Det sker i Europa, og vi skal håndtere det fra Europa. Det er blevet gentaget mange gange, og jeg gentager det nu: Det er vigtigt,

at Kommissionen fremlægger et direktivforslag så hurtigt som muligt med henblik på at tage fat om problemet fra denne vinkel. Jeg mener, at fru Roithová sagde det meget rammende i sin tale.

De tre vigtigste aspekter, vi skal tage fat på og understrege i den forordning, som Europa vedtager, og i det arbejde, som Europa udfører, skal være følgende. Det første er beskyttelse af ofre. Beskyttelse af ofre er et centralt aspekt og bestemt det aspekt, der er drøftet mest her i aften. Spørgerne bag forespørgslen, fru Sargentini, fru Ernst, fru Thomsen og andre talere talte om vigtigheden af beskyttelse af ofre, som i de fleste tilfælde er kvinder og børn – de mest udsatte mennesker. Fru Jiménez-Becerril Barrio, fru Kadenbach og fru Bearder gav også på rammende vis udtryk for behovet for at indføre et system til beskyttelse af ofre, som er et vigtigt instrument og en prioritet for det spanske formandskab.

Beskyttelse af ofre kommer først. Dernæst skal vi have utrættelig forfølgelse af og strenge straffe til menneskehandlere. Hr. Ziobro udtrykte dette meget kraftfuldt i sin tale. For det tredje skal vi overveje spørgsmålet om efterspørgslen efter disse ydelser. Det er vanskeligt at håndtere, men det er en del af problemet, og som sådan skal det efter min mening medtages som et af de tre vigtige aspekter, en global tilgang skal baseres på. Som jeg tidligere sagde, er og vil det spanske formandskab fortsat være absolut engageret i et problem af så overordnet vigtighed som dette.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Denne forhandling har efter min mening ydet et væsentligt bidrag med hensyn til en afklaring af forberedelsen af det kommende direktiv, og jeg kan naturligvis over for ministeren bekræfte, at Kommissionen agter at fremlægge det her i foråret.

Jeg vil gerne gentage hr. Moraes' bemærkninger ved at sige, at vi skal bruge de mest moderne metoder i kampen mod denne svøbe, som i sig selv ofte gennemføres ved hjælp af de mest moderne metoder, og at vi skal bekæmpe alle former for udnyttelse.

Ministeren sagde netop, at der er tre søjler: ofrene, alvoren af straffene og dernæst problemet med efterspørgsel. Jeg vil i en vis grad fremhæve spørgsmålet om ofrene og beskyttelsen af dem, da vi i rammeafgørelsen allerede havde forhandlet os frem til ubetinget støtte til alle ofre, immunitet fra strafferetlig forfølgelse og retten til juridisk bistand. I det kommende direktiv vil vi endvidere fastlægge bestemmelser vedrørende bolig, læge- og psykologhjælp, rådgivning og information på et sprog, som ofret forstår, og derefter alle former for supplerende støtte.

Som svar til fru Záborská kan jeg tilføje, at Kommissionen med hensyn til børneofre for menneskehandel vil behandle problemer vedrørende forebyggelsen af denne svøbe samt beskyttelse, hjemvenden og reintegration af disse børn i en handlingsplan om situationen for uledsagede mindreårige. Dette var for resten et stærkt krav fra det spanske formandskab, hr. minister.

Vi vil derfor fremlægge denne handlingsplan, som vedtages af Kommissionen i foråret 2010, så den kan undersøges af Rådet og Parlamentet. I denne handlingsplan foreslås flere indsatsområder med henblik på at imødegå de væsentligste udfordringer fra dette fænomen, som påvirker uledsagede mindreårige, der kommer til EU i forskellige sammenhænge, og de vil være baseret på barnets interesser.

Fru Záborská har dog også ret. Familierne skal i stigende grad involveres i overvågningen af navnlig brugen af internettet, som igen udsætter børn for nye risici.

Som ministeren sagde, findes der politisk vilje i Parlamentet. Kommissionen har efter min mening allerede gjort et godt forberedende arbejde med henblik på dette direktivforslag. Den vil snart fremlægge det, og jeg vil takke Parlamentet for både dets fulde støtte og en hel række af meget interessante idéer, der er kommet frem under denne forhandling. Jeg vil igen takke alle talerne. Jeg tror faktisk, Parlamentet har en afgørende rolle i bekæmpelsen af denne frygtelige svøbe.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted på det første møde i februar.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) De mennesker, der er involveret i menneskehandel, skelner ikke mellem mænd, kvinder og børn, når blot de kan tjene penge på at handle med dem. Ofte er det børn, der er i størst fare. I henhold til ILO er der i øjeblikket 218 mio. børnearbejdere. Det er dog umuligt at angive et præcist tal, da disse børn er involveret i prostitution, slaveri, tvangsarbejde osv., områder, hvor nøjagtige tal ikke er tilgængelige. EU skal omgående løse problemet med menneskehandel på arbejdsmarkedet. Det er

opmuntrende, at dette problem er en prioritet for det spanske formandskab, og jeg håber, at medlemmerne af Rådet vil samarbejde for at sætte problemer vedrørende menneskehandel og børnearbejde i centrum for EU's lovgivning, og navnlig at der tages fat på disse problemer i forbindelse med handelsaftaler. Som følge af EU's vigtige rolle i globale handelsforhold og dets forpligtelse til beskyttelse af menneskerettigheder, bærer EU et ansvar for at bekæmpe menneskehandel og børnearbejde.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Handelen med mennesker er afskyelig over alt i verden, men den er særlig skamfuld i EU i betragtning af vores høje niveauer af indre samarbejde og ressourcer. Navnlig handelen med unge kvinder med henblik på udnyttelse i sexindustrien er et levn fra Europas opdeltede fortid, som skal gøres til et aspekt af europæisk historie. I den henseende skal EU i den tiltrædende Kommissions embedsperiode på fem år forpligte sig til at øge grænsekontrollen og få de nationale regeringer til at gøre mere for at håndtere sexindustrien, navnlig når den involverer unge kvinder, der er handlet fra et andet land. Der findes i øjeblikket love i de fleste lande, men de håndhæves ikke.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Den hastighed, som denne forhandling er blevet indledt med så hurtigt efter Lissabontraktatens ikrafttræden, er ikke kun gavnlig fra et lovgivningsmæssigt synspunkt, men også et absolut krav dikteret af en situation, der er blevet forværret af den økonomiske krise. Fattigdom, tab af arbejdspladser, manglen på udsigter for unge, manglen på nøjagtige oplysninger om de involverede risici og manglen på et minimumsniveau for seksualundervisning er nogle af de faktorer, der i væsentlig grad bidrager til den udsatte situation for de potentielle ofre. Der er behov for en informationskampagne med stor gennemslagskraft, navnlig blandt mindreårige fra dårligt stillede områder og grupper, med det formål at forbedre effektiviteten af forebyggende foranstaltninger. Vi kan ikke tale specifikt om at bekæmpe handelen med kvinder uden at overveje stærke foranstaltninger til håndtering af kriminelle aktiviteter og de net, der kontrollerer denne handel, og som er meget aktive i Balkanlandene og i Middelhavsregionen. Jeg understreger, at der skal indføres foranstaltninger med det formål at modvirke efterspørgslen efter prostitution, som er den mest direkte rute, gennem indførelsen af sanktioner mod klienter. Der kræves også øget finansiering af de programmer, der har til formål at bekæmpe menneskehandel. Jeg opfordrer til, at der vedtages strenge straffelove, og at der etableres et tættere samarbejde mellem medlemsstaterne og de relevante europæiske institutioner, nemlig Europol, Frontex og Eurojust.

Kinga Göncz (S&D), skriftlig. – (HU) Selv om to europæiske retsakter i øjeblikket omhandler menneskehandel og dens ofre, opfatter EU's medlemsstater i praksis ofte disse mennesker som illegale indvandrere. Det er meget vigtigt at skelne mellem de to grupper. Illegale indvandrere har ofte forladt deres land på grund af økonomiske eller sociale omstændigheder, og de ankommer ulovligt, men som resultat af deres egen beslutning til europæisk territorium. Ofrene for menneskehandel har ikke truffet en fri, bevidst beslutning om alt dette. De skal udelukkende behandles som ofre.

EU's medlemsstater skal tilbyde ofre tilstrækkelig beskyttelse. De skal ikke kun garanteres retlig eller fysisk beskyttelse. De skal også tilbydes læge- og psykologhjælp samt social rehabilitering, og personer, der samarbejder med myndighederne skal have opholdstilladelse under efterforskningen af sagen om menneskehandel. Det er endvidere vigtigt, at Kommissionen bruger informationskampagner til at hjælpe med at sikre, at alle, der er udsatte, bliver opmærksomme på deres rettigheder og muligheder samt farerne inden for EU og i tredjelande, og den skal gøre alt, hvad der er muligt, for at sikre, at medlemsstaterne behørigt gennemfører den relevante EU-lovgivning i deres lovgivning. Da problemet med menneskehandel falder ind under flere kommissærers arbejdsområde, herunder kommissæren for retfærdighed, frihed og sikkerhed, kommissæren for eksterne anliggender og kommissæren for beskæftigelse, sociale anliggender, arbejdsmarkedsforhold og ligestilling, kunne det overvejes at udnævne en porteføljekoordinator, der effektivt kan varetage kontakten med henblik på at sikre tilstrækkelig håndtering af dette problem.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (EN) Kvinder og børn er de primære ofre for menneskehandel. Når Rådet skal formulere en ny rammeafgørelse om menneskehandel, skal kvinder og børn være i centrum for indsatsen. Jeg er derfor enig i, at data vedrørende kønsbestemt vold skal indsamles i EU så hurtigt som muligt. Beskyttelse af ofre koster penge, og disse redningspenge skal bruges klogt. Vi skal huske, at uden pålidelige og sammenlignelige data kan vi ikke sende ressourcerne til de rigtige steder på en effektiv måde. Vi skal også være opmærksomme på, at forskellige medlemsstater og især forskellige kulturer håndterer problemet på forskellige måder. Der er medlemsstater, hvor beskyttelse af ofre er velorganiseret og tilgængelig for alle, som f.eks. i Spanien, og der er medlemsstater, hvor den næsten er ikkeeksisterende. Det betyder, at vi skal fordele ressourcerne klogt, og at vi skal finde praktiske og statistiske løsninger (mindst med en europæisk minimumsstandard) med henblik på at løse problemet med latens og med henblik på at gøre opmærksom på dette problem de steder, hvor det er nødvendigt.

Jim Higgins (PPE), *skriftlig*. – (EN) Problemet med menneskehandel har eksisteret længe, men i stedet for at taget fat på problemet anklages medlemsstaterne nu for, at vi ikke enkeltvis eller kollektivt har bekæmpet denne udnyttelse og nedværdigelse af kvinder. Den frie bevægelighed fremmer på den ene side menneskehandel som følge af afskaffelsen af grænsekontroller, men man skulle på den anden side tro, at det øgede politisamarbejde kunne håndtere problemet. Det er tydeligt, at den politiske vilje ikke findes. Europarådets konvention mod menneskehandel fra maj 2005 er kun blevet ratificeret af ni lande. To tredjedele af de kvinder, der handles til prostitution, kommer fra Østeuropa, og alligevel har lande, som f.eks. Tjekkiet og Estland, ikke undertegnet konventionen. Bortset fra at den politiske vilje ikke er til stede, er politiets vilje heller ikke til stede. Antallet af domfældelser er latterligt i betragtning af problemets omfang. Politiet opfatter ikke menneskehandel som en forbrydelse.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) FN har anslået, at der var omkring 270 000 ofre for menneskehandel i 2009 i EU. EU skal forpligte sig i den nærmeste fremtid og udforme lovgivningsinstrumenter, der omhandler både forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel samt beskyttelse af ofrenes rettigheder. I den fremtidige europæiske lovgivning skal niveauet af sanktioner mod menneskehandlere revideres, så sanktionerne afspejler forbrydelsens alvor. Internationalt retligt samarbejde, samarbejde mellem alle myndigheder, der varetager beskyttelsen af mindreårige, og menneskerettighedsforkæmpere, etablering af særlige fonde, som skal yde kompensation, og effektiv beskyttelse af ofrene er alle områder, der skal styrkes. Jeg mener endvidere, at Eurojust, Europol og Frontex skal inddrages yderligere i kampen mod menneskehandel og beskyttelsen af ofre og skal indsamle og compilere statistiske oplysninger om dette fænomen.

11. Dagsorden for næste møde: se protokollen

12. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 24.00)